MINATO KANAE

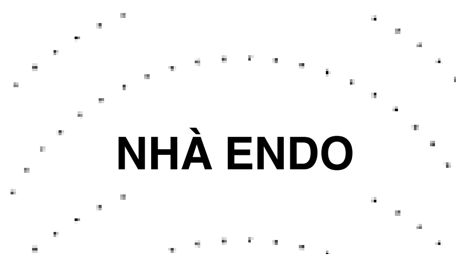
VÒNG QUAY ĐU ĐÊM

NGUYỄN HẢI ANH dịch

VÒNG ĐU QUAY ĐÊM

MINATO KANAE

NHÀ ENDO

[Từ 7 giờ 40 phút tối thứ Tư, ngày mùng 3 tháng Bảy đến 11 giờ sáng thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng Bảy]

7 giờ 40 phút tối…

Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này?

Trước mắt cô là đứa con gái nhỏ. Người đặt cho con bé cái tên Ayaka không ai khác chính là cô, Endo Mayumi.

Ngay lúc này, vừa cất giọng the thé, con bé vừa quăng xuống sàn bất kể thứ gì nó vồ được trên mặt bàn học. À không, con bé vẫn tránh đụng tới di động, album ảnh với bạn bè và một vài thứ khác mà nó ưa thích. Nhưng còn sách giáo khoa, từ điển và vở thì… Cả chiếc hộp bút cô mới mua cho tháng trước, chẳng nhẽ con bé đã chán rồi sao?

Nhưng tấm thảm trắng với những họa tiết hình trái tim hồng cách âm và chống va đập rất tốt. Mặc dù tấm thảm khá đắt tiền nhưng Mayumi vẫn hài lòng về quyết định có chút hào phóng này.

Trước đây, thứ âm thanh nửa vời đó dường như chỉ tổ chọc tức con bé, khiến nó càng nổi xung hơn và chuyển qua ném đồ vào tường. Nhưng kể từ hai tháng trước, khi trên tường xuất hiện tấm poster của thần tượng, mọi việc lại quay về đúng với quỹ đạo vốn có.

Sau khi liếc nhìn tấm poster, con bé dùng chút tàn sức cuối cùng quát lên “Đi ra khỏi phòng tôi, bà già chết tiệt!” Và vở kịch mang tên *cơn thịnh nộ của Ayaka* kết thúc ở đó. Không được phép nổi cáu vì mấy từ *bà già chết tiệt* này. Thà như thế còn hơn phải tiếp tục chịu đựng cơn điên loạn không có hồi kết của con bé.

Cớ sao Mayumi lại phải chịu đựng những lời hỗn láo từ chính đứa con mình nhọc công nuôi nấng như vậy? Ban đầu, cô cũng không tránh khỏi cảm thấy tổn thương sâu sắc. Nhưng đó không phải tâm tư thật sự của Ayaka, mà là tiếng gào thét đầy đau khổ của con bé, khi nó muốn chấm dứt sự hỗn loạn này lại nhưng không thể tự mình làm được. Chỉ cần nghĩ như vậy, cô có thể rộng lượng chấp nhận.

Mình có nên đăng bài lên trang tư vấn bạo lực gia đình không nhỉ? Treo poster thần tượng lên tường là biện pháp làm dịu cơn nóng giận của con cái. Hình càng khó kiếm, hiệu quả càng cao. Gần đây, Mayumi còn có thời gian để nghĩ tới cả những việc đó.

Mayumi có được tấm poster cho con gái sau khi trả giá thành công trong buổi đấu giá trực tuyến. Ban đầu, vì buổi đấu giá sẽ kết thúc vào buổi trưa, Ayaka thản nhiên tính nghỉ học. Mayumi thuyết phục mãi con bé mới chịu đi học và để cô mua hộ.

Một tờ giấy có trị giá mười nghìn yên. Hồi còn trẻ, Mayumi cũng từng hâm mộ thần tượng cuồng nhiệt lắm, nhưng chưa bao giờ bỏ ra một số tiền lớn tới vậy cho một tấm poster.

Thật là mù quáng và ngốc nghếch. Nhưng không mua được thì không xong với con bé…

Trở về từ trường học, Ayaka không giấu nổi niềm vui khi hay tin, nhưng tới khi biết giá, con bé lại bắt đầu ăn nói hỗn xược.

“Bà có bị ngốc không hả? Có đắt tới mấy cũng chỉ năm nghìn yên thôi chứ? Chắc là bà cứ trả vống lên mà không thèm để ý giá thị trường chứ gì? Tại bà mắc cái bệnh hiếu thắng không đúng nơi đúng lúc. Bà phải hiểu hậu quả của ba cái chuyện ngớ ngẩn này đều chỉ mình tôi phải gánh hết thôi.”

Con bé nói hậu quả là sao? Rốt cuộc cô cũng chẳng nhận được một lời cảm ơn nào từ con gái. Tiền poster là Mayumi trả, tương đương với tiền lương hai buổi làm thêm của cô. Khoản vay mua nhà vẫn phải trả trong 33 năm nữa. Chưa kể còn phải để dành tiền cho Ayaka đi học trung học phổ thông nếu con bé tính thi vào một trường tư.

Dù vậy, mười nghìn yên cũng không hẳn là lãng phí. Nhờ tấm poster mà dẫu đang nổi đóa, cánh tay của Ayaka vẫn hạ xuống trước khi con bé kịp ném thẳng chiếc kim từ điển vào tường. Có khi như thế hãy còn rẻ chán.

Kể từ giây phút đó, Mayumi bắt đầu có thiện cảm với Takagi Shunsuke, cậu bé thần tượng có nụ cười tỏa nắng trên tấm poster ấy. Mỗi chương trình cậu bé xuất hiện Mayumi đều xem, cậu phát hành CD hay bộ ảnh nào cô sẽ cố sưu tầm đầy đủ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, từ một thần tượng có lối diễn xuất lóng ngóng và giọng hát non nớt, cậu đã lột xác ngoạn mục. Cô cảm thấy hạnh phúc khi dõi theo từng bước trưởng thành của cậu bé. Và hơn tất cả, Mayumi mừng vì từ nay cô và Ayaka đã có chung đề tài để mà trò chuyện.

“Con sắp có bài kiểm tra đúng không?” “Ở trường dạo này sao rồi?” “Mau đi tắm đi con.”

Trước giờ mỗi lần Mayumi mở miệng ra hỏi mấy câu như vậy, y như rằng Ayaka sẽ luôn đáp lại bằng những lời cằn nhằn. Chẳng khác nào Mayumi đang cố bấm nút khởi động cơn thịnh nộ của con bé.

“Nghe nói Shunsuke sắp đóng phim truyền hình đấy, hình như còn hát ca khúc chủ đề nữa. Cậu ấy giỏi quá con nhỉ. À đúng rồi, hè này mẹ con mình đi xem concert của Shunsuke nhé?”

“Gì cơ? Đi xem concert với một bà cô trung niên á, xấu hổ bỏ xừ. Cơ mà nếu muốn tôi đi cùng tới mức ấy thì cũng đành thôi. Đổi lại bà mua quần áo mới cho tôi nhé.”

Chỉ cần có Shunsuke, mọi cuộc trò chuyện đều sẽ diễn ra suôn sẻ. Thậm chí Mayumi còn muốn viết thư cảm ơn cậu bé nếu có cơ hội. Cô mong chờ kỳ nghỉ hè sắp tới hơn bao giờ hết.

Ấy vậy nhưng, cơn thịnh nộ tối nay lại từ Shunsuke mà ra.

Xuất hiện trong chương trình giải đố rất được yêu thích phát sóng lúc 7 giờ tối thứ Tư với tư cách khách mời tới quảng bá bộ phim mình tham gia, Shunsuke trả lời rất trơn tru nhiều câu hỏi hóc búa, lúc ấy Mayumi mới biết hóa ra cậu bé đang theo học một trường trung học tư thục có tiếng. Thế là cô cứ vô tư liên tục đưa ra những lời có cánh về cậu.

“Shunsuke giỏi quá. Mẹ không ngờ cậu bé lại còn rất thông minh nữa. Thảo nào diễn xuất tốt như vậy. Hẳn là cậu bé nhớ lời thoại nhanh lắm đây, nội dung kịch bản chắc cũng nắm vững. Đã thế, lại còn nhảy giỏi, hát hay nữa chứ, căn bản thông minh sẵn thì gì cũng làm được.”

“Đằng nào thì tôi cũng thi trượt rồi!” không biết từ khóa nào bật nút

khởi động cơn thịnh nộ của Ayaka, con bé gào lên như thế rồi chạy lên tầng hai. Cùng lúc đó, thứ âm thanh không rõ là tiếng khóc hay tiếng gào vang vọng khắp căn nhà. Mặc dù muốn để con bé một mình, nhưng làm vậy chỉ khiến sự việc tệ thêm thôi. Có lần con bé từng quay trở lại tầng một và bắt đầu ném hết cái bát này tới cái đĩa khác trong bếp.

Nhấc đôi chân nặng nề bước lên tầng hai, Mayumi mở cửa phòng Ayaka. Đã có vài cuốn sách tham khảo bị vứt lung tung trên sàn.

"Dừng lại đi Ayaka! Cho mẹ xin lỗi, con học không giỏi cũng không sao mà."

"Đừng có giễu cợt tôi!"

Tập vở, sách giáo khoa nối nhau bị quăng thẳng xuống sàn. Trên bàn chỉ còn lại di động và album ảnh. May quá, cơn thịnh nộ hôm nay chỉ tới đây thôi.

Mayumi vừa dứt tiếng thở phào thì Ayaka vươn cánh tay về phía bức tường.

"Dừng lại!!!"

Nụ cười tỏa nắng của cậu bé bị xé toạc làm hai. Trong khoảnh khắc đó, cơ thể của Mayumi bỗng bị bao bọc bởi một lớp phim trong suốt. Toàn thân cô ngập một lớp hồ dán sền sệt, sau đó dường như mọi thứ bắt đầu khô cứng lại… Cảm giác này là gì?

Những gì Mayumi nhìn thấy bên ngoài lớp phim là một thế giới cô chưa từng chứng kiến.

Một con quái thú cô chưa từng thấy đang hoành hành. Nó trông giống khỉ, hoặc mèo, nhưng kết cấu mặt thì giống loài sóc hơn. Xòe

ra bộ móng sắc nhọn, con quái thú dùng toàn thân ra sức đập phá. Tấm poster bị xé tan tành tới mức không thể chữa lại được nữa. Nhưng con quái thú vẫn chưa chịu dừng lại. Trên tường hằn sâu vô số vết móng tay.

Dừng lại ngay! Làm ơn hãy dừng lại. Ta sẽ không tha thứ cho kẻ làm hỏng thứ mà ta nâng niu!

Bính boong, một âm thanh vang lên.

Là tiếng chuông cửa. Muộn thế này rồi ai còn tới nhỉ? Lớp phim trong suốt giam cầm Mayumi nãy giờ bắt đầu tan chảy.

Đi xuống tầng một, cô bật màn hình ở hành lang. Người phụ nữ có khuôn mặt tròn với nụ cười mỉm - bà Kojima Satoko nhà bên, đang đứng đó và ghé mặt hơi quá sát vào camera. Mayumi mở cửa.

Bà mặc một bộ đồ nỉ liền thân, vai đeo túi xắc vắt chéo qua người. Trong khi Mayumi mải ngắm nhìn những hạt kim sa màu vàng đồng to cỡ đồng xu một yên được đính chi chít trên nền vải nhung đen, bà Satoko đã nhẹ bước vào trong nhà.

"Cái này là sô cô la tôi được tặng, mà hai người già chúng tôi thì không tài nào ăn hết nổi. Cô nhận một phần giúp tôi nhé?"

Nói xong bà xòe ra một gói giấy nhỏ. Bên trong là loại sô cô la thượng hạng mà Mayumi từng nổi hứng mua đúng một lần vào đợt lễ Tình nhân trước khi kết hôn. Cô lịch sự nói lời cảm ơn và đón lấy gói giấy, nhưng bà Satoko vẫn không chịu ra về. Bà đang nhòm vào phía sâu trong nhà qua vai Mayumi.

Sô cô la chỉ là cái cớ.

"À, liệu có phải là vì nhà cháu phát ra tiếng ồn lớn nên đã làm

phiền tới nhà bác không ạ? Trong phòng con gái cháu xuất hiện một con gián nên cả hai mẹ con mới hét toáng lên như vậy… Thỉnh thoảng nhà lại có gián. Cả cháu lẫn con gái đều phản ứng quá lên, thực sự xin lỗi bà.”

Mayumi liến thoắng tuôn một tràng để thuyết phục bà Satoko. Nhưng bà Satoko chẳng hỏi thêm gì mà chỉ xua tay: “Ôi, cô nói gì thế? Tôi có nghe thấy tiếng động gì đâu nhỉ? Lỗi tại tôi, muộn thế này rồi còn tới làm phiền. Xin lỗi cô. Tôi xin phép về nhé.”

Miệng vẫn mỉm cười, bà quay lưng ra về. Đóng cửa lại, Mayumi khẽ thở dài.

Thật xấu hổ!

Cơn thịnh nộ của Ayaka, kèm theo tiếng thét thất thanh của Mayumi, chắc chắn đã vọng khắp khu dân cư. Sự việc không chỉ diễn ra mỗi ngày hôm nay. Chắc chắn bà Satoko đã luôn thắc mắc về chuyện này. Bà ấy có vẻ là một người tốt. Có lẽ lý do của chuyến ghé thăm không phải do tò mò mà vì bà thực sự quan tâm tới gia đình Endo. Chỉ là đúng lúc bà quyết định tìm hiểu sự tình thì tình cờ hôm nay có sô cô la làm cái cớ qua thăm mà thôi.

Gượm đã, dù nhà nằm cạnh nhau, nhưng liệu có thể nghe thấy tiếng ồn không nhỉ? Đôi lúc Mayumi cũng nghe thấy âm thanh từ ngoài đường vọng vào, nhưng cô chưa bao giờ nghe thấy tiếng nói chuyện nào phát ra từ nhà Kojima. Có lẽ vì ông bà Kojima đều đã cao tuổi. Tuy nhiên, nhà Takahashi phía bên kia đường cũng có một đứa con tầm tuổi Ayaka, nhưng tuyệt nhiên chưa từng có một âm thanh nào vọng tới nhà cô. Đứa trẻ dù giỏi giang và ngoan ngoãn tới mức nào, thì ở độ tuổi này thể nào cũng có lúc nghe nhạc hoặc xem ti-vi

chứ. Dù sao đi nữa, nhà Mayumi thì chẳng nói làm gì rồi, nhưng gia đình Kojima chắc cũng không phải hạng người sẽ để ý quá mức về tiếng ồn của nhà hàng xóm.

Vậy quả thực là Satoko chỉ tới để đưa sô cô la thôi ư?

Nếu vậy thì câu chuyện con gián vừa rồi thật là xấu hổ.

Nếu là căn nhà cũ kỹ mà gia đình Endo từng sống trước đây thì còn hợp lý, đằng này căn hộ họ đang ở mới xây được 3 năm, không thể nào có gián được. Giả sử có giản thật thì họ đã ngay lập tức gọi điện khiếu nại với bên quản lý xây dựng.

Bà Satoko có đem chuyện này đi kể với ai không nhỉ?

Tôi nghe nói nhà Endo có gián. Chậc chậc, ghê thật đấy.

Mayumi thật sự không muốn nghĩ tới nữa.

Không còn chút sức lực nào để đi lên tầng hai, cô quay trở lại phòng khách. Cả ti-vi lẫn điều hòa đều đang bật. Cô lôi từ trong ngăn kéo ra cuốn sổ ghi chép chi tiêu của cả nhà và chiếc máy tính bỏ túi, rồi đặt chúng lên bàn.

Bà Satoko đã về nhà chưa nhỉ?

Mayumi hé mở tầm mười xăng-ti-mét cánh cửa sổ hướng ra đường, làn gió ấm làm lớp vải rèm khẽ đung đưa. Vẫn để rèm buông kín, cô quyết định mở toang cửa số. Sau đó, cô tắt điều hòa và quay lại bàn, một tay cầm máy tính, tay còn lại bắt đầu ghi chép.

Đêm nay nhờ có gió nên dễ chịu hơn hẳn.

10 giờ 10 phút tối…

Cô nghe thấy tiếng hét thất thanh của một giọng nữ khá chói tai vang lên từ đâu đó.

"Dừng lại!"

Cô hướng mắt về phía màn hình ti-vi. Trong chương trình tài liệu lúc mười giờ đêm, một diễn viên lão làng mới trở lại với công chúng sau nhiều năm chống chọi với bệnh tật đang trải lòng về sự quý giá của sinh mạng con người, trên tư cách khách mời của chương trình. Vô tình mà như hữu ý, cả khán đài đồng loạt lặng thinh.

"Giúp với!"

Mayumi ngước nhìn lên trần nhà. Có lẽ Ayaka cũng đang xem ti-vi? Nếu đúng vậy thì hình như âm lượng có hơi to quá, nhưng cô cũng chẳng muốn ép mình đi lên tầng hai nhắc nhở con gái.

"Ai đó làm ơn!"

Không phải. Đây không phải là âm thanh phát ra từ ti-vi. Cô thử giảm nhỏ tiếng ti-vi xuống. Tiếng thét và tiếng đồ vật va chạm hình như từ bên ngoài cửa sổ vọng vào.

Chậm rãi nhấc mình khỏi ghế nhưng vẫn cúi lom khom, cô khẽ khàng tiến gần về phía cửa sổ. Mayumi đưa ngón trỏ vén rèm, quan sát tình hình bên ngoài.

Phía bên kia hàng rào vốn chỉ để trang trí, không có một bóng người nào trên con phố đang sáng đèn.

"Dừng tay đi mà, làm ơn!"

Dường như âm thanh phát ra từ một trong những tòa nhà đâu đó. Cô bỏ ngón tay ra khỏi rèm cửa. Là trộm ư? Có nên báo cảnh sát không nhỉ? Nhưng nhỡ là hiểu lầm thì hơi phiền phức.

Trong khi Mayumi đang mải đắn đo, cô bỗng nghe thấy một tiếng *bụp* không rõ ràng vang lên.

Không có ai khác để ý ư? Vào giờ này thì chắc hẳn đa số mọi người đều đang ở nhà. Biết đâu đã có người báo cảnh sát rồi.

"Tha thứ… đi mà!"

Mayumi áp hai tay lên tai. Giữ nguyên tư thế khom người, cô lại cố gắng khẽ khàng rời khỏi cửa sổ, sau đó vội vã băng qua phòng khách và đi lên gác.

Ngay khi cô mở cửa căn phòng ở góc trong cùng hành lang, một luồng khí lạnh tỏa ra như thể cô mới mở cánh cửa tủ lạnh.

"Đừng có tự tiện vào phòng tôi! Bà còn muốn gì nũa?"

Ayaka trong bộ dạng xộc xệch đang nằm xem ti-vi trên tấm thảm hẵng còn nguyên những món đồ bị ném bừa bãi. Con bé ngoái lại nhìn với vẻ mặt khó chịu. Trên ti-vi đang chiếu hình ảnh của một diễn viên hài. Âm lượng không lớn như Mayumi tưởng.

"Đang có chuyện lớn xảy ra," cô đóng cửa lại rồi hạ giọng nói thật nhỏ.

"Cái gì cơ?" Ayaka lạnh lùng đáp lại.

Nói mới để ý, ở trong căn phòng này thì cô không nghe thấy âm thanh nào từ bên ngoài. À không, nếu tập trung tinh thần lắng nghe thì vẫn có thể nghe thấy một chút.

Cô nhặt chiếc điều khiển ti-vi đang nằm trên sàn và giảm âm lượng xuống. Hơi cúi thấp người về phía trước, cô từ từ tiến tới ô cửa sổ. Vừa hé rèm Mayumi vừa nhẹ nhàng gạt khóa cửa sổ.

Cô hé cửa sổ ra tầm 10 xăng-ti-mét.

“Này, bà đang làm cái gì vậy…” Nhướn người ngồi dậy, Ayaka cao giọng hỏi và cũng hướng mắt về phía cửa sổ.

“AAA!” Giọng nam gầm thét và giọng nữ kêu cứu không ngừng vọng lại.

Lần này cô còn nghe to và rõ hơn cả ban nãy khi ở dưới tầng một.

“Con thấy chưa? Đang xảy ra chuyện mà.”

Cả hai cùng phóng tầm mắt ra phía bên ngoài… Nhưng Ayaka đột nhiên đứng phắt dậy và đóng cửa sổ. Con bé khóa chốt và kéo rèm kín mít, rồi tăng âm lượng ti-vi lên.

“Trông dáng vẻ kỳ cục của bà kìa. Mặc kệ nhà người ta đi. Tiếng phát ra từ phía bên kia mà.”

Nghe vậy, Mayumi cuối cùng cũng nhận ra. Tiếng hét đó là của Takahashi Junko - người phụ nữ sống ở ngôi nhà phía bên kia đường. Tại sao cô lại không nhận ra ngay nhỉ? À phải rồi, vì từ trước tới giờ cô đã bao giờ nghe thấy âm thanh nào tương tự đâu? Không dám tin một người vợ điềm đạm như Junko lại hét thất thanh như thế. Chứng tỏ đang xảy ra chuyện gì đó rất bất thường.

“Nhưng nếu là trộm thì sao? Họ đã hét lên như vậy mà nhỡ không có hàng xóm nào ra tay cứu giúp.”

“Không sao hết. Mấy tiếng hét *á* với *ư aaa* vừa rồi là của Takabon đó. Chỉ là mẹ con họ đang cãi nhau thôi.”

Định thần lại, cô nhận ra giọng nam đó đúng là của Shinji - cậu con trai nhà Takahashi thật. Tuy nhiên, cậu bé cũng không phải là đứa trẻ hay la lớn tiếng như vậy.

“Kể cả đúng là vậy thì cũng có chút kỳ lạ.”

“Thôi đi, bà đừng chỗ mũi vào chuyện gia đình nhà người ta. Không tới lượt bà nhúng tay vào, đằng nào tí nữa cái bà đeo túi kim sa chẳng qua đó. Đúng là mấy bà già có khác, vô duyên như nhau.”

“Con không được nói như vậy. Bà Kojima lúc nào cũng đối xử tốt với nhà mình còn gì.”

“Có chắc không đấy? Bà ta miệng thì lúc nào cũng tủm tỉm, nhưng mắt thì chẳng bao giờ thấy có nét cười. Kiểu như muốn dò la chuyện của những gia đình khác ấy. Cũng giống như ban nãy í. Đúng thật là, không biết chuyện sẽ bị đồn thổi như thế nào đây.” Miệng cười khẩy, Ayaka quay lưng lại với Mayumi rồi nằm lăn ra.

Lời đồn thổi…

Cô nhìn về phía bức tường bên cạnh cửa sổ đã trở nên trống hoác sau khi những mảnh còn lại của tấm poster rủ xuống. Giấy dán tường màu hồng nhạt có họa tiết kẻ ca rô, hơi đắt một chút, nhưng vì Ayaka thích nên cô đã mua cho con bé sau khi được hứa hẹn rằng con bé sẽ không làm bẩn hoặc làm rách nó.

Những vết cào, nhiều tới mức không đếm xuể, chạy dọc trên mặt tường.

Mayumi quyết định sẽ ngừng truy cứu về tiếng ồn từ nhà bên. Biết đâu hành động thiện ý và dũng cảm của cô sẽ làm tổn thương niềm kiêu hãnh của đối phương. Không những thế, nếu bị họ nói lại rằng “nhà chị chẳng phải cũng thường xuyên to tiếng sao?” thì còn xấu hổ hon.

“Mau đi tắm đi con. Con không thích tắm sau mẹ, đúng không nào?”

Ra khỏi phòng Ayaka, cô đi xuống dưới nhà. Cô tiến tới chiếc bàn

ăn đặt cuốn sổ chi tiêu hằng còn để mở.

“Làm ơn đi mà! Hãy ngừng lại đi!”

Tiếng nói vẫn vang lên. Người muốn họ dừng lại là Mayumi thì đúng hơn. Cô ôm lấy đầu như muốn bịt hai tai lại.

Thì ra những tiếng gào thét từ nhà cô nghe giống như thế này sao?

Đóng cửa sổ vào thôi. Cách giải quyết bây giờ mới chịu lóe lên trong đầu cô.

“Làm ơn hãy tha thứ đi mà, xin đấy!” tiếng hét đã chuyển thành tiếng thổn thức.

Cứ coi như không nghe thấy gì đi. Kể cả có gặp Junko cũng không được đánh tiếng hỏi han cô ấy. Dù cô ấy xin lỗi vì đã gây ra tiếng ồn, thì cũng phải giả đò không biết. Đây chính là thứ lễ nghĩa nên giữ gìn để có thể sống một cách yên ổn ở chốn này.

Mình không phải là trộm thì không việc gì phải nấp. Mayumi bước thẳng tới và đặt tay lên cửa sổ. Vén một bên rèm, lần này cô tập trung quan sát căn nhà phía bên kia đường. Nhưng nhà Takahashi được bao quanh bởi một bức tường cao nên có cố gắng mấy thì cùng lắm cũng chỉ lờ mờ thấy được đèn phòng tầng hai có đang bật hay không.

Căn phòng phía cuối hành lang tầng hai vẫn đang sáng đèn. Nhưng đây là chuyện hoàn toàn bình thường. Trước đây khi Mayumi đi vệ sinh vào khoảng hai giờ sáng, đã vài lần cô bắt gặp đèn phòng đó vẫn đang bật. Chắc hẳn đó là phòng học của Hinako hoặc Shinji. Nhưng cô chị gái đang theo học tại một trường tư thục theo hệ liên thông thẳng lên đại học, nên chắc cậu em trai mới là người sử dụng

căn phòng.

Quan trọng nhất là, thật may mắn là cô đã không làm điều gì thừa thãi. Trong gara nhà Takahashi, có một chiếc xe đang đỗ. Đó là một chiếc xe ngoại quốc cao cấp màu xanh đậm và được đánh bóng kỹ càng. Chiếc xe phải to gấp rưỡi xe nhà Mayumi. Junko đã từng nói cô ấy không có bằng lái xe. Thông thường Hiroyuki - chồng Junko là bác sĩ đang làm việc tại bệnh viện trường đại học - sẽ lái xe đi làm, nên ban ngày gara sẽ trống.

Cãi vã giữa mẹ và con có gay gắt tới mấy, chỉ cần có người bố ở nhà thì mọi sự sẽ ổn thôi… nhỉ?

Không, không nên đánh đồng chồng nhà người ta với Keisuke. Nhà mình thì khỏi kỳ vọng gì nhiều, nhưng nếu là nhà Takahashi thì chắc chắn sẽ ổn thôi. Mặc dù chưa có nhiều cơ hội nói chuyện, nhưng nếu người bố mà nhìn từ bề ngoài đã cảm nhận được sự nghiêm khắc, thì con cái cũng sẽ không dám hỗn hào. Hơn nữa, Hinako và Shinji vốn cũng hiểu chuyện gấp mấy lần Ayaka. Chắc hẳn chúng sẽ không bao giờ nổi cơn thịnh nộ.

Hồi mới chuyển tới, mỗi lần Mayumi chạm mặt Junko, cô đều không quên khen ngợi hai đứa trẻ nhà Takahashi.

“Tôi nghe nói hai cháu nhà cô đều đang theo học tại những ngôi trường xuất chúng. Tụi nhỏ còn rất lễ phép, lại cao ráo. Thật đáng ghen tị.”

Đáp lại lời khen, câu trả lời của Junko luôn luôn chỉ có một:

“Ồ, cô quá khen rồi. Nghe vậy tôi mừng lắm.”

Mayumi đợi câu tiếp theo, nhưng cuộc hội thoại kết thúc ở đó. Khi được khen thì nên đáp trả bằng một câu khen khác, đó không phải là

phép lịch sự tối thiểu ư? Việc khen con cái cũng như lời chào hỏi vậy. Nếu được ai đó chào thì nên chào lại mới phải. Nhưng đáp lại Mayumi là gương mặt cười mãn nguyện không có lấy một chút khiêm tốn nào.

Chắc cô ta là người luôn coi con mình là nhất? À không, đúng hơn thì Ayaka chẳng có điểm gì đáng khen cả.

Junko hoàn toàn tin rằng con của mình xuất chúng hơn con nhà người ta.

Những đứa con đáng tự hào. Một gia đình hạnh phúc.

Việc Mayumi xen vào và cố hòa giải cuộc cãi vã của gia đình hạnh phúc ấy mới thực sự là chuyện đáng cười.

Lặng lẽ khép cửa sổ lại, cô bật điều hòa. Âm thanh tắt ngấm.

Cách giải quyết vấn đề vọng từ bên ngoài vào chỉ đơn giản như vậy. Ngay từ đầu cô không nên mở cửa sổ làm gì.

11 giờ 30 phút đêm.

Cô gấp cuốn sổ chi tiêu lại. Bản tin thời sự lúc mười một giờ đang phân tích về tác động của hiện tượng nóng lên toàn cầu lên tình trạng kinh tế của mỗi gia đình.

Chi tiêu eo hẹp là nỗi khổ không của riêng ai. Bụng bảo dạ là nhờ có gió mà đêm nay dễ chịu hơn hẳn, Mayumi cũng tự nhủ thêm rằng tắt điều hòa và mở cửa sổ cũng là để tiết kiệm.

Cố chịu đựng khoảng gần một tiếng trên thực tế cũng không tiết kiệm được là bao. Trong khi bản thân cô đang chịu đựng thì căn

phòng tầm 7,4 mét vuông trên tầng hai, dù chủ nhân có vắng mặt lúc bữa tối, vẫn sẽ lạnh bất chấp. Nếu Keisuke trở về nhà, cũng sẽ bật điều hòa ngay khi vừa dứt lời chào. Dù là thế, mỗi lần lôi sổ chi tiêu ra là cô lại không kìm được mà tắt điều hòa.

Kể cả khi cô biết mình sẽ bị Keisuke mỉa mai bóng gió.

"Nóng gì mà nóng thế không biết. Em thì sướng rồi, được làm việc ở chỗ điều hòa bật 24/7."

Mayumi *được* đi làm thêm tại siêu thị không phải vì cô thực sự muốn công việc ấy. Thế nhưng, hồi còn có thể lạc quan coi công việc như cái giá đánh đổi lấy ước mơ của mình, mỗi ngày cô đều vừa làm việc vừa ngân nga hát. Dù có mệt mỏi tới mức nào, chỉ cần đi bộ lên con dốc dẫn tới Hibarigaoka và nhìn thấy bóng dáng ngôi nhà của gia đình mình mỗi lúc một gần hơn, cô cũng sẽ thấy lòng mình nhẹ bẫng.

Hibarigaoka. Hibarigaoka, khu dân cư cao cấp số một nội thành. Mình đã xây một căn nhà ở Hibarigaoka. Ước mơ của Mayumi là sống trong một ngôi nhà riêng của chính mình.

Mặc dù nhà bố mẹ cô không hẳn nghèo khó, nhưng vì bố cô liên tục chuyển công tác, cộng thêm tư tưởng *gia đình là phải luôn ở bên nhau* của mẹ, nên gia đình cô cứ chuyển nơi ở từ căn hộ này sang căn hộ khác mà chưa từng được sống trong một ngôi nhà riêng.

Nhà không rộng cũng không sao. Mình muốn xây tổ ấm trong một ngôi nhà có mảnh vườn nhỏ xinh.

Để có thể tiến gần tới ước mơ, sau khi tốt nghiệp cao đẳng, cô xin vào làm cho một công ty xây dựng nhà cỡ vừa. Công việc của Mayumi là giới thiệu tại khu trưng bày nhà mẫu. Sự chu đáo của cô đối với khách hàng vượt xa bất cứ ai, có một khoảng thời gian cô đạt

thành tích tốt hơn cả nam giới của phòng kinh doanh.

Có lẽ xuất phát từ sự tự phụ, nghĩ rằng bản thân mình còn được việc hơn, nên cô cảm thấy các nhân viên nam trong phòng kinh doanh không nhờ cậy được. Tại sao họ không thể truyền đạt được cảm xúc vui sướng khi mua được nhà? Tại sao họ không diễn tả được hết niềm hạnh phúc mà một căn nhà đem đến?

Hôm đó, một vị khách tới thăm nhà mẫu trót làm tường bị xước. Người được công ty sửa chữa phái đến, chính là Endo Keisuke.

“Vô ý tứ cũng phải có mức độ thôi chứ không thể tin nổi lại có người để con chạy nhảy nghịch ngợm ở khu trưng bày.” Đáp lại Mayumi đang tức giận, Keisuke từ tốn nói:

“Chỉ cần sửa là được mà. Không một ngôi nhà nào có thể nguyên vẹn mãi mãi được.”

Keisuke kể với Mayumi rằng, bây giờ anh vẫn còn độc thân, những ước mơ của anh là một ngày nào đó có thể xây một ngôi nhà cho chính mình.

Việc xây nhà cũng giống như việc sinh con. Không phải cứ xây xong nhà là xong tất cả. Một căn nhà đúng nghĩa được tạo ra từ tình cảm của chủ nhân, từ việc bảo trì khi cần thiết và từ sự nâng niu mỗi khi sử dụng.

Mayumi đồng cảm với mọi điều Keisuke giãi bày. Chỉ có người đàn ông này hiểu được cô.

Kết hôn với Keisuke, Ayaka chào đời, xây một căn nhà… Khoảng thời gian Mayumi những tưởng mọi thứ trong đời cô diễn ra suôn sẻ ngoài sức tưởng tượng chỉ kéo dài vỏn vẹn một năm.

Cô lấy đầu ngón tay gạt đi lớp bụi bám dày đặc trên lá của bát cây cảnh đặt giữa bàn. Bát cây cảnh mà cô yêu thích, giấy dán tường, đèn và cả bộ bàn ghế, tất cả đều giống với những gì cô mơ ước. Cô không mong gì hơn nữa. Thế nhưng…

Tại sao, tại sao cô không thể sống bình yên? Sở hữu một ngôi nhà và hạnh phúc gia đình là hai khái niệm khác nhau … Không thể nào.

Nhưng như thế này cũng được. Như cô thường thấy trên bản tin thời sự, còn biết bao nhiêu người khốn khổ ngoài kia. So với họ thì…

Dù có bị nổi cơn lôi đình hay bị chửi bới, chỉ cần sống qua một ngày mà không bị người ngoài phán xét, chẳng phải như thế là đủ rồi sao?

Khúc nhạc dạo vui tươi cất lên thay cho lời báo hiệu bản tin thời sự đang chuyển sang chuyên mục bình luận bóng chày.

Hôm nay Keisuke về muộn. Bình thường tới mục thể thao là chồng cô đã về rồi.

"Đi mua cho tôi băng vệ sinh đi," tiếng nói cất lên sau lưng cô. Ayaka mới tắm xong, con bé đang dùng khăn tắm để lau khô tóc.

"Ấy, con không dùng của mẹ được à?"

"Đừng bắt tôi dùng thứ hàng giảm giá đó chứ. Mai tôi có tiết thể dục, không có là không được đâu."

Còn vài phút nữa là tới nửa đêm. Tại sao vào cái giờ này rồi mà vẫn còn phải đi mua băng vệ sinh cho con gái chứ?

"Tháng trước tôi đã báo là sắp hết rồi còn gì. Mỗi ngày bà đều đi tới siêu thị mà có cái băng vệ sinh cũng không mua là sao."

Ayaka cất giọng the thé. Con bé đã bảo mình chưa ấy nhỉ? Cũng

có thể là nó bảo rồi. Không chỉ đồ dành cho ngày đèn đỏ, mỗi khi đi ra ngoài vào buổi sáng, cô luôn nhủ thầm phải mua sẵn cái này, mua thêm cái nọ, mà rồi tới chiều khi xong việc, vì quá mệt nên cô thường quên sạch những điều đã nghĩ lúc ban sáng.

"Mẹ sẽ mua loại bình thường con hay dùng nhé."

Vừa kiểm tra lại nhãn hiệu, cô vừa đứng dậy. Có phân trần với con bé cũng vô ích. Chỉ cần bây giờ đi mua là mọi chuyện sẽ lại ổn thỏa.

"Tiện thể mua cả kem nữa. Kem Häagen-Dazs vị dâu tây đấy nhé." Ayaka thản nhiên ra lệnh. Phải chăng đây mới là mục đích thực sự của con bé? Nhưng cô không buồn hỏi cho rõ ngọn ngành. Cũng không hẳn là điều gì quan trọng cho lắm. Thật may cô vẫn chưa tắm. Xách chiếc túi quen thuộc lên rồi xỏ chân vào đôi xăng đan, cô mở cửa.

Có bóng người.

Cô giật thót, nhưng người đứng trước mặt là Keisuke chồng cô.

"Hết cả hồn, anh về rồi đấy à? Hôm nay anh về muộn thế."

"À, tại hôm nay có việc đột xuất. Mà giờ này rồi em còn đi đâu đấy?"

"Em chạy ra cửa hàng tiện lợi. Cơm tối em để trong lò vi sóng, có gì anh tự hâm lên mà ăn nhé."

"… Nếu cần gì thì để anh đi mua cho?" Quả là một lời đề nghị tâm lý hiếm có từ Keisuke. Cơ mà dù thế nào thì cũng không thể bắt chồng đi mua băng vệ sinh được.

"Không sao đâu. Tiện thể em cũng mua bánh mì cho bữa sáng

ngày mai luôn."

Bước xuống mấy bậc thềm nhà, cô đi bộ xuống con dốc dẫn ra đường chính.

Cô chợt ngoảnh lại nhìn.

Nhà Takahashi đã trở lại trạng thái tĩnh lặng. Đèn tầng hai vẫn sáng. Ổn rồi, có vẻ như trận cãi vã đã tạm lắng xuống. Chỉ là một sự việc thoảng qua mà thôi. Hoặc có thể là bà Satoko đã qua xem tình hình.

Ngay trước khi nhún vai bỏ đi, cô bắt gặp ánh mắt của Keisuke từ trong bóng tối. Chồng cô nói chào hay ừ hữ gì đó, rồi vội vàng đóng cửa lại. Thì ra Keisuke vẫn chưa đi vào nhà. Chồng cô thấy lo lắng khi để một bà cô sắp bốn mươi đi ra ngoài một mình vào buổi đêm ư?

Trong lòng nhóm lên một chút vui sướng vu vơ, Mayumi nhẹ bước trên con dốc lúc nửa đêm, cô còn tính lát sẽ mua chút đồ nhắm với bia.

0 giờ 20 phút sáng.

Smile Mart chi nhánh Hibarigaoka, cửa hàng tiện lợi gần nhà nhất nằm ở góc đường nơi con dốc và đường chính đan nhau. Có nhất thiết phải mở một cửa hàng mở cửa suốt đêm ở một góc phố trong khu dân cư không nhỉ? Chẳng phải sẽ tạo thêm tụ điểm cho những kẻ bất hảo ư? Năm ngoái, lúc cửa hàng mới đi vào hoạt động, Mayumi đã hoài nghi như vậy, nhưng kể từ khi có nó cô lại hay ghé mua đồ, hơn nữa cô cũng chưa từng bắt gặp người xấu nào như cô từng nghĩ.

Nơi đây quả nhiên có môi trường sống tốt.

Bước vào bên trong và với lấy chiếc giỏ mua hàng, cô chợt nhìn thấy một cậu bé mình quen mặt đang đứng trước quầy tạp chí. Đó là Takahashi Shinji - đứa trẻ mà khoảng một, hai tiếng trước vừa mới lớn giọng gào thét. Cậu bé đang đứng đọc một cuốn tạp chí truyện tranh.

“Thằng bé cũng đọc truyện tranh ư? À mà phải rồi, nó vẫn còn là học sinh trung học cơ sở mà,” cô nghĩ.

Dường như nhận thấy ánh mắt của Mayumi, Shinji ngước lên nhìn. Trên mặt cậu thoáng xuất hiện vẻ khó hiểu, như thể đang tự hỏi đây là ai, nhưng cậu nhanh chóng nhớ ra và nhoẻn một nụ cười chào, rồi lại cúi xuống cuốn truyện tranh. Mayumi cũng kịp chào lại cậu bé dù có chút ngẩn người.

Đứa trẻ này không hề hay biết người ngoài đã nghe thấy giọng của nó ư? Mặc dù với Junko, cô nghĩ mình sẽ giả bộ không nghe thấy gì, nhưng với Shinji, cô chưa nghĩ gì cả. Không rõ bộ mặt vừa rồi của bản thân có quá kỳ quặc không, Mayumi thử hồ hởi bắt chuyện:

“Cháu ra đây để thay đổi không khí à? Cô cũng tới để mua đồ ăn đêm cho Ayaka. Năm sau là thi chuyển cấp rồi, hai đứa cùng cố nhé.”

Dùng từ *hai đứa* có vẻ không ổn lắm. Nói thẳng ra thì trình độ của chúng hoàn toàn khác nhau. Tuy nhiên vì hồi tiểu học hai đứa học khác trường, nên chắc thằng bé cũng không biết Ayaka thi trượt trường nguyện vọng trong kỳ thi lên trung học cơ sở. Với lại, thằng bé chắc cũng không khinh thường con bé chỉ vì chuyện theo học trường công lập đâu…

Tiếng còi hú inh ỏi.

Chiếc xe cứu thương xuất hiện trên đường chính, băng qua cửa hàng tiện lợi rồi rẽ lên trên dốc. Không chừng đã có chuyện xảy ra ở Hibarigaoka. Cô không kìm được mà quay qua nhìn Shinji. Cậu bé cũng dõi mắt theo xe cứu thương, nhưng có vẻ không quá bận tâm. Cậu quay lại nhìn Mayumi ngay lập tức.

"Cháu cảm ơn cô ạ. Nhờ có chuyển lời tới bạn Ayaka giùm cháu, rằng hãy cùng nhau phấn đấu nhé. Cháu xin phép về trước, buổi đêm cô đi đường cẩn thận ạ." Vẫn mỉm cười, cậu bé trả tạp chí về vị trí cũ, rồi xách giỏ đựng bánh kẹo và đồ uống thể thao dưới chân lên rồi đi về phía quầy thu ngân. Nhưng dường như có chuyện gì đó không ổn. Shinji vẫn đang lục túi quần. Cậu trao đổi gì đó với nhân viên rồi quay lại chỗ Mayumi.

"Cháu bất cẩn để quên ví ở nhà. Cô có thể cho cháu mượn một ngàn yên không ạ? Về tới nhà cháu sẽ đem tiền qua ngay ạ."

Thằng bé nói năng khá rành mạch, nhưng có lẽ cảm thấy ngượng ngùng nên má bỗng ửng đỏ lên một chút. Mayumi thấy có thiện cảm với cậu thêm bội phần khi nhìn thấy dáng vẻ đó.

"Được chứ. Cô cũng hay quên lắm."

Cô lấy ví khỏi túi và mở ra xem. Có ba tờ mười ngàn yên, nhưng không thấy tờ một ngàn nào. "Để mình thanh toán trước rồi đưa tiền cho thằng bé vậy. Nếu chỉ là bánh kẹo với đồ uống thể thao thì mình mua luôn cho nó cũng được. Cơ mà mua băng vệ sinh ngay trước mặt một cậu bé học sinh cấp hai thì cũng hơi ngại." Nghĩ vậy, cô quyết định rút ra một tờ mười ngàn yên.

"Cô không có tiền lẻ, nên cháu cầm tạm nhé. Hôm nay cũng muộn

rồi, nên mai cháu trả lại cũng được."

"Cháu cảm ơn cô. Sáng ngày mai nhất định cháu sẽ trả ạ." Shinji cúi đầu và đón lấy tờ tiền.

Nói xong, cậu bé thanh toán nốt và đi ra khỏi cửa hàng. Đứng phía bên ngoài cửa hàng, cậu quay lại ra dấu chào, Mayumi cũng mỉm cười chào lại. Sáng ngày mai cậu nhóc Shinji sẽ xuất hiện trong bộ đồng phục, nghĩ vậy Mayumi cảm thấy có chút mong chờ tới ngày mai.

0 giờ 40 phút sáng.

Cầm trên tay túi xách và túi ni lông đựng băng vệ sinh, kem, bánh mì và phô mai que, Mayumi đi bộ lên con dốc. Bình thường cô hay cắm cúi bước đi trong tâm trạng khó chịu vì bị Ayaka bắt làm nọ làm kia, nhưng đêm nay cô thấy bước chân mình như nhẹ nhõm hơn. Cô còn thong thả ngắm những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

Sắp tới lễ Thất tịch. Còn một tháng nữa là tới nhạc hội.

Ayaka cũng rất mong ngóng ngày này. Có thể con bé đang hối hận vì đã xé nát tấm poster. Nếu con bé vòi vĩnh thì cô sẽ mua cho nó một tấm mới khi đi xem nhạc hội.

Cô thử ngân nga một đoạn trong bài hát mới của Shunsuke. Nhưng trong đầu cô hiện lên khuôn mặt của Shinji.

Từ trước tới nay, Mayumi luôn có thiện cảm với Shinji. Không phải vì cậu bé là một đứa con ngoan, một học sinh giỏi ở trường trung học cơ sở tư thục, mà vì khuôn mặt khi cười của cậu có chút giống với

Shunsuke. Cô từng buột miệng bảo vậy với Ayaka khi đang xem ti-vi.

“Shunsuke với Takabon trông giống nhau? Hả? Bà nên mua kính lão về đeo rồi đấy?” Con bé đắp lại ngay lập tức. Ayaka thường gán cho Shinji biệt danh *Takabon*, nghĩa là *cậu ấm nhà Takahashi*. Còn đối với cô chị nhà Takahashi, con bé vẫn gọi bình thường là *chị Hinako*.

Quả nhiên, con bé cũng thấy chạnh lòng khi nhà bên có một cậu trai bằng tuổi mình nhưng lại theo học một trường tư xuất sắc.

Từ trên dốc, chiếc xe cứu thương đang đi xuống. Là chiếc xe mà ban nãy ở cửa hàng tiện lợi cô trông thấy. Không biết chiếc xe đó đã dùng tại nhà nào nhỉ? Chỉ cần nghe thấy tiếng còi hú, dù không liên quan tới mình nhưng cô vẫn thấy hoang mang.

Ánh đèn đỏ càng tiến gần từ phía sau lưng cô. Một chiếc xe tuần tra phóng vượt qua Mayumi và chạy lên dốc.

Chuyện gì vậy nhỉ? Tiếng hét của Junko vọng lại trong đầu cô. Lòng càng lúc càng thấp thỏm lo âu, cô cũng bắt đầu chạy lên dốc.

Xe tuần tra đang đỗ trước cửa nhà cô. À không, nhà Takahashi.

Có phải xe cứu thương cũng tới nhà Takahashi không? So với lúc cô mới ra khỏi nhà, giờ đây nhiều nhà hàng xóm bật đèn hơn, liệu có phải họ đang nghe ngóng tình hình sau khi bị đánh thức bởi tiếng còi cứu thương?

Dẫu vậy, không thấy bóng người nào ở bên ngoài. Ở Hibarigaoka không có người nào hóng hớt tới vậy. À không, có ba người. Những mảnh kim sa phát sáng lấp lánh.

Là bà Kojima Satoko. Bà khoác một lớp áo len mỏng bên ngoài bộ

đồ ngủ, vai đeo chéo chiếc xắc đính cườm, đang lén đứng nhìn từ trong bóng tối trước thềm nhà mình. Còn hai người còn lại…

Keisuke và Ayaka đang đứng trước hiên nhà và cùng theo dõi nhà đối diện. Trông thấy Mayumi, con bé không nói gì mà chỉ vẫy tay ra ý bảo Mayumi tới chỗ mình. Khuôn mặt con bé đầy ắp sự tò mò. Keisuke cũng để ý thấy Mayumi, và cũng vẫy cô giống như Ayaka. Tuy nhiên, vẻ mặt của Keisuke có vẻ nghiêm trọng.

Không biết có chuyện gì đã xảy ra với nhà Takahashi. Đèn trong nhà họ sáng trưng, cửa ra vào cũng để mở toang. Cô dừng chân, muốn nghe theo sự xúi giục trong tâm trí mà ngó vào bên trong căn nhà ấy, nhưng bị kéo lại bởi cái vẫy tay, nên quyết định quay lưng đi về phía nhà mình. Mayumi vừa mới bước vào nhà, cửa lập tức bị khóa lại.

"Biết đâu hai bố con không phải vì tò mò mà vì lo lắng cho mình nên mới đứng ngoài chờ thì sao? Có thể họ đã nghĩ tới việc có nên đi đón mình hay không." Cô mới thoáng nghĩ vậy thì Ayaka đã gấp gáp mở lời:

"Ông chú nhà bên hình như bị đánh vào đầu nên phải đưa đi bệnh viện hay sao ấy."

"Tại sao con lại biết chuyện đó?"

"Thì tại vì lúc nãy người bên cứu thương nói gì đó như vậy qua bộ đàm mà. Một lát sau xe tuần tra cũng tới luôn. Chắc hẳn là có liên quan tới vụ to tiếng hồi tối. Nếu vậy thì chứng tỏ người gây ra chuyện là cậu ấm rồi. Tôi cứ tưởng cậu ta cãi nhau với mẹ, nhưng có vẻ là với bố cơ."

"Con đừng có suy đoán lung tung. Có thể chỉ là bị thương do sơ

sẩy mà thôi. Hơn nữa…”

Nếu chuyện xảy ra đúng như lời Ayaka phỏng đoán, thì Shinji sẽ không thể nào xuất hiện ở cửa hàng tiện lợi với khuôn mặt bình thản như vậy được.

“Gì vậy? Ban nãy chẳng phải bà là người phát hiện ra vụ ẩu đả rồi hoảng hốt chạy tới phòng tôi còn gì.”

“Thì vì… mẹ sợ thật mà.”

“Sợ nên bà dựa dẫm vào con cái hả? Thông thường, phụ huynh phải là người biết nghĩ tới việc tránh làm liên lụy tới con mình chứ?”

“Kìa con…”

“Tôi thì chẳng để ý thấy gì, mà vì bà tự ý mở cửa sổ phòng tôi đó nha. Vì bà làm ba cái chuyện thừa thãi nên giờ cả tôi cũng bị vạ lây. Nếu ông chú hàng xóm mà chết thì vì chuyện đó có thể tôi sẽ bị sang chấn tâm lý. Bà muốn tôi vào được một trường trung học phổ thông tư thục đúng không? Nếu tôi mà trượt, thì lần này là lỗi tại bà đó. Bà có chịu trách nhiệm cho đời tôi được không?”

Con bé định lải nhải từ *bà* đó tới bao giờ không biết. Giọng của Ayaka càng lúc càng cao. Tại sao con bé lại có thể kết nối câu chuyện theo kiểu đó được nhỉ? Không thể chấp nhận được. Cô nhìn Keisuke cầu cứu. Chồng cô nãy giờ chỉ theo dõi cuộc hội thoại của hai mẹ con một cách lơ đãng.

“Chuyện gì xảy ra thì vẫn chưa rõ, nhưng nếu nhỡ nói to quá rồi cảnh sát tới cả nhà mình thì sao?”

Keisuke quay sang phía Ayaka, nhưng không hề nhìn vào mắt con bé.

Tại sao con người này lúc nào cũng như thế? Không bao giờ chịu đề cập vào bản chất vấn đề, thay vào đó chỉ nhắc tới những thứ bên lề, nào là địa điểm, nào là giọng to… rồi cứ vin vào đó để dọa sẽ bị người nọ người kia nổi giận.

Sẽ bị mẹ rầy la đó, sẽ bị trường mắng đó, sẽ bị nhân viên giận đó, sẽ bị ông già đáng sợ ở đằng kia nạt đó, sẽ bị cảnh sát khiển trách đó.

Anh nổi giận giùm tôi cái. Chỉ vì anh lúc nào cũng đẩy trách nhiệm cho người khác, nên Ayaka cũng bị nhiễm cái thói đổ lỗi ấy. Anh nghĩ ai là người phải chịu đựng những rắc rối phiền hà đó? Ngay lúc này cũng y như vậy, nếu không ai đả động tới anh, thì chắc chắn anh cũng sẽ tính toán tìm thời điểm để lẳng lặng đi tắm trước khi con bé nổi cơn thịnh nộ chứ gì. Mayumi bực dọc nghĩ thầm.

“Bố chả biết gì thì đừng có xen vào. Dù sao thì có bố ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, nên sao bố không đi tắm luôn cho lành?” Tới cả Ayaka cũng để ý tới điều này. Bị con bé nói với thái độ trịch thượng như vậy Keisuke cũng chỉ cười trừ rồi gãi đầu hỏi:

“Ừ ha, thế Ayaka đã tắm chưa?”

“Nhìn thì biết,” Ayaka trả lời cụt lủn.

Mayumi thở dài. Cô muốn khép lại ngày hôm nay trong yên bình.

“Thôi, cũng muộn rồi, cả nhà chuẩn bị đi ngủ thôi. Tới mai là sẽ biết được có chuyện gì với nhà bên kia, chắc cũng không phải chuyện gì quá nghiêm trọng đâu.”

Đồng hồ điểm báo gần hai giờ sáng. Cả Ayaka cũng bị cơn buồn ngủ làm cho nguội bớt, con bé bỏ lên tầng hai, còn Keisuke thì đi về phía buồng tắm. Một ngày kết thúc trong sóng yên biển lặng.

Giả vờ kiểm tra cửa, cô hé rèm nhìn ra ngôi nhà phía bên kia đường. Số xe tuần tra đã tăng lên thành hai chiếc tự lúc nào. Cô hoàn toàn không để ý.

Một lần nữa, lồng ngực cô lại bị cảm giác hồi hộp xâm lấn, nhưng cô nghĩ nếu bị cảnh sát bắt gặp đang quan sát từ khe cửa sổ thì sẽ bị họ quở trách. Vì thế Mayumi vội vàng đóng rèm lại.

Chỉ cần đóng cửa sổ là sẽ không nghe thấy tiếng động nào từ bên ngoài.

Không liên quan tới gia đình cô.

7 giờ sáng.

Cảnh sát tới nhà Endo.

Bỏ lại Ayaka và Keisuke đang ăn sáng trong bếp, Mayumi cố trấn an con tim đang đập liên hồi và ra mở cửa. Đứng trước cửa là hai người đàn ông, không phải trong đồng phục cảnh sát địa phương, mà là bộ com lê dành cho cảnh sát hình sự. Họ tự giới thiệu, người đứng tuổi tên là Yokoyama, người trẻ hơn tên là Fujikawa.

“Chúng tôi có chút chuyện muốn hỏi gia đình chị,” Fujikawa mở lời với tông giọng dễ chịu.

Không phải chuyện trên trời rơi xuống. Mayumi đã trằn trọc suy nghĩ cho tới sáng những điều mình phải nói một khi bị cảnh sát hỏi han tình hình.

Cô tính nói rằng, vì nhà đóng cửa sổ nên không nghe thấy tiếng động nào.

Nhưng nói vậy khác nào bảo rằng nhà cô đã nghe thấy tiếng gì đó. Để họ nghĩ cô đã không nghe thấy gì và không biết gì hết, cô sẽ tỏ ra ngạc nhiên với bất cứ những gì họ nói, như thể cô mới nghe lần đầu.

"Ồ vậy ư?" Tốt nhất là cứ tỏ ra bất ngờ như thế này.

"Đêm hôm qua, sau 12 giờ, chị đã tới cửa hàng tiện lợi Smile Mart chi nhánh Hibarigaoka, đúng vậy không?"

Không thể trả lời *ồ vậy ư* được rồi. Hóa ra họ lại không hỏi những câu như "Chị không nghe thấy tiếng hét nào ư?" hoặc là "Chị có trông thấy gì kỳ lạ không?".

"Vâng, đúng là tôi có tới đó. Đột nhiên có chút đồ cần phải mua. À, tôi còn mua cả kem, bánh mì và đồ nhắm bia nữa."

Cô có nên nói thẳng ra mình đã mua băng vệ sinh không nhỉ? Mặc dù cô hỏi có cần phải cho xem hóa đơn không, nhưng họ từ chối. Có vẻ hai vị cảnh sát không quan tâm Mayumi đã mua những gì cho lắm.

"Khi đó, chị có gặp cậu Takahashi Shinji nhà đối diện không?"

Với câu hỏi này cô cũng không tài nào dùng câu "Ồ vậy ư?" để trả lời được.

Sao họ lại hỏi điều này nhỉ? Quả nhiên là Shinji đã làm gì rồi à? Có nên trả lời là không biết không nhỉ? Nhưng, biết tới cả giờ cô đi ra cửa hàng, thì có thể họ đến đây vì có lời làm chứng của nhân viên cửa hàng là đã thấy cô đứng nói chuyện với Shinji. Sao họ lại biết là cô nhỉ? Có lẽ nhờ camera chống trộm, à không, đích thị là thẻ tích điểm. Cô được khuyên làm thẻ khi đặt mua vé nhạc hội. Giá mà mình không làm cái thẻ đó thì tốt biết bao.

"Tôi có gặp." Câu trả lời vỏn vẹn có vậy, nhưng đủ khiến cô thấy

cực kỳ ngại ngần. Cảm giác giống như cô vừa thú nhận một tội lỗi nào đó do bản thân mình gây nên.

“Chị có thể cho chúng tôi biết chi tiết cậu bé trông như thế nào khi đó được không?”

Đã có chuyện gì, tại sao họ lại hỏi mình những câu như vậy? Cô đành kể lại cho họ sự tình đêm hôm qua dù vẫn chưa được cho biết bất cứ điều gì.

Cô thuật lại rằng vì con gái nhờ mua đồ nên cô đã đi đến cửa hàng tiện lợi và ở đó cô bắt gặp Shinji đang đứng đọc tạp chí truyện tranh. Shinji chào cô rất lễ phép và xách giỏ mua hàng đựng bánh kẹo và đồ uống thể thao đi thanh toán, nhưng nhận ra mình quên ví nên đã hỏi mượn cô một ngàn yên. Nhưng vì không có tờ một ngàn yên nên cô đưa cậu bé một tờ mười ngàn. Shinji cẩn thận nói lời cảm ơn và hứa sẽ đem tiền qua trả vào sáng hôm sau, rồi thanh toán tiền và rời khỏi cửa hàng.

Cô hồi hộp kể lại cho hai vị cảnh sát, nhưng sau khi kể xong thì nghĩ lại, câu chuyện cô vừa kể đâu có gì đáng ngờ?

“Vậy là chị đã đưa cho cậu bé tờ mười ngàn yên.” Yokoyama xác nhận lại thông tin.

“Cho một đứa trẻ vay thì số tiền đó là khá lớn, chị không tính tới việc nhận lại tiền thừa ngay tại chỗ ư?” Fujikawa nối tiếp.

“Nhà cậu bé ở ngay phía đối diện, cậu bé cũng đáng tin nên tôi đã không làm vậy. Với cả… tôi cũng đã nghĩ tới việc trả hộ luôn cả phần của cậu bé, nhưng vì tôi phải mua băng vệ sinh nên hơi ngại.”

Hai vị cảnh sát hỏi thêm dăm ba câu nữa.

"Quần áo của Shinji lúc đó trông như thế nào?"

"Cậu bé mặc áo cộc tay màu đen và quần lửng màu xanh thẫm… nói thế nào nhỉ, dạng quần dài quá đầu gối một chút. Dưới chân thì tôi không nhìn kỹ lắm nhưng hình như cậu ấy đi giày thể thao. Vết bẩn? Tôi không nghĩ là có dính vết bẩn nào."

"Thái độ của Shinji lúc ở cửa hàng ra sao?"

"Bình thường tôi cũng không hay tiếp xúc, nhưng nếu gặp nhau ngoài đường thì lúc nào cậu bé cũng sẽ chào hỏi đàng hoàng. Vậy nên tôi thấy cậu bé là một đứa trẻ ngoan. Hôm qua cậu bé cũng chào tôi, rồi còn dặn tôi đêm khuya đi đường cẩn thận. Tất nhiên là với nụ cười trên môi."

"Sau khi ra khỏi cửa hàng, Shinji đã đi về hướng nào?"

"Ừm, tôi không quan sát tới đó, chắc là cậu bé đi về nhà?"

"Shinji đã đi bộ tới cửa hàng tiện lợi phải không?"

"Tôi đã bảo là tôi không quan sát tới mức đó mà. Nhưng tôi nghĩ cậu bé đi bộ tới. Tôi cũng vậy, vì nếu đạp xe đạp thì lúc xuống dốc khá là dễ dàng, nhưng khi trở về thì phải đẩy xe lên dốc."

"Câu hỏi cuối cùng, Shinji đã tới trả lại tiền cho chị chưa?"

"Vẫn chưa. Có vẻ đã xảy ra chuyện gì đó… Mà kể cả không xảy ra chuyện gì thì đi học giờ này cũng hẵng còn quá sớm, tới vào lúc này có khác gì làm phiền hàng xóm đâu, nên chắc cậu bé vì giữ ý mà chưa qua thôi? À xin lỗi, tôi không có ý nói hai anh đâu."

Hai vị cảnh sát xin lỗi Mayumi vì đã ghé thăm vào sáng sớm và cảm ơn vì sự hợp tác. Thế là cô đã xoay xở để màn hỏi đáp kết thúc trong êm đẹp. Cô khẽ thở hắt.

“A phải rồi. Đêm hôm qua chị có để ý thấy gì kỳ lạ không?” Fujikawa hỏi.

Đó là câu hỏi Mayumi đã dự đoán lúc đầu. Nhưng cô cũng không thể đáp “ồ, vậy ư?” được. Dẫu sao cô cũng đã kể đủ rồi, nên đến lúc này cô không còn quan tâm về chuyện này nữa. Cô chỉ muốn được giải thoát.

“Không, không có gì hết.” Cô yếu ớt trả lời rồi tiễn hai vị cảnh sát.

Khi Mayumi quay trở về nhà bếp, Ayaka đang nhìn cô với vẻ mặt không giấu nổi sự hiếu kỳ.

“Đỉnh thế! Chuyện nhà bên đúng không? Tôi nghe thấy tên của Takabon được nhắc đến, cậu ta đã gây ra chuyện gì thế?”

“Người ta chỉ hỏi là đêm qua mẹ có gặp Shinji ở cửa hàng tiện lợi không thôi.”

“Ơ, bà gặp Takabon à? Tại sao hôm qua không kể? Đúng rồi, có phải vì cậu ta có biểu hiện bất thường không? Cứ theo tính cách của bà thì tôi đoán bà đã quyết định giả vờ không quen, đúng không nào?”

“Không phải, thằng bé vẫn hành xử như thường ngày. Nó còn bảo mẹ chuyển lời tới con là hãy cùng nhau cố gắng thi tốt nhé.”

“Gì vậy? Cậu ta mỉa tôi đó à?”

“Thôi con làm ơn thay đồ mau lên. Muộn học bây giờ.”

Ayaka phồng má lên và đáp *vângggg* rồi đi tới bồn rửa mặt. Công tắc thịnh nộ hiếm khi bị bật vào buổi sáng. Nhưng sáng hôm nay tâm trạng của con bé có vẻ tốt hơn mọi ngày. Keisuke nãy giờ vừa đọc báo vừa lén liếc nhìn cả hai mẹ con, cũng đứng dậy.

Một lúc sau, Ayaka sửa soạn xong đồ và đi ra cửa. Mayumi thường không tiễn con ra tận cửa, cô sẽ vừa dọn bàn ăn vừa nói vọng ra *Đi học vui vẻ con nhé* từ trong bếp. Cô nghe thấy tiếng của đông, nhưng ngay sau đó cửa lại mở, rồi cô nghe tiếng bước chân chạy thình thịch về hướng mình.

"Ôi, khủng khiếp lắm! Nhà bên bị chăng băng vàng quanh nhà luôn. Xe tuần tra cũng đang đỗ ở đó, chuyện có vẻ không nhỏ đâu."

Bị Ayaka cầm tay kéo ra ngoài, đập vào mắt cô là một dải băng vàng đề *không phận sự miễn vào* được chăng rộng hơn cô tưởng tượng, cùng với bóng dáng cảnh sát đang thay phiên nhau ra vào căn nhà.

"Để khoe với lũ bạn cái nhỉ?" Ayaka lôi điện thoại di động từ trong túi áo đồng phục ra. Con bé định chụp cảnh này lại à?

"Dừng lại đi, con sẽ bị cảnh sát mắng đó." Cô hạ giọng nhắc nhở và lập tức con bé tặc lưỡi rồi cất điện thoại với bộ mặt tiếc rẻ.

"Nhưng, nhớ nhắn tôi ngay khi có tin gì mới nhé."

Cô muốn thở dài vì đứa con gái hóng hớt của mình. Nhưng nếu cô từ chối thì con bé sẽ đòi nghỉ học cho mà coi.

"Mẹ biết rồi." Cô bảo con gái rồi tiễn nó đi học.

9 giờ sáng.

Sau khi tiễn Keisuke đi làm, Mayumi lái xe tới siêu thị nơi cô làm thêm. Dù siêu thị này không trợ cấp tiền xăng xe, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc phải làm ở siêu thị gần nhà nơi những người sống ở khu

Hibarigaoka hay lui tới, Cô thấy hy sinh hầu bao một chút cũng chẳng sao. Hôm nay là ngày thường, lại còn ngay sau ngày trị ân khách hàng nên siêu thị vắng chưa từng thấy. Trong lúc đứng ở quầy thu ngân, cô suy nghĩ về chuyện xảy ra đêm hôm qua.

Vào khoảng 10 giờ hơn, có tiếng hét có thể là của Junko phát ra từ nhà Takahashi. Giọng gào lớn được cho là của Shinji.

Gặp Shinji vào khoảng 0 giờ 20 phút tại cửa hàng tiện lợi và nghe thấy tiếng xe cứu thương lướt qua của hàng. Chia tay Shinji rồi về nhà vào lúc 0 giờ 40 phút. Giữa đường gặp xe cứu thương chạy ngược chiều và thấy có xe tuần tra vượt qua.

Theo lời của Ayaka, người được xe cứu thương đưa đi là Takahashi Hiroyuki - chồng của Junko, nguyên nhân là do bị đập mạnh vào đầu.

Do trộm à? Hay là do Junko, Hinako, chẳng lẽ là… Shinji? Bị đánh vào đầu, có thể nào là khi đó? Tuy nhiên lúc cô gặp Shinji thì không hề cảm thấy ở nhà họ đang xảy ra chuyện lớn. Vậy thì, Hiroyuki bị thương trong khi Shinji không có nhà chăng?

Chỉ đơn thuần bị thương thôi ư? Sáng ra mà cảnh sát đã nhiều như vậy, chắc hẳn tình hình nghiêm trọng hơn thế. Người có còn sống không… dừng tại đây thôi, không được nghĩ gở.

5 giờ chiều.

Hoàn thành công việc trong tâm trạng trên mây, Cô lái xe về nhà, ngay khi vừa tới Hibarigaoka cô liền bị cảnh sát chặn lại. Hình như có biển báo hạn chế đi lại. Sau khi xuất trình giấy phép lái xe và được

xác nhận địa chỉ nhà tại Hibarigaoka, cuối cùng cô cũng về được tới nhà. Nhưng phía trước nhà cô là một hàng xe đỗ dài dằng dặc.

Là xe của các phương tiện truyền thông. Cô mở cửa sổ xe, vừa cố nói *làm ơn cho tôi đỗ xe* vừa chật vật lùi xe vào bãi đỗ cạnh nhà. Ngay khi cô bước ra khỏi xe, một người đàn ông có vẻ là phóng viên liền chạy tới tiếp cận:

"Tôi có thể hỏi chuyện chị một chút được không?"

"Người muốn hỏi chuyện phải là tôi mới đúng. À không, thực ra thì tôi mong anh đừng hỏi tôi cái gì hết. Tôi không có chút liên quan nào cả." Mayumi nghĩ.

Chẳng nói chẳng rằng, cô lầm lũi bước lên mấy bậc thang dẫn lên thềm và vội vã vào trong nhà. Tiếng ti-vi phát ra từ phía phòng khách. Khi cô bước vào, Ayaka cười toét miệng, chỉ về phía màn hình ti-vi.

"Này, chuyện kinh khủng lắm. Một vụ giết người đó."

Hướng mắt về phía ti-vi, cô thấy màn hình đang chiếu hình ảnh một ngôi nhà khá quen thuộc.

Ngôi nhà tuyệt đẹp với kiến trúc được thiết kế theo phong cách retro của phương Tây.

Qua ti-vi, cô biết được chi tiết vụ án xảy ra ở ngôi nhà phía bên kia con đường hẹp.

Khoảng 1 giờ 20 phút sáng mùng 4, có người đã gọi cấp cứu với nội dung *Chồng tôi bị thương*. Khi đội cứu thương tới nơi, nạn nhân Takahashi Hiroyuki đang nằm trên sàn, máu chảy ra từ phía sau đầu. Đội cứu thương đã báo lại với cảnh sát sau khi nhận định có khả năng đây là một vụ án. Nạn nhân Takahashi Hiroyuki được xác nhận

đã tử vong không lâu sau khi được đưa vào bệnh viện.

Theo điều tra từ phía cảnh sát, vợ của nạn nhân - nghi can Junko khai như sau: “Tôi đã đánh chồng tôi với đồ vật có sẵn trong phòng.” Khi xảy ra án mạng, cả con gái lẫn con trai của nạn nhân đều không có mặt ở nhà, vì thế cảnh sát sẽ tập trung điều tra theo hướng tìm kiếm mâu thuẫn giữa nạn nhân và vợ.

Rõ ràng trên ti-vi đang chiếu hình ảnh ngôi nhà của gia đình Takahashi, nhưng Mayumi lại cảm thấy vụ án như xảy ra tại một thị trấn lạ lẫm nào đó ở nơi xa thật xa. Ayaka vừa ăn kem vừa dán mắt vào màn hình, khi ti-vi chuyển qua quảng cáo, con bé liền quay sang nói với Mayumi:

“Người ta bảo Takabon không có nhà. Nhưng đêm qua cậu ta có ở đó mà. Giọng nói đó tôi chắc chắn là của cậu ta, mà bà cũng gặp cậu ta ở cửa hàng tiện lợi còn gì. Tôi có nên ra trình báo với cảnh sát không nhỉ?”

“Con đừng làm thế. Gia đình bên đó mới mất đi người chồng, người cha đó. Giờ mà qua bảo cháu có nghe thấy tiếng động thì người ta lại nghĩ nhà mình thấy chết mà không cứu.”

“Ù ha, đúng là không ổn thật. Cứ nói mình không biết gì hết là an toàn nhất ha. Chắc là những nhà còn lại trong khu cũng sẽ trả lời tương tự. Mình chả làm gì sai mà phải nói dối, thật là kỳyy cục.” Ayaka buông một câu như vậy rồi bỏ lên tầng hai.

Mayumi rửa sạch vỏ hộp kem rỗng trước khi vứt vào sọt rác. Hộp kem này cô mua đêm qua khi gặp Shinji cửa hàng tiện lợi.

Rõ ràng là có uẩn khúc.

Từ nay nếu ai đó có hỏi về nhà Takahashi, cô sẽ cố tránh hết sức

có thể, nhưng giả sử không tránh được thì cô cũng sẽ đưa ra vài câu trả lời vô thưởng vô phạt, kiểu như "Hai vợ chồng nhà họ có vẻ rất hòa thuận. Một người chồng tuyệt vời, người vợ cũng tốt bụng, những đứa con rất lễ phép và năng động. Tôi vẫn không thể tin nổi là có án mạng xảy ra."

Thà nói là gia đình cô có án mạng chắc còn dễ tin hơn.

Ngắm nhìn những ngón tay dính keo dán, cô chợt nhớ lại cảm giác bị lớp phim trong suốt bọc lấy cơ thể đêm qua. Khi đó, nếu chuông cửa không kêu thì có lẽ cô đã làm gì đó với Ayaka. Dù con bé là đứa con gái độc nhất mà cô nâng niu và thương yêu, nhưng ngay trong khoảnh khắc đó cô chỉ nhìn thấy một kẻ xa lạ, không, một con quái thú vô cùng đáng ghét mà thôi.

Một vụ án mạng có lẽ đã suýt xảy ra ở nhà cô.

Phải rồi, nhất định những người hàng xóm đã nghe thấy tiếng hét và tưởng có chuyện xảy ra ở nhà Endo. Chắc hẳn họ cũng đang bất ngờ khi biết vụ án xảy ra bên nhà Takahashi.

Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra với gia đình hạnh phúc như tranh vẽ đó?

10 giờ sáng.

Tình hình trước cửa nhà đang dần lắng xuống. Có thể do Junko đã thú tội và việc mọi người trong khu dân cư đều nói tốt về gia đình Takahashi khiến cánh nhà báo đi đến kết luận sẽ không thu thập được thông tin nào mới.

Hôm nay cô được nghỉ làm thêm. Không đồng nghiệp nào ở siêu thị biết cô sống ở Hibarigaoka. Nhưng trước một vụ giết người ngay trong cùng một thành phố như vậy, thể nào hôm nay họ cũng sẽ bàn tán về gia đình Takahashi cho mà xem. Còn cô thì không hề muốn phải tham gia cuộc bàn luận đó với vài ba câu như "Thật không ngờ, ở Hibarigaoka lại có chuyện như vậy."

May là vào ngày nghỉ.

Ngay khi cô vừa tiễn Ayaka và Keisuke, chuông cửa reo. Nếu là một gương mặt không quen thì cô sẽ giả vờ không có nhà, nhưng gương mặt xuất hiện trên màn hình là bà Satoko. Vừa ngó nghiêng kiểm tra tình hình bên ngoài cô vừa mở hé cửa và thân hình có chút đẫy đà của bà Satoko lách vào bên trong. Chiếc túi xách đính chi chít kim sa bị mắc vào khe cửa, khiến cô hoảng hốt mở bung cửa hết cỡ.

Tụi trẻ thời nay có biết tí gì về kiểu túi xách đính cườm không nhỉ?

Chiếc túi xách phủ đầy một lớp kim sa màu vàng đồng. Ayaka thường gọi bà Satoko là *cái bà túi kim sa*. Bà Satoko luôn đeo nó như một vật bất ly thân, không biết trong đó đựng gì nhỉ?

"Ái chà, chào cô. Nhà tôi lại được cho chút quà, cô cũng nhận một phần nhé." Bà Satoko đưa cho Mayumi một quả dưa lưới. Nhưng có vẻ như bà không đến đây chỉ để đưa dưa.

"Cô có chút thời gian không?" bà thì thầm. Đứng nói chuyện ở hành lang thì hơi ngại, nên cô mời bà Satoko vào phòng khách.

"Xảy ra chuyện lớn thật đấy, tôi sợ quá nên không chợp mắt nổi."

Trong lúc cô pha trà, bà Satoko lặp đi lặp lại câu nói đó. Cô đồng ý với vế trước, còn vế sau thì cô không hiểu nổi bà Satoko sợ điều gì.

“Họ cũng tới nhà có đúng không? Cảnh sát ấy. Hỏi có thấy Shinji không ấy,” bà Satoko hạ thấp giọng quá mức cần thiết, vừa nói vừa đảo mắt nhìn xung quanh một cách đề phòng.

“Vâng…”

Đó không phải là một câu hỏi quá mơ hồ, nhưng cô cũng không cần phải trả lời bà Satoko.

“Có vẻ như Shinji đang mất tích.” Bà Satoko bảo đã moi được thông tin này từ một nhà báo tới phỏng vấn nhà Kojima.

Vào đêm xảy ra vụ án, Hinako đã ngủ lại nhà bạn cùng lớp, nên không có nhà. Từ hôm qua cô bé đã tạm thời ở nhà họ hàng. Nhưng Shinji thì có mặt ở nhà và chỉ đi ra cửa hàng tiện lợi ngay thời điểm án mạng xảy ra. Kể từ đó, không ai biết cậu đã đi đâu.

Hình như điện thoại di động và ví tiền của cậu vẫn còn để ở nhà.

“Tôi thì nghĩ thế này, mặc dù cô Junko đã tự thú rồi, nhưng cảnh sát vẫn đang nghi ngờ Shinji. Shinji sau khi đánh bố đã cảm thấy quá sợ hãi nên bỏ chạy khỏi nhà mà không mang theo gì cả. Cô thấy có hợp lý không? Nhưng thằng bé đâu có mang theo tiền, nên có thể nó vẫn đang trốn ở đâu đó quanh đây thôi. Nghĩ tới đó tôi lại thấy kinh sợ, vì nhỡ đâu nó đang trốn trong nhà tôi thì sao? Nhà cô cũng phải đóng cửa cẩn thận vào nhé.”

“Tôi mới sửa lại ngôi nhà để có thể sống cùng các con, mà tự dưng có án mạng thế này, có lẽ hai vợ chồng nhà nó hết nhiệm kỳ công tác nước ngoài về cũng sẽ không chịu sống cùng tôi đâu.” Bà Satoko phàn nàn một hồi rồi ra về.

Mayumi nhớ lại những lời Satoko nói.

Shinji biến mất sau khi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Shinji bỏ đi mà không mang theo điện thoại hay ví tiền. Như mọi người nghi ngờ, có thể cậu bé đã đánh Hiroyuki, rồi hoảng sợ khi nhận ra mình đã gây ra chuyện lớn, sau đó bỏ chạy một cách bộc phát. Nhưng Shinji mà cô gặp ở cửa hàng tiện lợi lại không có vẻ như vậy. Trông cậu như chỉ đang ra ngoài để xốc lại tinh thần học hành mà thôi.

Giữa lúc đó, Junko dùng đồ vật trong phòng đập vào đầu chồng và gây ra án mạng.

Chuyện có thể xảy ra trong khoảng thời gian ngắn như vậy không nhỉ? Hay Shinji đi ra cửa hàng tiện lợi chỉ để ngụy tạo bằng chứng ngoại phạm? Dù sao chăng nữa, chắc chắn Shinji có ý định quay trở về nhà. Bởi vì đối với những đứa trẻ vào độ tuổi đó, ví tiền và điện thoại di động là những vật quan trọng chỉ xếp sau mạng sống mà thôi.

Tuy nhiên, sau khi nhận được tiền, cậu bé đã thay đổi suy nghĩ.

Hỏi mượn một ngàn yên từ cô hàng xóm, nhưng nhận được những mười ngàn. Nên nó đã bỏ chạy…

Thằng bé mất tích, có thể là lỗi tại mình.

Vậy mà mình không hề nghĩ tới chi tiết đó, lại còn trót báo lại với cảnh sát rằng đã cho thằng bé vay mười ngàn yên. Chắc chắn cảnh sát sẽ nghĩ mình là người tiếp tay cho nó bỏ trốn.

Liệu mình có bị khép tội không? Đợi đã, giờ không phải là lúc nghĩ tới chuyện này. Giả sử Shinji tiếp tục phạm tội ở một nơi nào đó thật xa thì sao, nếu thằng bé tự sát thì sao? Chẳng phải mình cũng sẽ bị quy tội sao?

Cầm điều khiển trên tay, cô bật ti-vi. Cô liên tục chuyển kênh, chuyển kênh, chuyển kênh. Kênh nào cũng lải nhải về mấy chủ đề nhàm chán như bánh ngọt, phim ảnh hoặc thú cưng. Làm thế nào để biết tình hình của Shinji? Cô đặt điều khiển xuống và thử chắp hai tay lại.

Cầu mong họ có thể tìm thấy Shinji, càng sớm càng tốt, trước khi bất cứ chuyện gì xảy ra.

Cầu mong người giết Hiroyuki thực sự là Junko, còn Shinji vì quá hoảng sợ nên đã bỏ trốn tới nhà bạn hoặc nhà người thân.

Không biết cầu nguyện có giải quyết được gì không nữa. Cô phóng mắt nhìn về phía cửa sổ. Chốt cửa và rèm đều được đóng kỹ càng. Tại sao đêm hôm đó cô không đóng cửa kín như bây giờ? Vì bà Satoko tới thăm. Nếu Ayaka không nổi cơn thịnh nộ… có lẽ bà Satoko đã đem sô cô la qua nhà Takahashi.

Thứ âm thanh vọng tới cửa sổ để mở đêm đó là gì? Tới giờ Mayumi vẫn chưa rõ.

NHÀ TAKAHASHI

[Từ 9 giờ tối thứ Tư, ngày mùng 3 tháng Bảy đến 4 giờ sáng thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng Bảy]

9 giờ tối.

"Ơ này, con nói không ăn cơm tối, ý là sao?"

"Không ăn tức là không ăn chứ sao ạ."

"Con lại ăn hamburger rồi đúng không?"

"Mẹ nhiều chuyện quá, con ăn cái gì ở bên ngoài cũng đâu liên quan tới mẹ. Con trả bằng tiền tiêu vặt của chính mình mà."

"Vấn đề không nằm ở đấy. Vấn đề là, mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, con đang tuổi lớn. Mỗi ngày mẹ đều cố nghĩ ra thực đơn đầy đủ dưỡng chất nhất cho các con đó."

Suzuki Ayumi cau mày khi nghe thấy tiếng vọng lên từ dưới tầng.

"Chết rồi, lại sắp có chiến tranh nổ ra. Chậc, chí ít lúc mình có bạn qua chơi thì nó nên cố tỏ ra ngoan ngoãn một tí đi chứ. Sẽ tiếp diễn một lúc đấy, cậu cứ lờ đi nhé."

Takahashi Hinako chỉ lắng tai nghe tiếng nói chuyện dưới tầng một chút rồi nhoẻn cười tỏ ý không bận tâm. Đây không phải là lần đầu tiên con bé tới nhà Ayumi, cô bạn kết thân từ thuở nhập học

trường trung học cơ sở tư thục dành riêng cho nữ sinh. Đã mấy lần nó được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của mẹ Ayumi, vốn là một giáo viên dạy nấu ăn và con bé cũng từng ăn cơm với cả gia đình bạn.

Lúc đó, mẹ Ayumi cũng đã dùng giọng nói hệt như bây giờ để nhắc nhở khi Ayumi không chịu ăn hết cơm và cậu em trai Hiroki cố tình để lại rau. Bố của Ayumi cũng từng thắc mắc về việc dùng canh miso làm đồ nhắm bia, và mẹ của Ayumi đã giải thích tường tận về tác dụng của hến tới chức năng gan.

Chính Hinako cũng bị nhắc nhở một lần về việc phải nhai kỹ. Nó chưa bao giờ bị bố mẹ hay thầy cô trách mắng, nên đó là lần đầu tiên bị một người ngoài nhắc nhở, nhưng nó không hề cảm thấy khó chịu. Trái lại, con bé thấy ganh tị khi bạn mình có người mẹ luôn để ý tới sinh hoạt của cả gia đình.

"Chừng này thì cũng chưa phải là chiến tranh đâu."

Hinako bốc một miếng snack khoai tây chiên trên bàn. Đằng nào thì trong một tối tụi nó cũng sẽ ăn bằng sạch chỗ khoai này nên Hinako muốn bóc toang vỏ gói snack cho dễ ăn, nhưng ở phòng Ayumi thì không làm vậy được.

"Thì rõ ràng ở nhà Hinako không bao giờ có chuyện như thế này, đúng không? Mẹ cậu thì trang nhã còn Shinji thì có vẻ chẳng bao giờ cãi lời cả."

"Nhà mình đúng là không có gì, nhưng nhà hàng xóm phía bên kia đường mới kinh cơ. Nhà bên đó có đứa con gái bằng tuổi với Shinji, cứ một tuần lại nổ ra chiến tranh một lần." Cô bé nhớ lại tiếng hét the thé trong màn đêm tĩnh lặng của khu dân cư.

“Nhưng cậu sống ở khu Hibarigaoka cơ mà?”

“Chẳng hơn gì đâu, cũng chỉ là một khu dân cư bình thường thôi.”

Nếu nhìn tổng thể thì có lẽ đúng là Hibarigaoka có số hộ gia đình dân trí cao và số căn nhà diễm lệ nhiều hơn những khu dân cư khác, tuy nhiên khi có một nhà hàng xóm như vậy thì không thể nào có cảm giác mình đang sống ở một khu dân cư cao cấp.

“Đứa con gái đó như thế nào vậy?”

“Vẻ ngoài thì tầm tầm bậc trung. Không hẳn là mờ nhạt, nhưng chắc ở trường cũng không thuộc dạng nổi bật.” Hinako nhớ lại bóng lưng cuộn tròn như một con thú nhỏ.

“Thế mà lại có chiến tranh?”

“Con bé đó vừa gọi mẹ nó là bà già vừa hét cái gì đó.”

“Đúng là có mấy đứa như thế. Gọi là gì nhỉ? Khôn nhà dại chợ? Ở ngoài đường thì tỏ ra ngoan hiền nhưng về tới nhà lại nổi đóa với bố mẹ. Con bé đó bất mãn cái gì nhỉ?”

“… Hình như đợt thi lên trung học cơ sở nó không đạt được kết quả mong muốn. Con bé từng hét *Đằng nào thì tôi cũng trượt rồi* hoặc là *Đừng có lảm nhảm mãi về trường tư thục nữa đi bà già đáng ghét*.”

Hinako cũng biết ngôi trường con bé đó thi trượt chính là nơi mình đang theo học. Hinako cũng từng phải ôn thi, nhưng không lao tâm khổ tứ quá mức.

“Tệ thật. Nếu mà giữ im lặng thì đã chẳng ai hay, đằng này như thể muốn vạch áo cho người xem lưng. Con bé không nhận ra ư?”

“Chắc thế. Sáng hôm sau khi gặp mình trước cửa nhà, con bé vẫn

cúi đầu chào như bình thường luôn. Kiểu như *chúc buổi sáng tốt lành* ấy, trong khi mình phải cố kiềm chế không bật cười.”

“Cố giết bố mẹ trong đầu ý hả?”

“Ừ đúng đúng, mình cố tưởng tượng ra cảnh bố mình qua đời.”

Con bé mường tượng viễn cảnh bố nó nằm trên giường bệnh viện với khuôn mặt xanh xao. Bố nắm lấy tay Hinako rồi mỉm cười dặn dò nó trở thành một người lớn thật tốt trước khi nhắm mắt…

“Eo ôi, mình khóc thật luôn này.”

Rút giấy ăn từ trên bàn, nó áp lên cả hai mắt. Ở nơi con bé ấn ngón giữa vào có hơi ươn ướt.

“Trời ơi Hinako, cậu khóc thật đó hả? Cơ mà, mình hiểu cảm giác đó.”

Ayumi kể lại chuyện vài tháng trước bị tịch thu điện thoại trong giờ học khi đang cố tham gia buổi bán đấu giá trên mạng. Bị cô phụ trách khối lắm lời gọi riêng ra một góc rồi phải nghe thuyết giáo gần một tiếng, nhưng điểm khiến nó chú ý là trên gương mặt được trang điểm dày cộp của cô ấy nổi bật một sợi lông mũi đang rung.

“Già đi là người ta vứt bớt sự nữ tính à? Trong đầu mình cứ cố *giết* mẹ.”

“Như thế nào?”

“Bệnh hiểm nghèo. Mẹ để lại cả một bức di chúc, thế là nước mắt mình rơi lã chã. Bà giáo thấy vậy liền tưởng là mình ăn năn hối lỗi lắm rồi.”

Hình ảnh cô giáo phụ trách khối với nét mặt hiền dịu đặt tay lên vai Ayumi hiện lên trước mắt Hinako.

“Mấy bà cô ngây thơ thật đấy.”

“Chứ còn gì nữa. Để nín cười thì tốt nhất là cứ vẽ ra trong đầu cảnh bố mẹ chết.”

Từng có một lần trong lễ chào cờ, Ayumi đã giết Hinako rồi bật khóc thật lớn. Mục đích vốn là để tạm nín cười, nhưng hễ cứ nghĩ tới bạn bè hay bạn trai thì con bé lại không kiềm được nước mắt. Nhưng Hinako thấy hạnh phúc khi Ayumi khóc vì mình.

“Nhưng với Hinako thì lại là bố ha.”

“… Tình cờ hôm nay mình nghĩ tới bố thôi.”

“Nếu mình mà thử *giết* bố thì liệu mình có khóc không nhỉ? Ôiiiii, cơ mà vụ đấu giá tấm poster của Shunsuke tiếc thật đấy.” Ayumi thở dài, rồi đột nhiên vo vội gói snack nhét xuống dưới gầm giường.

Hai đứa để ý thấy có tiếng chân từ dưới nhà, rồi cánh cửa bật mở.

“Nước tắm đủ nóng rồi đó,” mẹ Ayumi ló đầu vào trong. Cô chun mũi lại và nhìn khắp phòng.

“Hai đứa lại lén mẹ ăn snack có phải không?”

“Đâu có, chắc là phòng vẫn còn ám mùi từ bữa trưa hôm nọ đó.” Ayumi thản nhiên đáp.

“Nếu vậy thì không sao. Dù hôm nay có bạn qua ngủ lại nhà nhưng giờ này hai đứa không được ăn bánh kẹo với snack đâu đấy. Mẹ đang làm thạch sữa chua cho bữa ăn đêm, đi tắm xong rồi hai đứa ăn đi.”

“Dạaa,” Ayumi vừa đáp thì mẹ Ayumi quay qua bảo Hinako hãy cứ tự nhiên rồi bước ra khỏi phòng. Cửa vừa đóng lại thì hai đứa lập tức nhìn nhau rồi gượng cười. Lúc nào mẹ Ayumi cũng sẽ đột ngột lên

kiểm tra xem hai đứa có đang ăn vặt không. Thế nên, không thể mở banh gói snack ra được.

"Nguy hiểm quá nguy hiểm quá. Cơ mà cậu đừng lo, mình vẫn còn giấu vài thứ khác nữa. Coi này."

Ayumi lôi lên từ dưới gầm giường gói snack ăn dở và lon nước có ga.

"Mình cũng mang qua nhiều lắm."

Hinako lấy ba lô và lôi từ trong đó ra một túi ni lông của cửa hàng tiện lợi.

"Pudding số lượng có hạn của Smile Mart nè, ngon nhỉ! Đêm còn dài lắm, mình háo hức quá đi. Từ nay cứ mỗi lần Shin-chan phải thi thử thì cậu cứ qua đây ngủ nhé."

"Nếu làm vậy thì mình biến thành con của bố mẹ cậu mất. Trường của thằng bé thi thử liên tục í. Thà nó cứ thi thật luôn cho xong. Có một thằng em trẻ con khổ thế đấy."

Tuần trước, Shinji đã bước vào phòng Hinako khi con bé đang nghe nhạc và bảo nó hãy qua ngủ nhờ nhà bạn đêm trước ngày thi thử, dù nó cũng biết ý nên ngay từ đầu đã hạ âm lượng đủ nhỏ để không làm phiền Shinji ở phòng bên. Từ hồi Shinji lên lớp chín tới giờ cũng đâu phải là mới lần đầu thi thử, từ nay về sau cũng sẽ còn rất nhiều lần nữa.

"Chẳng nhẽ mỗi lần em thi thử là chị lại phải đi ra khỏi nhà à?" Con bé hỏi thế thì em nó trả lời lại rằng chỉ lần này thôi. Bởi vì buổi họp mặt ba bên giữa giáo viên - phụ huynh học sinh hè này sẽ được tổ chức dựa trên kết quả thi lần này.

“Shin-chan trẻ con thì càng tốt chứ sao. Thằng bé có nét giống Shunsuke, thật là ghen tị quá đi. Mình còn muốn đổi thằng Hiroki lấy thằng bé kia kìa. Vì là em của Hinako nên chắc cũng thông minh nữa, cả nhà mình thể nào cũng cực kỳ hoan nghênh cho mà xem.”

“Nếu đổi được thì tốt biết bao…”

Con bé thử tưởng tượng việc Shinji ngồi quây quần bên bàn ăn cùng nhà Suzuki. Liệu thằng bé có bị nhắc nhở là ít nhất lúc ăn thì hãy cất sách vở đi, học ít thôi, vận động nhiều lên… không? Hoặc được nghe những câu như “Mẹ sẽ làm cơm hộp cho con và tới cổ vũ trong trận đấu bóng rổ, nên cố lên nhé.”

Liệu lúc này Shinji có đang ngồi bên bàn học trong căn phòng nằm ở góc hành lang tầng hai hay không? Học để chuẩn bị cho bài thi thử ngày mai. Mặc dù chuyện chẳng có gì đáng lo tới thế.

Thằng bé không muốn chị gái bị đổ lỗi vì kết quả thi không tốt của mình.

2 giờ sáng.

Dù còn đủ thứ chuyện để nói, nhưng tới giờ này rồi thì hai đứa cũng chẳng còn cảm giác muốn ăn đồ ăn vặt nữa. Vừa ngáp thật lớn, hai đứa vừa nhớ ra ngày mai vẫn phải đi học. Sau khi dọn dẹp vụn bánh, chúng bắt đầu chuẩn bị đi ngủ.

Tuy nhiên, khi Ayumi tắt đèn và leo lên giường còn Hinako nằm lên tấm đệm trải bên cạnh, đột nhiên cơn buồn ngủ như rủ nhau biến đâu mất. Dù có cố nằm yên một lúc nhưng mãi mà mí mắt chẳng buồn sụp tí nào.

“Hinako, cậu ngủ chưa?”

“Chưa.”

Dấu hiệu bắt đầu hiệp hai của *bữa tiệc ngủ* đây mà. Hai đứa ngồi dậy, ôm gối và ngồi nhìn nhau trong bóng đêm.

“Hinako, cậu sẽ làm gì với cậu bạn mới tỏ tình với cậu bữa nọ?”

“Chắc là mình từ chối thôi.”

“Tại sao? Phí vậy. Bạn đó đẹp trai mà.”

“Cơ mà, cậu ta có vẻ ngốc.”

“Ồ, đúng như dự đoán.”

Mẫu người lý tưởng của Hinako cao quá cao. Nguyên nhân là vì có bố là bác sĩ và anh trai cũng đang theo học khoa Y của một trường đại học nổi tiếng. Ayumi thường bảo con bé vậy, nhưng bản thân Hinako ít nhận thức được điều này. Chỉ là, nó quan niệm rằng, nếu bạn trai không cùng trình độ tri thức với mình thì dành thời gian bên nhau cũng sẽ nhàm chán.

“Thì Ayumi cũng hay khắt khe về thức ăn còn gì.

“Ừ, vô tình mình hay so sánh với đồ mẹ nấu.”

Vì thường mang cơm hộp đi học nên ít khi ăn ở nhà ăn, nhưng Hinako thấy thực đơn ở đó cũng khá là ngon. Các học sinh khác cũng khen đồ ăn ở đó. Ấy vậy mà, có gọi món gì thì Ayumi cũng sẽ vừa ăn vừa khẽ lắc đầu ngán ngẩm.

“Khi đánh giá đồ ăn, mình chuyên lấy cơm nhà làm thước đo chuẩn, kể cả với những thứ được cho là có chất lượng cao hơn mức trung bình. Thế nên đồ ăn bên ngoài khó mà làm mình hài lòng được. Xem ra cũng nan giải ra phết.”

Trong bóng tối bỗng lóe lên đốm sáng màu hồng, tiếp đó là tiếng nhạc chuông phát ra.

"Điện thoại của mình đó," Hinako với lấy điện thoại từ trên bàn. "… Mẹ gọi," nó bắt máy.

"Mẹ ạ?"

"Alo, có phải là Takahashi Hinako không?"

Là giọng nói đàn ông. Phân vân không biết có nên trả lời, Hinako im lặng chờ đợi lời tiếp theo từ phía đầu dây bên kia.

"Tôi là cảnh sát thuộc bộ phận S, tôi đang dùng điện thoại của bà Takahashi Junko để gọi cho con gái là Takahashi Hinako, xin hỏi cháu có đúng là Hinako không?"

Cách nói chuyện rất lịch sự. Nhưng đột nhiên cảnh sát lại gọi đến như vậy khiến Hinako không tài nào nghĩ ra được là có chuyện gì. Trong đầu con bé xuất hiện hai chữ *lừa đảo*.

"Sao vậy?" Ayumi khẽ hỏi.

"Giọng đàn ông, tự xưng mình là cảnh sát. Mình có nên lờ đi và dập máy không?"

"Hay để mình nghe cho? Trước đây có lần mình đã đối phó được với những cú điện thoại lừa đảo kiểu này rồi." Ayumi hí hửng lấy điện thoại từ tay Hinako.

"Alo, tôi xin nghe." Ayumi giả giọng phụ nữ lớn tuổi.

Mỗi lần nghe Ayumi bắt chước giọng cô phụ trách khối, Hinako lại nhớ tới người hàng xóm sống chếch bên kia đường, bà Kojima Satoko. Nếu nâng âm vực giọng nói mà mọi người thường dùng khi nghe điện thoại lên một nấc nữa thì sẽ càng giống. Giống như khi bà

Satoko đang tưới cây ngoài vườn và rút chiếc điện thoại màu đen từ trong chiếc túi đính cườm nổi bần bật rồi bắt đầu nói chuyện. Trông bà Satoko cũng có vẻ giỏi đối phó với những cú điện thoại lừa đảo.

Nhưng Ayumi vẫn im lặng.

"Chuyện đó, có thật không ạ?"

Cô bạn không dùng giọng bắt chước nữa. Một tay cầm điện thoại, Ayumi đứng bật dậy và bật đèn. Chuyện gì vậy nhỉ. Ayumi cho địa chỉ nhà và số điện thoại, rồi còn chỉ dẫn cụ thể *quẹo trái ở góc đường có bưu điện*, vân vân. Không biết mọi việc có ổn không?

Trong khi Hinako nhìn bạn mình với vẻ mặt lo lắng, Ayumi dập máy.

"Hinako, chuyện lớn rồi. Bố cậu đã được đưa đi cấp cứu. Cảnh sát sẽ tới đón cậu bây giờ, hãy mau chuẩn bị đồ đạc đi."

Không phải tới chính Ayumi cũng đang bị lừa đó chứ? Hinako tính hỏi tường tận nội dung cuộc gọi, nhưng Ayumi đã đi ra khỏi phòng. "Bố! Mẹ! Dậy đi!" cô bạn đang gọi toáng lên.

Hinako quyết định thay đồ trước rồi tính sau. Nó thoáng băn khoăn không biết nên mặc đồng phục hay thường phục, rồi lôi từ trong ba lô ra áo phông và quần jeans. Bộ đồ ám đầy mùi snack khoai tây.

Bố đi bệnh viện. Đó là chuyện hết sức bình thường. Nhưng lần này họ nói là bố được đưa vào bệnh viện. Bố gặp tai nạn trên đường về nhà ư?

Con bé có thể tưởng tượng ra hình ảnh tấm kính chắn gió của chiếc xe màu xanh đậm bị vỡ, nhưng không tài nào dám tưởng tượng tới hình ảnh bố ở đằng sau tấm kính vỡ đó.

Sau khi Hinako xếp đồ và đi xuống tầng một, cả gia đình Ayumi đều đã thức dậy và nhìn nó một cách lo lắng.

"Cậu có muốn mình cùng đi tới bệnh viện không?" Ayumi nói.

"Sao có thể để hai đứa đi một mình được, mẹ cũng đi." Mẹ của Ayumi nói.

"Toàn phụ nữ trẻ em đi với nhau cũng không an tâm, bố cũng sẽ đi cùng." Bố của Ayumi nói.

Cả ba người cùng nhìn Hinako. Đi một mình thì quả đúng là bất an thật, nhưng giữa đêm hôm mà lại kéo theo một nhóm người gây náo loạn ở bệnh viện thì cũng không hay lắm.

"Bố mẹ sao vậy? Giờ này rồi mà một đám người không liên quan đi đến đó chỉ tổ gây phiền hà mà thôi." Người nói là Hiroki. Ayumi tính đáp trả cái gì đó, nhưng mẹ của Ayumi lại đồng ý với con trai.

Bố của Ayumi cũng nói thêm rằng "Có lẽ gia đình Hinako cũng đang ở bệnh viện chờ rồi."

"Xin lỗi cậu nhé. Cả nhà mình loạn lên như thế này chỉ khiến Hinako lo lắng thêm thôi." Ayumi nói.

Hinako khẽ lắc đầu và thì thầm câu cảm ơn, nước mắt nó chực trào ra.

Chuông cửa kêu. Cả nhà cùng ra mở cửa, đứng trước mặt họ là một phụ nữ trong bộ cảnh phục.

"Cảm ơn cả nhà ạ." Hinako cúi đầu và bắt đầu xỏ giày.

"Cậu cứ nhắn tin cho mình bất cứ lúc nào nhé." Ayumi nắm chặt tay Hinako. Hinako siết chặt tay bạn, rồi rời khỏi nhà Suzuki.

Sau khi yên vị ở ghế sau xe tuần tra và đợi xe chạy được một

đoạn, Hinako hỏi vị cảnh sát: “Bố cháu không sao chứ ạ?”

“Tới bệnh viện sẽ có người giải thích cặn kẽ tình hình cho cháu.” Con bé chỉ nhận được một câu trả lời chung chung như vậy từ cô cảnh sát.

Liệu bố có ổn không? Liệu mẹ và Shinji đã ở bệnh viện chưa? Liệu đã có ai liên lạc với anh Yoshiyuki chưa? Mà anh ấy đang ở nhà trọ tận vùng Kansai nên may ra tới sáng mai mới tới đây được. Hay là cảnh sát cũng sẽ tới đón anh ấy dù anh ấy ở xa?

Con bé không khỏi bất ngờ rằng có người nhà gặp tai nạn mà cảnh sát lại tới tận nhà bạn mình để đón mình đi bệnh viện. Người báo cho con bé hay tin cũng là cảnh sát.

Chắc chắn tâm trí mẹ nó đang rối bời. Nếu vậy thì Shinji gọi cho mình cũng được cơ mà. Chắc thằng bé không tới mức vì kỳ thi thử ngày mai mà vẫn quyết ở nhà học bài trong tình cảnh này đâu nhỉ?

Bố mình mất rồi.

Nếu có gì mình giúp được cậu cứ nói nhé.

Hình như là lỗi của mẹ mình. Nhưng mình không rõ lắm. Vì họ chưa cho mình gặp cả bố lẫn mẹ. Thêm nữa là Shinji cũng mất tích rồi. Có vẻ như họ cũng không liên lạc được với anh trai mình. Cả gia đình mình mỗi người một nơi, mình thì đang đợi ở nhà dì… Mà mình nên đợi cái gì mới được nhỉ?

~~Nói chung, đêm nay đáng lẽ cảnh sát chỉ nên thông báo với mình một trong hai điều thôi. Mình không rõ vị trí của mình trong vụ việc này nữa, chẳng biết nên làm thế nào. Chỉ ước giá như họ cho mình chút thời gian để khóc cho thật thỏa nỗi đau mất bố.~~

10 giờ sáng.

Trải qua một đêm ở bệnh viện, sau khi cảnh sát rời đi, Hinako đi cùng với dì Tanaka Akiko về nhà của dì. Nhà của dì tọa lạc ở một khu dân cư phía dưới chân đồi, từ khu Hibarigaoka hướng về phía bờ biển, mất khoảng 30 phút lái xe. Akiko để Hinako ngồi ở ghế phụ rồi lái dọc theo đường quốc lộ, khi tới gần khu dân cư, cô đi vào bãi đỗ xe của siêu thị Fresh Saito và dừng xe ngay đằng trước tòa nhà.

"Dì đang làm thêm ở đây. Dì phải vào văn phòng một chút, tiện thể cháu có muốn dì mua gì không?"

Thắt nguyên dây an toàn, Hinako khẽ lắc đầu trong im lặng.

"Đồ ăn thì sao?"

Con bé vẫn lắc đầu. Thấy vậy Akiko lấy túi và xuống xe. Cô bước vào siêu thị từ cửa dành cho khách hàng. Từ phía sau kính cửa xe, Hinako thong dong nhìn ngắm phía bên trong cửa hàng một lúc.

Chỉ có vài bóng khách hàng. Nó ngạc nhiên khi thấy có khách mua hàng vào một buổi sáng ngày thường. Không biết mấy người này làm nghề gì nữa.

Bình thường, vào khoảng bốn giờ chiều, mẹ sẽ mua đồ tại siêu thị Horizon, nằm ở trước bến xe buýt Hibarigaoka. Hồi còn học tiểu học, hai chị em từng bám theo mẹ, nhưng từ khi mỗi lần ngẩng đầu lên để trả lời tối nay muốn ăn gì đều thấy ánh mắt mẹ lúc nào cũng chỉ hướng về Shinji, Hinako tránh đi cùng mọi lúc có thể.

Nếu những vị khách tới siêu thị vào giờ này, có thể vì họ không có những đứa con đòi đi theo.

Trên một trong những cánh cửa tự động có dán một tấm poster lớn. Nét chữ viết tay bằng bút dạ đỏ nổi bật trên nền giấy vàng, đề *một khay trứng giá 88 yên*. Có vẻ giá như vậy là quá rẻ rồi, nhưng con bé không biết giá trứng ở Horizon bình thường là bao nhiêu.

Bảo là vào văn phòng một tí mà không biết dì Akiko có việc gì ở đó. Có phải là dì ấy tới để xin nghỉ phép một thời gian không? Ai đó sẽ hỏi lý do… nhưng chắc dì sẽ không trả lời rằng chị gái mình mới giết chồng đâu nhỉ.

Ơ? Người đó là…

Từ phía sau lớp kính cửa xe, con bé dán chặt mắt vào một khuôn mặt quen quen. Mặc một chiếc tạp dề đỏ, người đó đang bê một giỏ hàng có vẻ là của một bà lão, từ quầy thanh toán sang khu xếp đồ giáp với cửa sổ.

Là cô hàng xóm. Hóa ra cô ấy làm thêm ở đây. Dù cho nhà đối diện có án mạng thì con người ta vẫn đi làm bình thường được à? Hay là cô ấy vẫn chưa hay biết gì?

Nếu như là mình… Nhà bên có án mạng thì mình nghĩ mình sẽ vẫn đi học như bình thường thôi. Chẳng có lý do gì để nghỉ cả. Ngay cả với tình cảnh bây giờ thì mình cũng đâu có lý do để nghỉ học. Cảnh sát nói rằng phải mất một khoảng thời gian thì mới đưa trả di hài bố về được. Sau đó mới làm lễ tang được.

Endo Mayumi - người vừa đặt giỏ đồ xuống - đưa mắt nhìn về phía bãi đỗ xe. Cùng lúc đó Hinako chúi người về phía trước và che mặt. Tại sao mình lại lập tức trốn như thế? Dù mình chẳng làm gì mờ ám cả.

Akiko quay trở lại với một túi ni lông đựng khay trứng. Cô lên xe và

khẽ liếc về phía Hinako hẵng còn che mặt, nhưng không hỏi gì mà cứ thế nổ máy lái đi. Khi Hinako khẽ khàng ngẩng mặt lên, nó thấy cô hàng xóm tên Mayumi đứng ở quầy thu ngân và lơ đãng nhìn về phía đằng xa.

Tới nhà dì Akiko, Hinako liền băng qua phòng khách nằm bên cạnh lối đi. Rõ ràng nhà của dì khá gần nhà mình, vậy mà đây mới là lần thứ hai nó tới ngôi nhà có tuổi đời 5 năm này. Quan hệ giữa mẹ và dì Akiko không hẳn là xấu. Nhưng cũng chỉ ở mức quan hệ họ hàng khi mà ông bà, bố mẹ hai người không còn nữa.

"Thôi dì cháu mình ăn cái gì đã nhỉ? Dì biết là cháu đang rất mệt và đau lòng, nhưng chính những lúc thế này cháu càng phải cố sống như bình thường. Chỉ có hai người, ăn mì ăn liền có được không?"

Hinako lặng lẽ gật đầu. Con bé chẳng muốn ăn tí nào, nhưng cũng không muốn làm gì khác. Nó không nghĩ là mình sẽ ngủ ngay được. Để chấp nhận một sự thật hết sức bất thường như thế này, thì có lẽ nên cố gắng sống như bình thường nhỉ? Nhưng mì ăn liền cũng không phải là một phần trong cuộc sống thường nhật của Hinako.

Chưa bao giờ mẹ đặt lên bàn ăn một món đồ ăn liền. Dù cả nhà từng đi ăn mì ramen ở ngoài, nhưng số lần cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Từ khi lên trung học cơ sở, Hinako đã cùng với cô bạn Ayumi luôn bị cấm mọi loại thực phẩm ăn liền lén ăn mì cốc lần đầu tiên trong đời khi bố mẹ vắng mặt.

Tại sao lại cấm một món ăn tuyệt hảo như thế này nhỉ? Hai đứa say sưa ăn và còn hứa với nhau là sẽ tiếp tục lén ăn một khi lại lên cơn thèm. Kể từ đó, hai đứa đều ăn mì cốc ba tháng một lần, nhưng ăn mì gói thì đây là lần đầu.

“Cháu có ăn trứng không?” Dì Akiko hỏi vọng từ trong bếp.

“Dì thì lúc nào cũng đập trứng thẳng vào bát, nhưng chị ấy thì thích khuấy trứng rồi mới bỏ vào mì, Hina-chan chắc cũng giống mẹ nhỉ.”

Con bé mất một giây để nghĩ xem *chị ấy* là ai.

“Mẹ cháu từng ăn mì ăn liền ạ?”

“Ừ nhỉ, chuyện này cũng xưa rồi. Ông bà trông cửa hàng suốt, nên buổi trưa những ngày nghỉ chị ấy sẽ nấu cho dì ăn, nhưng vì là trẻ con nên chỉ biết nấu mì ăn liền thôi.”

Bát mì được đặt trước mắt Hinako. Lòng đỏ trứng mềm mại nổi trên mặt nước súp đậm hương miso. Dì Akiko ngồi ở hướng đối diện. Hai người chắp tay lại và bắt đầu ăn.

“Ngon quá. Cháu ước gì mẹ cũng nấu món này vào buổi trưa ngày nghỉ.”

“Chị ấy thường nấu những món gì cho cháu vậy?”

“Bữa trưa thôi mà mẹ đã kỳ công lắm rồi. Mẹ nấu khá nhiều thực đơn dùng cá và rau. DHA rồi a-xít-xi-tric gì đó. Nghe nói đó là những thực đơn giúp con người thông minh hơn, thật là buồn cười.”

“Chứng tỏ mẹ thực sự quan tâm đến Hina-chan và Shin-chan đó. Hina-chan, tình hình nhà cháu thế nào?”

“Bình thường.” Nói vậy rồi con bé nhét mì phồng cả miệng. Thở dài, Akiko cầm đũa lên. Hai người cùng xì xụp ăn mì. Hinako vừa định húp nước xúp thì bỗng có giọng nói vang vọng trong đầu.

“Không thể tin nổi có người lại húp hết thứ nước đó được. Chỉ toàn là mỡ với muối thôi mà.”

Mẹ Ayumi đã nói vậy trong một lần Hinako vừa xem ti-vi vừa ăn cơm tại nhà Suzuki. Cô ấy ca thán như vậy khi xem một nghệ sĩ hài dùng hai tay nâng bát mì của một quán mì ramen nổi tiếng lên húp sạch sành sanh chỗ nước súp. Nhưng Hinako không thèm đếm xỉa gì tới mấy lời của mẹ mình mà đáp ngay lại rằng ăn một bát mì sau buổi tập thể thao quả thực là hết sảy, bố Ayumi đế thêm là ăn mì sau khi uống rượu cũng rất ngon.

"Mấy người đúng thật là…" mẹ Ayumi tuy phàn nàn nhưng cũng lẩm bẩm đúng là trông ngon thật. Nghe thấy mẹ nói vậy, cả Ayumi lẫn Hinako đều bật cười.

Tại nhà Takahashi, trong lúc ăn không được bật ti-vi. Nhà dì cũng vậy. Con bé thiết nghĩ liệu có phải do cách dạy của ông bà ngoại không, nhưng lập tức thay đổi suy nghĩ. Ngay lúc vừa bước vào phòng, dì Akiko đã đặt túi ni lông lên bàn và với tay lấy điều khiển nằm trên mặt bàn. Nhưng dì đã không bật ti-vi mà lại đem túi vào trong bếp.

Chắc dì ngần ngại không dám bật. Không biết ti-vi có đưa tin về vụ việc của gia đình mình không?

Hinako nhớ lại bản tin về vụ giết người gần đây. Vụ án một người đàn ông mắc chứng hikikomori đã đâm chết bố mình. Ti vi đã chiếu hiện trường vụ án, ảnh của thủ phạm, ảnh của nạn nhân, lời khai của những người hàng xóm.

Nếu là trường hợp nhà mình thì sẽ có hình ảnh căn nhà, ảnh của bố, ảnh của mẹ, của hàng xóm… cô hàng xóm với vẻ mặt không hề biết gì đứng ở siêu thị nơi cô ấy làm việc. Cô ấy có thân với dì Akiko không nhỉ? Dì có biết đồng nghiệp của mình chính là hàng xóm phía

đối diện nhà chị gái, hay cô hàng xóm có biết rằng đồng nghiệp của mình là em gái của Takahashi Junko không?

Đặt đũa xuống, dì Akiko rót trà lúa mạch vào cốc của Hinako.

"Dì bảo này Hina-chan. Chuyện nhỏ cũng được, cháu hãy nói cho dì hay. Mẹ cháu có từng bị bố cháu bạo hành hay gì không…"

"Bố cháu không bao giờ làm những chuyện như thế! Bố đối xử tốt với mọi thành viên trong gia đình." Hinako bất giác cao giọng. Nhưng Akiko không quá bận tâm.

"Có thể bố mẹ có mâu thuẫn mà các cháu không biết."

"Không đời nào có chuyện đó. Cháu chưa bao giờ nghe thấy bố to tiếng cả."

"Vậy thì tại sao lại xảy ra chuyện như thế này? Cảnh sát chẳng nói gì cả, chỉ có mỗi Hina-chan biết được manh mối. À đúng rồi, Shin-chan! Có phải hai người họ mâu thuẫn vì Shin-chan không? Thì đó, năm sau thằng bé thi lên trung học phổ thông rồi. Bố cháu ép Shin-chan thi vào một trường có khoa Y giỏi, mẹ cháu thấy vậy liền lên tiếng đỡ cho Shin-chan rồi thành cãi cọ, kiểu kiểu vậy."

"Bố không hề đặt kỳ vọng như thế lên Shinji. Bố lúc nào cũng bảo cháu lẫn Shinji hãy theo đuổi ước mơ của bản thân. Cái gì cũng được, miễn là phải có ước mơ. Bố còn bảo sẽ sẵn sàng hỗ trợ chúng cháu biến ước mơ đó thành hiện thực."

"Không phải vì thế sao? Trẻ con bây giờ mà bị bảo là phải có ước mơ thì sẽ thấy áp lực nặng nề còn gì."

"Dì thôi đi. Dì muốn biến bố cháu thành người xấu đến vậy sao?"

"Không phải. Dù không tin nổi là chị ấy giết người. Chị ấy không

phải là người đập phá đồ chỉ vì có chút cãi vã. Trước giờ chị ấy luôn biết kiểm soát tránh khỏi cãi vã. Chắc hẳn là có uẩn khúc, dì tin là vậy. Mất bố mẹ từ lâu, giờ dì chỉ còn một người chị. Người ở bên chị ấy bây giờ chỉ còn chúng ta thôi."

Đó là cách nghĩ từ người thân của kẻ gây án. Kể cả Hinako cũng vậy, nếu như mẹ vô tình đánh chết một người đàn ông trung niên không quen biết, thì con bé cũng sẽ suy nghĩ về những động cơ có thể bảo vệ mẹ mình như mẹ bị tấn công, hoặc là mẹ suýt bị hại. Tuy nhiên, người bị hại là bố của Hinako. Vì thế nó không thể có chung cảm xúc với dì Akiko được. Trái lại, càng trở nên bình tĩnh con bé càng cảm thấy nỗi hận mẹ như đang dần tăng thêm.

"Hina-chan có vẻ rất yêu bố nhỉ. Khuôn mặt cháu cũng giống anh ấy, phong thái cũng vậy. Ừm, vậy nếu ai đó bảo cháu rằng người đánh bố cháu là Shin-chan thì cháu có nhớ ra được gì không?"

"… Cháu không biết," nó thì thầm trả lời. Hiện tại nó vẫn chưa có tinh thần muốn tìm ra chân tướng càng sớm càng tốt như dì Akiko. Nhưng tâm trí Hinako cũng không hẳn quá rối bời đến mức không hiểu được lời giải thích từ phía cảnh sát. Nhưng quả thật trong lòng nó có chút nghi ngờ Shinji từ khi được cho biết mẹ mình là thủ phạm gây án.

"Để không làm phiền việc học của Shin-chan nên cháu đã tới nhà bạn mà phải không? Có thể bố đã nói rằng Shin-chan được phép theo đuổi ước mơ của mình, nhưng Shin-chan có lẽ đã tự gây áp lực cho bản thân vì nghĩ bố thực chất vẫn muốn mình thi vào khoa Y. Hôm nay thằng bé đáng nhẽ phải thi môn gì?"

"Toán học và Khoa học."

“Đó, thấy chưa. Toàn môn khoa tự nhiên còn gì. Chứng tỏ thằng bé nhắm tới khoa Y rồi. Có thể thằng bé nổi sùng lên khi bị bố hỏi thăm học hành có cố gắng hay không. Mẹ cháu chắc chắn sẽ bênh Shin-chan. Mẹ nào mà chẳng thương con, xét từ tính cách chị ấy thì điều đó hoàn toàn có thể. Hơn tất thảy, việc Shin-chan mất tích chính là bằng chứng lớn nhất, không phải ư?”

Cố tình nhấn mạnh đoạn mất tích rồi Akiko đứng dậy. Cô xếp chồng chiếc bát mì còn nước của Hinako lên chiếc bát rỗng không của mình. Tiện thể, cô vớ lấy điều khiển và nhấn nút.

Cả hai người cùng rụt rè hướng mắt về phía màn hình ti-vi, rồi trông thấy trên màn hình hình ảnh món gà hầm rau củ theo mùa với xốt cà chua trên nền nhạc êm dịu. Đó là món sở trường của mẹ mà Hinako rất yêu thích.

Hinako, cậu ổn chứ? Nếu có gì mình giúp được thì cậu cứ nói với mình nhé.

Cảm ơn cậu nhiều. Bây giờ mình đang ở nhà dì. Ăn mì xong tự dưng mình thấy khỏe lắm luôn. Mì ramen vị miso ăn kèm trứng, ngon hết sảy!

9 giờ 20 phút tối.

Bước ra khỏi bồn tắm, Hinako tính lên tầng hai để quay trở về phòng ngủ dành cho khách, nhưng rồi con bé lại đi về phía phòng khách vì nghĩ rằng mình nên chào dì một tiếng. Vừa hé cửa con bé liền nghe thấy tiếng dượng mình.

Dượng đang làm cho một công ty thực phẩm, đã trở về nhà trước bữa tối và cả ba người đã cùng nhau dùng bữa. Tuy trong lúc ăn dượng có nói *mấy ngày nay cháu vất vả rồi* với Hinako, nhưng hoàn toàn không hỏi han gì thêm về vụ án mà chỉ phàn nàn về công ty cốt khiến cho Hinako và Akiko cười. Hinako nhận ra ngay dượng đang giữ ý, vì không có chuyện dượng chưa biết gì hết, nhưng cũng vì thế mà con bé có thể bật cười một cách hồn nhiên trước những câu đùa kiểu mấy ông chú trung niên nhạt nhẽo. Nhưng…

"Quả nhiên là đã xuất hiện trên ti-vi. Đây chẳng phải là nhà của chị ấy sao? Dù đã được làm mờ đi chút đỉnh nhưng vẫn dễ dàng nhận ra thế kia. Còn đề thêm là khu dân cư cao cấp nổi tiếng nữa."

Không dám mở cửa bước vào nhưng Hinako có thể tưởng tượng ra hình ảnh ngôi nhà của gia đình mình đang được chiếu trên ti-vi. Cơn buồn nôn chực trào lên. Cảm tưởng như bên trong cơ thể đang bị đôi bàn tay nào đó bóp nghẹt. Mong họ đừng vấy bẩn ngôi nhà đó.

Càng lớn Hinako càng cảm nhận được sự sang trọng của ngôi nhà mang kiến trúc retro phương Tây. Căn nhà là thành quả do bố nó, vốn băn khoăn rất lâu không biết mình nên thành bác sĩ hay kiến trúc sư, cùng một người quen làm kiến trúc sư đồng thiết kế.

Nếu bản thân còn có một bản thể nữa, thì chắc chắn bố đã trở thành kiến trúc sư.

Con bé nghe câu này từ bố khi mới vào trung học phổ thông chưa lâu. Trường trung học phổ thông tư thục nơi Hinako theo học vốn liên thông lên thẳng đại học, nhưng không có khoa Kiến trúc. Trong phiếu khảo sát định hướng tương lai Hinako nộp vào cuối năm lớp mười, con bé đã khoanh vào ô nguyện vọng muốn đăng ký thi đại học bên

ngoài thay vì tiếp tục học thẳng lên từ trung học phổ thông. Con bé không hề kém những môn khoa học tự nhiên chút nào…

“Ở này, cái này, không phải là ảnh chụp trong lễ cưới của chúng ta sao? Ai đã cung cấp cả mấy thứ này vậy? Vô duyên không để đâu cho hết.”

“Ai mà biết được! Nhưng mà rõ ràng là từ một người họ hàng nào đó rồi.”

“Con bé sẽ ở nhà mình tới bao giờ?”

“Em muốn trông coi con bé một thời gian.”

“Em cho anh xin. Chuyện này mình không tìm cách nào thu xếp được với họ hàng phía anh rể à?”

“Có vẻ như họ không sống gần nơi con bé đi học, với lại, kể cả con bé chỉ ở tạm vào những ngày nghỉ thì cũng làm sao thấy thoải mái được? Đối với nhà bên đó thì họ mới có một người thân bị sát hại, nên có lẽ họ đang hận chị em lắm. Nhỡ họ trút giận lên Hinako thì tội nghiệp con bé.”

“Có nghĩa là vì nhà mình là người thân của kẻ gây án nên không sao chứ gì?”

“Kiểu nói đó của anh là sao vậy… Nếu anh biết chị em thì cũng phải hiểu là chị ấy không thể giết người chứ.”

“Nhưng mình vốn có qua lại nhiều với nhà chị ấy đâu? Bên đó tạo cảm giác như họ không muốn giao du với người nghèo vậy. Khi anh nói chuyện bóng rổ với Shin-chan, họ cũng làm vẻ mặt như thể câu chuyện của anh không nằm cùng tầm tri thức với họ.”

“Em thì nghĩ người đánh anh rể chính là Shin-chan.”

"Về chuyện đó, anh cũng có nghĩ đến. Nói gì thì nói, đúng là giả thuyết em đưa ra có tính thuyết phục hơn. Vẫn chưa tìm thấy thằng bé à?"

"Không thấy liên lạc gì… Nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Thế nên dù chị ấy có đang bao che thì chỉ cần tìm thấy thằng bé là ắt tội lỗi sẽ bị phơi bày. Nếu Shin-chan là thủ phạm, thì đây sẽ là vấn đề giữa anh rể và Shin-chan. Biết đâu chị ấy có thể là người bị hại."

"Cơ mà giờ tên của chị ấy bị công bố rồi. Mặc dù đã đổi họ nhưng những người quen xưa kia cũng sẽ lập tức nhận ra thôi. May thay mình không sống ở quê nhà, nhưng quan trọng hơn là có con bé ở đây thì sẽ không yên ổn được đâu."

"Vậy anh bảo em phải làm thế nào mới được chứ?"

"Nói chung giờ đang là thời điểm nhạy cảm, mình phải tránh liên can hết sức có thể."

Hinako khẽ khàng lùi xa cánh cửa. Nó không rơi giọt nước mắt nào.

Việc họ không muốn có liên quan tới chuyện này là điều dĩ nhiên. Vậy còn mình thì thế nào? Không phải người gây án, cũng chẳng phải người bị hại, càng không phải người có mặt tại hiện trường. Nhưng cũng không thể nói là bản thân vô tình bị kéo vào vụ việc phức tạp này. Vì đó là gia đình của mình.

Ở đồn cảnh sát, mỗi khi được hỏi đã làm gì từ tối hôm qua, con bé đều khai báo với họ là đã ở nhà Ayumi. Họ đã tới tận nhà Ayumi để đón nó, nên việc Hinako ở lại nhà Ayumi vốn dĩ đã được kiểm chứng rồi, nhưng có khả năng họ lại tới thăm nhà Ayumi lần nữa để hỏi chuyện cho chắc chắn.

Liệu Ayumi và cả nhà cậu ấy có đang nghĩ là họ bị kéo vào vụ án này không nhỉ? Liệu họ có đang nghĩ rằng bản thân không muốn có chút liên can nào nữa?

Ngày mai giáo viên chủ nhiệm sẽ tới đây, nhưng liệu phía nhà trường có nghĩ rằng họ bị lôi vào một mớ phiền hà không?

Ayumi, mình xin lỗi vì đã gây biết bao phiền toái cho cậu nhé.

Vì gọi mấy lần mà anh vẫn không nhấc máy, nên em nhắn tin. Cảnh sát đã liên lạc với anh chưa?

Em đang ở nhà dì Akiko, nhưng mà, tệ lắm. Dượng không muốn bị lộ ra là người thân của kẻ sát nhân, nên đang muốn tống em ra khỏi nhà họ. Mà cũng đúng thôi. Nếu em mà là con cái nhà này thì cũng sẽ đồng ý với dượng.

Bằng một sự suy luận thần kỳ nào đó, dì Akiko cứ liên tục bảo hung thủ không phải là mẹ, rồi là phòng vệ chính đáng, có vẻ dì muốn nhìn nhận vụ việc theo hướng đó. Dì còn nêu ra giả thuyết Shinji là thủ phạm. Với dì ấy nghĩ theo hướng đó sẽ dễ dàng hơn nhiều mà. So với việc chị ruột mình là kẻ giết người, cháu trai là kẻ giết người sẽ khiến dì thấy có chút xa cách mà nhẹ lòng hơn.

Nếu thế, em cũng thấy sẽ tốt hơn nếu Shinji là thủ phạm. Dù cả hai đều là người thân, nhưng em trực tiếp thừa hưởng dòng máu của mẹ, còn Shinji chẳng qua chỉ là người được sinh ra bởi cùng bố mẹ thôi phải không? Nếu vật liệu ban đầu không vẹn toàn, thì toàn bộ thành phẩm, trong trường hợp này bao gồm chính bản thân em, ắt sẽ đều mang thiếu sót, nhưng nếu chỉ có một thành phẩm không vẹn toàn, thì ta có thể nghĩ rằng duy nhất thành phẩm đó bị lỗi mà thôi.

Vậy thì, chắc là anh sẽ nghiêng về giả thuyết mẹ là thủ phạm hơn.

Nhưng mà chắc người ngoài cuộc không mấy ai nghĩ sâu xa tới mức vậy.

Gia đình là gia đình. Nếu vậy, nhà mình cũng chẳng gây ra chuyện gì phiền tới người ngoài, chẳng việc gì họ phải công bố việc nhà mình cho toàn dân thiên hạ biết cả, chi bằng họ cứ để nhà mình yên thì tốt biết mấy. Tại sao lại phải thông báo chuyện xảy ra ở nhà mình tới cả những người không hề biết gia đình mình là ai? Chắc họ chẳng đếm xỉa gì tới cuộc sống của em và anh.

Liệu có phải vì thế mà Shinji đã quá sợ hãi rồi bỏ trốn không? Thằng bé hẵng còn trẻ con lắm. Nó đi đâu rồi không biết, điện thoại với ví tiền còn chẳng cầm theo. Nói chung cũng không phải là em muốn họ cho ở nhờ tới khi phát chán thì thôi, nên là ngày mai, em sẽ về nhà. Nếu được, em mong anh cũng sẽ về.

1 giờ chiều.

Chiếc xe ô tô hạng nhẹ của dì Akiko dừng lại ở Cổng sau. Trường nữ sinh trung học phổ thông tư thục S nằm cách khu Hibarigaoka khoảng hai mươi phút đi bộ. Hinako xuống xe, nói với dì là sẽ gọi điện khi tan học rồi đóng cửa xe. Hinako đề xuất việc ghé qua trường, khi nói với dì Akiko thì bảo là do trường khuyên, còn khi nói với cô chủ nhiệm thì lại kêu rằng do dì bảo.

Cô chủ nhiệm Onishi Yumiko xuất hiện từ trong một góc tối gần cổng trường, dáo dác nhìn xung quanh. Hinako kịp lấy tay chặn dì Akiko đang định bước xuống xe, cô chủ nhiệm vội cúi chào rồi ra hiệu dẫn Hinako vào trong trường.

Vì đang giữa tiết năm nên Hinako không phải bắt gặp bạn cùng

lớp nào ở hành lang. Cô chủ nhiệm mới tốt nghiệp đại học nên bình thường hay tiếp xúc với học trò của mình gần gũi như bạn bè, nhưng hôm nay cô vẫn chưa hề nhìn vào mắt Hinako lấy một lần.

Vừa lặng nhìn tấm lưng cô chủ nhiệm đang bước đi thoăn thoắt, con bé vừa ngẫm nghĩ.

Nó sẽ được đối xử theo diện nào nhỉ? Diện gia đình của nạn nhân vụ án mạng, hay là gia đình của kẻ gây án?

Có lẽ là vế sau. Nếu là vế trước, thì ắt hẳn cô chủ nhiệm trẻ tuổi này khi trông thấy Hinako sẽ vừa nước mắt lưng tròng vừa ôm chầm lấy con bé, an ủi: “Hina-chan hãy vui lên nhé. Mọi người luôn ở bên em.”

Khi nó đi qua phòng tư vấn định hướng tương lai nằm bên cạnh phòng giáo viên, cô phụ trách khối bật dậy và tiến thẳng về phía Hinako.

“Nhà trường xin chia buồn với gia đình em. Mọi việc xảy ra quá đường đột có thể sẽ gây cho em nhiều khó khăn, nhưng trước hết em phải từ từ bình tâm lại đã.” Cô nhìn vào mắt Hinako trong lúc nói vậy, rồi vỗ lưng dẫn nó ngồi xuống xô pha. Hai cô giáo ngồi ở phía đối diện, nhưng Hinako quay về phía cô phụ trách khối và đáp lại ánh nhìn của cô.

Trong trường hợp người có quan hệ gia đình gần nhất qua đời, có thể áp dụng chế độ nghỉ học năm ngày. Nghe vậy, con bé cảm thấy như thể bố mình vừa mất vì một căn bệnh gì đó. Hết năm ngày nghỉ học là kỳ thi cuối kỳ, và ngay sau đó là nghỉ hè. Tới lúc kỳ nghỉ dài kết thúc, liệu nó có thể quay trở về với cuộc sống học sinh bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra không?

“Có khi nào… em bị cho thôi học không ạ?”

“Không có chuyện đó đâu. Nhà trường chỉ lo lắng rằng em sẽ là nạn nhân gián tiếp trong vụ việc này. Các thầy cô sẽ toàn tâm toàn ý hỗ trợ để em có thể quay trở lại cuộc sống học sinh như trước kia.”

Còn một năm rưỡi nữa. Thật may là mình đã không chọn học chuyển tiếp lên thẳng đại học liên thông… Hinako nghĩ thầm. Con bé chưa hề nói với ai việc mình muốn thi vào khoa Kiến trúc để trở thành kiến trúc sư. Chỉ có mỗi việc con bé chọn thi bên ngoài là đã được giáo viên chủ nhiệm thông báo lại với mẹ. Mẹ nói được liên thông lên đại học rồi, cớ sao phải nhọc công thi bên ngoài cho uổng phí, cứ chọn một ngành trong trường đại học cùng hệ thống là được. Nhưng đối với Hinako, việc ôn thi để biến ước mơ thành hiện thực chẳng khổ tí nào cả.

Điền tên khoa Kiến trúc của một trường đại học nổi tiếng vào ô nguyện vọng, nó tính sẽ *vô tình* đưa cho bố xem kết quả của kỳ thi thử đó. Bố sẽ bất ngờ lắm nhỉ? Bố sẽ vui mừng chứ?

Nhưng, bố không còn nữa. Vậy thì, vì người bố đã mất…?

Sự việc thành ra thế này rồi, mình còn có thể lên đại học không? Không chỉ thế, sau này còn tìm việc và kết hôn nữa. Từ nay mình có thể sống một cuộc đời bình thường không? Chỉ cần chuyển tới một khu phố xa lạ rồi hòa lẫn vào dòng người tấp nập thì mình sẽ ổn chứ? Vì bản thân mình không hề làm gì sai, mình có thể ngẩng cao đầu mà sống không?

Suy nghĩ như thế này thì… không khác gì dì Akiko và giáo viên chủ nhiệm cả. Không phải là người khác sẽ đánh giá như thế nào, mà là chính mình đang ý thức bản thân là người thân của kẻ gây án.

"Cô Onishi cũng nói gì đi."

Bị cô phụ trách khối nhắc, cô chủ nhiệm liền ngẩng mặt lên. Thế nhưng, ánh mắt của cô lại lơ đãng nhìn về hướng đối diện Hinako, nơi có tủ sách đang xếp đầy những cuốn sách tham khảo.

"Hiện giờ chắc em vẫn còn hoang mang, cô nghĩ quan trọng là em nên nghỉ ngơi thật tốt đã. Các bạn ở lớp cũng lo lắng cho em, nếu có việc gì cô giúp đỡ được, em hãy trao đổi với cô nhé. Gửi tin nhắn cũng được."

Đây có lẽ là phản ứng chuẩn mực của những người ngoài cuộc.

Hinako siết chặt điện thoại di động nằm trong túi áo.

~~Thưa cô, em không nhận được bất kỳ tin nhắn nào từ bạn thân Ayumi của em. Có phải vì bạn ấy xem bản tin rồi không? Rõ ràng là em có rất nhiều bạn bè, vậy mà em không nhận được tin nhắn từ ai cả.~~

2 giờ rưỡi chiều.

Được cô phụ trách khối và cô chủ nhiệm tiễn ra tới cổng, Hinako rời khỏi trường trước khi kết thúc tiết sáu. Nó đi dọc đường chính. Vô thức dừng chân, con bé nhìn thấy bóng mình in trên cửa sổ của một cửa hàng dọc đường.

Tấm lưng nó gù xuống, giống như của đứa con gái nhà đối diện.

Hinako chợt nhận ra càng tiến gần tới Hibarigaoka, trống ngực nó đập càng nhanh. Liệu người của truyền thông có đang lên theo dõi mình không? Hình như những người đi ngược chiều đều đang nhìn

về phía mình thì phải? Có khi nào họ thấy con gái của kẻ sát nhân đang đi bộ ở khu này thì sẽ ném đá về phía mình không? Tuy nhiên, con bé không cảm thấy ánh nhìn nào cả. Phóng mắt quan sát cả khu vực nhưng cũng không thấy ai đang nhìn. Có lẽ không thành chuyện lùm xùm như nó tưởng.

Chẳng việc gì phải thấy tủi nhục. Nghĩ vậy, con bé thẳng lưng và bước về phía trước. Chỉ cần leo lên con dốc đó là sẽ tới Hibarigaoka. Trước đó, Hinako rẽ vào cửa hàng tiện lợi.

Smile Mart chi nhánh Hibarigaoka.

“Ơ, chị Hinako!” Khi con bé đang đứng trước kệ mì cốc, bỗng có giọng nói cất lên bên tai. Là Endo Ayaka.

Chào em nói vậy rồi Hinako quay lại kệ mì cốc, nhưng Ayaka không có ý định rời đi.

“Khổ thân chị thật đấy! Chị đang đi mua đồ ạ?” Ayaka nhìn chòng chọc vào giỏ đồ có chai nước trà và bánh kẹo trên tay Hinako. Mọi ngày khi được chào lại, Ayaka sẽ ngượng ngùng cặp mắt lại rồi bỏ đi thật nhanh, vậy mà hôm nay lại tỏ vẻ thân thiết một cách quá mức.

“Mì ăn liền thì em thấy vị miso với nước hầm xương lợn này ngon đó ạ.” Ayaka với một tay về phía kệ hàng còn người thì xáp gần Hinako. Sau đó…

“Chỗ này kinh khủng lắm chị.” Ayaka hạ giọng nói. “Thu thập thông tin các thứ.”

Hinako tính bỏ mặc Ayaka mà bỏ đi luôn, nhưng khựng lại khi nghe thấy cụm từ không ngờ tới.

“Cái gì cơ?”

“Chị không biết ạ? Đúng rồi, vì khi đó chị không có nhà. Nhưng cảnh sát không nói gì với chị ạ? Họ bảo là khi án mạng xảy ra thì Takabo… Shinji đã ở đây, rồi sau đó mất tích ạ. Lúc đó hình như mẹ em có gặp cậu ấy, nên cũng bị cảnh sát hỏi nhiều điều.”

Ayaka vừa láo liên ngó xung quanh vừa nói với vẻ nghiêm trọng, nhưng đâu đó thoáng chút vui thích. Dù thấy khó chịu, nhưng đây không phải lúc Hinako bận tâm về điều đó.

Shinji đã gặp mẹ của Ayaka tại cửa hàng tiện lợi?

Khi xảy ra án mạng, Shinji không ở nhà. Có vẻ như thằng bé đã bảo mẹ là muốn đi loanh quanh để thay đổi không khí. Trong khoảng thời gian đó, bố và mẹ cãi cọ dưới phòng khách tầng một, rồi mẹ đã dùng chiếc cúp trưng bày trong tủ để đánh bố từ phía sau đầu. Shinji cứ như vậy mất tích.

Đó là tất cả mọi thông tin Hinako được cảnh sát cho hay.

“Này, mình có thể nói chuyện ở một chỗ khác không?” Từ nãy đến giờ Hinako hoàn toàn không để ý tới camera chống trộm hoặc ánh nhìn của nhân viên của hàng, nhưng giờ bỗng cảm thấy như tất cả đều đang chĩa về phía mình.

“Ấy dà, nhưng em sắp thi cuối kỳ rồi.” Ayaka nhăn mặt tỏ ý bị làm phiền.

Hinako nuốt câu *Dẫu sao em cũng có học hành gì đâu* vào trong lòng.

Dẫn theo Ayaka, Hinako đi theo hướng ngược lại với khu Hibarigaoka, xuống con dốc cắt với trục đường chính và đi vào một

phòng hát karaoke.

"Chị Hinako cũng hát karaoke ạ? Bất ngờ ghê. Chị có muốn hát một bài không ạ?" Ayaka nhìn quanh căn phòng với vẻ cực kỳ phấn khích. Có thể chính Ayaka mới là lần đầu tiên đi hát. Chẳng nhẽ nó không có lấy một người bạn?

Trên đường tới đây, khi Hinako hỏi rằng có phải hôm nay trường tan sớm không, Ayaka liền đáp là vì thấy hơi sốt nên xin về sớm, nhưng nhìn nó chẳng giống một người đang bị ốm chút nào. Hinako mới nói là sẽ khao thì lập tức Ayaka phấn khởi gọi ngay một cốc coca và một suất khoai tây chiên cỡ lớn.

Mặc dù đúng là Hinako rủ rê Ayaka để có thể hỏi thêm về vụ án, nhưng nó thấy ở cùng con bé cho tới khi trước mắt không còn một miếng khoai nào quả là một cực hình. Phải hỏi cho bằng được những gì cần thiết rồi nhanh chóng kết thúc *cuộc hẹn* này thôi.

"Đêm hôm đó có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không?"

"Cụ thể hơn là chuyện như thế nào ạ?" Ayaka đáp lại với khuôn mặt giả bộ ngây ngô.

"Tiếng người cãi cọ, hoặc là tiếng đồ vật va đập gì đó ấy."

"Không có gì ạ. Mà mấy âm thanh đó liệu có vọng được tới nhà em không ta?" Ayaka ngoảnh mặt đi một cách cường điệu.

"Lúc nào chuyện nhà hàng xóm chẳng lọt đến tai nhà khác."

"Ý chị là chuyện nhà em?" Ayaka phồng má và nhìn chằm chằm vào Hinako.

"Chuyện nhà ai thì chị cũng không rõ nữa."

"... Chả giống chị tí nào," Ayaka cố tình phun phì ra một tiếng rồi

vừa cười vừa vỗ tay đôm đốp. “Thật là, chán thế! Em thần tượng chị vì nghĩ chị là một tiểu thư thông minh, cơ mà giờ thấy chị thế này đâm ra lại thất vọng ghê. Bình thường ấy, có trót nghe thấy mấy chuyện của hàng xóm láng giềng thì mình cũng phải lờ đi như không biết chứ?” dứt lời, con bé cũng ngừng cười ngay tắp lự.

“Xin lỗi em. Nhưng chỉ muốn em kể cho chị nghe những gì em biết, một chút thôi cũng được.”

“Thôi được rồi, nhưng em cũng không muốn bị liên lụy hơn nữa đâu, nên chị không được nói cho cảnh sát đâu đấy,” Ayaka đặt ngón trỏ lên môi và *suỵt* một tiếng.

“Chị biết rồi.”

“Nếu không nhầm, thì lúc đó vào khoảng 10 giờ, vì trên ti-vi đang chiếu *Bakusho Kingdom*. Chị có hay xem chương trình hài không ạ? Em thì không để ý đâu, nhưng đột nhiên mẹ em xông vào phòng rồi mở cửa sổ ra. Thế nên em đã nghe thấy tiếng la hét. Gì mà *cứu với*, rồi thì *hãy tha cho tôi*. Đáp lại là những tiếng hét *Aaa* với *Ưaaa* gì đó.” Ayaka hơi nhíu mắt lại và lơ đễnh nhìn vào khoảng tối của trần nhà.

“Là giọng của ai vậy?”

“Có lẽ chị không biết đâu,” vừa tủm tỉm cười Ayaka vừa nốc một ngụm coca rồi quay sang nhìn Hinako.

“Tiếng kêu *cứu với* là của mẹ chị, còn tiếng hét *Ưaa* là của Shinji. Hình như còn có cả tiếng *bịch bịch* của đồ vật nặng va vào tường nữa.” Ayaka dang rộng hai tay như đang đùa giỡn.

“Nhà em không qua đó xem tình hình như thế nào hoặc là báo cảnh sát à? Mẹ em cũng ở đó cơ mà.”

“Chị cho em xin,” Ayaka đáp và thở dài thườn thượt. “Nếu chị cứ nói kiểu như vậy thì ai dám nói cho chị biết sự thật. Thế chị Hinako có bao giờ làm vậy cho nhà em không?” Ayaka ngước mắt lên lườm Hinako.

“Chuyện đó…”

“Thấy chưa? Hỏi mấy câu như vừa rồi đâu có hay cho lắm. Cơ mà nếu có người đã đi kiểm tra tình hình, thì chắc sẽ là bà già đeo túi kim sa. À, ý em là bà Kojima ấy. Bởi lúc em đi tắm vào tầm 11 giờ thì mọi sự có vẻ lắng xuống rồi, nên có khi bà ấy đã qua bên đó. Còn mẹ em thì đi ra cửa hàng tiện lợi vào lúc 12 giờ hơn. Giữa hai mốc thời gian đó có một khoảng thời gian trống, nên có khi cũng chẳng liên quan gì, nhưng thời gian tử vong được xác định là mấy giờ ạ? Nếu chỉ biết người bị chết trong khi đang được chở tới bệnh viện thì đâu biết chính xác chết lúc nào?” Ayaka cố tình nghiêng đầu thắc mắc.

“Ừm, chị cũng không rõ.”

“Ồ, thì ra chuyện này đến người nhà cũng không rõ ha. À nhân tiện, bây giờ chị có ở nhà không ạ?” Đôi mắt hấp háy nhìn về phía Hinako.

“Chị không.”

“Cũng phải thôi. Bây giờ mà ở ngôi nhà đó có khác nào tự phơi mình cho thiên hạ soi mói. Hôm qua mới tới đầu khu Hibarigaoka em đã thấy một đống xe của bên truyền thông ở đó. Chị Hinako chắc sẽ được bủa vây như người nổi tiếng í nhỉ?” Ayaka uống trọn cốc coca rồi nghịch tóc bằng những ngón tay ướt do hơi nước đá.

“Em mà không cẩn thận là cũng dễ bị cho lên hình, nên bây giờ em luôn ghé vào cửa hàng tiện lợi để sửa sang lại quần áo đầu tóc

trước khi về nhà, nhưng mà tóc em có đang bị chĩa ra không? À đúng rồi, mình chụp một tấm ảnh kỷ niệm lần đầu hai đứa đi hát với nhau, nhéee!” Ayaka móc từ trong túi ra chiếc điện thoại và gí mắt camera vào gần mặt Hinako.

“Đừng có giỡn nữa!”

“Ấy, chị đừng nổi nóng chứ. Chậc, dù sao thì hiện tại phía chị cũng đang khó khăn hơn, nên em sẽ làm người lớn mà rộng lượng với chị vậy, nhưng nếu chị giở thái độ đó với bạn bè, thì họ sẽ xa lánh chị đó!” Nở một nụ cười ngạo nghễ, Ayaka cất lại điện thoại vào túi.

“Em chán rồi, nên về trước đây. Chị ăn nốt chỗ khoai nhé. Nhìn hình trong thực đơn thì trông có vẻ ngon nên em trót gọi, chứ thực ra em đang ăn kiêng. Chị Hinako sướng thật đấy, chẳng phải lo lắng về ba thứ đó, à mà, bây giờ đâu phải lúc nhỉ.” Ayaka vừa cười khúc khích vừa đứng dậy phủi bụi trên váy ngay trước mặt Hinako.

“Chị hãy xốc lại tinh thần và cố lên nhéeee,” chắp ngón trỏ và giữa lại làm điệu chào thật ngầu, Ayaka quay lưng bỏ đi.

Có nên ném cả đĩa khoai về phía nó không nhỉ?

Hinako siết chặt hai nắm tay đang đặt trên đùi và nghiến răng chịu đựng cho tới khi bóng Ayaka khuất hẳn.

Một con nhóc trung học cơ sở hay nổi cơn xung thiên lại còn ngu dốt, đã vậy ở trường còn mờ nhạt. Nhưng mỗi khi gặp nhau ở trước nhà, hay chào hỏi nhau vài câu, Hinako cũng chưa từng cảm thấy khó chịu. Chắc là vì khi đó bản thân Hinako thấy cuộc sống của mình quá viên mãn, hoặc là vì có lúc nó cũng cảm thấy Ayaka hơi tội nghiệp.

Con bé cảm thấy hổ thẹn với chính mình vì đã tỏ ra tức tối với

những cử chỉ thô tục trong màn *diễn xuất* của Ayaka. Nó muốn khóc thật to, nhưng nếu làm vậy khác nào đầu hàng trước tất cả những khó khăn sắp xảy ra trước mắt.

Không được phép khóc vì một đứa như thế.

Mình đã nắm được những thông tin cần biết. Khoảng 10 giờ, đã có xung đột gì đó giữa mẹ và Shinji. Vào lúc 11 giờ, mọi chuyện đã lắng xuống. Tình trạng bây giờ của khu Hibarigaoka. Một nghi vấn thoáng qua trong đầu Hinako.

Bố đi làm về lúc nào nhỉ?

Hinako không thể về nhà ở Hibarigaoka. Cũng không muốn quay trở lại nhà dì Akiko.

Nó nhìn vào trong ví. 8000 yên. Dù không đủ tiền để đi tàu shinkansen, nhưng chắc là đủ để đi xe khách tốc hành.

Anh ơi, bây giờ em sẽ tới chỗ anh đây.

KOJIMA SATOKO I

Chào con, Rina. Con đang làm gì đó? Đang ngủ à? Ở, bên đó giờ là mấy giờ rồi? 2 giờ đêm? Ô, mẹ xin lỗi. Nhưng có chuyện lớn xảy ra rồi. Đợi đã, con đừng đánh thức Ma-kun. Thằng bé ngày mai cũng phải đi làm mà. Phải để cho nó ngủ thật ngon mới được. Nên con tiếp chuyện mẹ là được rồi.

Nhân tiện, ở bên đó các con có xem được thời sự Nhật không? À thế à. Không phải chủ đề gì to tát thì sẽ không phát hả? Gần đây họ chiếu những tin gì thế? Bộ trưởng từ chức? Thế còn án mạng? Không có mấy à, thì ra họ toàn đưa mấy tin vớ vẩn mà không chịu đưa mấy vụ lớn.

Vừa xảy ra một vụ giết người đấy. Ngay tại căn nhà chếch phía đối diện nhà mình ở Hibarigaoka. Con còn nhớ không, ngôi nhà có kiến trúc phương Tây ấy. Kể ra mới nhớ, hồi xưa con từng ghen tị khi nhìn ngôi nhà đó còn gì. Đó, là ngôi nhà đó đó. Khó tin mà đúng không? Mẹ cũng tưởng là hễ xảy ra chuyện gì thì cũng là từ nhà bên cạnh nhà mình, nên không khỏi bất ngờ. Đúng rồi, ngôi nhà bé tí tẹo đó. Mọi người hay tưởng đó là nhà của các con nên cũng phiền lắm. Họ còn hỏi "Có phải nhà của gia đình con trai bà không?" Đời nào mẹ lại để cho Ma-kun phải sống ở một chỗ như thế được. Hơn thế, nhìn từ ngoài vào thì có thể không nhận ra, nhưng nhà mình được xây từ

tế cho hai hộ gia đình ở cùng nhau được cơ mà. Hử, vụ giết người? À ừ, đang kể chuyện đó…

Đêm đó kỳ lạ lắm. Đầu tiên, hình như là khoảng 7 rưỡi tối, mẹ nghe thấy tiếng gào thét từ nhà bên cạnh, nhưng chuyện đó lúc nào chẳng xảy ra.

Mẹ để ý chuyện nhà đó từ lâu rồi. Con biết đó, mẹ đâu chịu được máy lạnh, nên vào những đêm hè nóng nực mẹ toàn mở cửa lưới cho thoáng, nhưng khi xem ti-vi… Các con bên đó có xem được phim truyền hình không? Con có biết phim *Chào mừng tới câu lạc bộ những anh chàng đẹp trai* không? Nội dung cũng chẳng có gì đâu. Chỉ xoay quanh chuyện những anh chàng điển trai chuyên đi giải quyết vết thương lòng của các bạn cùng lớp. Trong phim có cậu tên là Takagi Shunsuke nom được lắm. Con không biết à? Không xem được ti-vi nhưng tra tên trên mạng là ra ngay í mà. Thằng bé đẹp trai lại còn lễ phép, làm mẹ nhớ tới Ma-kun hồi còn học cấp hai, cơ mà cậu con trai ở nhà chếch phía đối diện còn giống Shunsuke hơn cơ.

Tên thằng bé là Shinji. Giờ nó đang mất tích rồi. À, hình như mẹ kể hơi lan man quá rồi. Nhà bên cạnh í, lúc mẹ đang xem phim, thì nghe bên đó có tiếng quát *Bà già chết tiệt ồn quá đấy*. Không hiểu có chuyện gì nên mẹ mới nhìn ra ngoài cửa sổ thì lại nghe thấy lần nữa, khi đó mẹ biết ngay đó là giọng của Ayaka nhà bên. Con bé nhìn có vẻ điềm đạm nên ban đầu mẹ không dám tin đâu, nhưng khi mẹ nghe thấy nó nói *Đằng nào thì tôi cũng trượt rồi*, rồi còn *Lảm nhảm trường tư trường tư hoài, lắm chuyện* thì mẹ nghĩ, chắc là chuyện thi cử đây… Ma-kun chẳng hề trải qua thời kỳ nào vất vả như thế, nên mẹ đành coi như không biết gì, vì dẫu sao nhà bên chắc cũng có nỗi

niềm khó nói.

Vì thế hôm kia mẹ cứ tiếp tục giả vờ như chưa nghe thấy gì… À đúng đúng, lúc đó mẹ đang coi chương trình giải đố. A Shunsuke làm khách mời, rồi trả lời câu hỏi khó một cách trơn tru nên mẹ thấy ấn tượng lắm. Người ta bảo cậu bé đang theo học ở trường trung học phổ thông W. Con cũng biết trường đó mà phải không? Mẹ nghe nói vài người bạn đại học của Ma-kun cũng từng học trường đó. Trường đó xuất sắc lắm. Đang xem thì nhà bên lại to tiếng, nhưng vì mẹ muốn xem Shunsuke tới cuối chương trình, nên mẹ lại lờ đi như bao lần khác. Thế nhưng hôm kia mẹ thấy tiếng của con bé Ayaka kích động hơn hẳn mọi lần. Mẹ thấy bất an không biết mọi sự bên đó có ổn không, cơ mà không thể vì vậy mà tò tò qua nhà người ta thăm dò tình hình được. Lại đúng vào ngày duy nhất trong tuần bố con phải đi làm. Báo cảnh sát thì cũng hơi quá. Tới đó thì mẹ phát hiện nhà mình còn sô cô la được tặng con ạ. Cô bạn ở lớp thủ công mua làm quà tặng mẹ sau chuyến du lịch Pháp đó. Mẹ đã nghĩ cô ta thật lẩm cẩm khi đi tận Pháp mà phải mất công xách về thứ sô cô la vốn được bày bán ngay tại tầng hầm trung tâm thương mại ở đây, nhưng may thay đúng lúc mẹ cần.

À đúng rồi, Rina này, con có đang dùng chiếc xắc mẹ gửi đợt trước không? Chiếc túi đó tự tay mẹ làm đẹp lắm nhé, dùng thích lắm phải không? Con có thích màu đó không? Cái mẹ cho con có nhiều kim sa hơn đấy.

À không được, mẹ lại lan man rồi. Sau khi xem xong chương trình giải đố, mẹ lấy hết can đảm đem sô cô la qua nhà bên đó. Thế là cô vợ nhà đó ra mở cửa và nhìn mẹ với khuôn mặt của người bị làm

phiền. Cảm tưởng như cô ta đang ngầm hỏi *Bà qua đây làm gì vậy?* Mẹ vì lo lắng cho họ nên mới qua, vậy mà coi thái độ bên đó kìa, thật bất lịch sự. Mẹ còn nghĩ là nếu cần mẹ sẽ sẵn sàng tư vấn cho cô ta về cách nuôi dạy con trẻ, nhưng cô ta lại bảo chỉ là nhà có gián, đồng thời đuổi khéo mẹ về. Gián với chả giủng, ghê thật đấy. Mẹ vừa bị buộc phải nghe những từ ngữ bẩn thỉu đấy, lại còn mất toi sô cô la mà chẳng được lợi lộc gì, phí của giời. Chuyện như thế này thì tốt nhất là ta nên quên đi, con nghĩ có đúng không? Vì thế sau khi từ nhà họ về, mẹ quyết định tắm rồi đi ngủ.

Nhưng vào khoảng 10 giờ hơn, mẹ lại nghe thấy tiếng la hét. Mẹ tưởng là nhà bên lại có xích mích nữa, nhưng rồi nhận ra có gì đó hơi khác. Vì đó là giọng con trai. Ở quanh đây nếu là giọng con trai thì chỉ có Shinji, cơ mà lý nào thằng bé lại phát ra âm thanh như vậy, hết *Aaa!* rồi lại *Ưaa!*. Nghe như tiếng sói gào ấy. Cùng lúc đó, mẹ còn nghe thấy giọng nữ hét lên *Dừng lại đi!* rồi *Giúp tôi với!*. Ở cùng nhà với thằng bé thì chỉ có thể là mẹ hoặc chị gái thôi. Mà giọng nói đó không phải là một giọng trẻ, nên mẹ nghĩ đó là giọng của người mẹ, nhưng mà bình thường cô ấy không phải là người hay to tiếng. Tuy vậy, mặc dù trông cô ấy luôn trang nhã, nhưng đâu đó mẹ cảm thấy có chút đóng kịch con ạ, nên mẹ nghĩ có khi lúc đó cô ấy trót lộ bản mặt thật. Mấy cái đó mẹ biết rõ mà.

Sự trang nhã ấy, không phải cứ đi học ở một lớp dạy ứng xử vài tháng trước khi kết hôn là đạt được ngay đâu. Ấy. đừng hiểu nhầm, mẹ không nói về Rina đâu. Mẹ đang nói về cô Takahashi ở nhà chếch phía đối diện cơ. Con đang cố gắng rất nhiều mà. Nhưng, mẹ nghĩ là cô ấy cũng đã rất nỗ lực. Những đứa con đều rất ngoan. Ắt

hẳn người chồng dạy dỗ con cái rất tốt.

Vì đó là lần đầu mẹ nghe thấy tiếng lớn như vậy từ nhà Takahashi, nên mẹ càng băn khoăn có nên báo cảnh sát hay qua bên đó kiểm tra không. Mẹ cứ đi ra ngoài xem sao, nhưng sô cô la chẳng còn, lại một lần nữa bị nhìn với vẻ mặt phiền toái thì mẹ cũng đâu có thích. Thế nên mẹ đành nhịn không đi. Lâu lắm, toàn là tiếng gào thét thôi, nên mẹ không hiểu do đâu mà lại căng thẳng tới mức đó.

Hình như đúng lúc mẹ nghĩ mình không thể để mặc chuyện này nữa, thì mẹ nghe thấy tiếng quát *Đủ rồi!*. Là giọng của người chồng. Mẹ bất ngờ lắm khi biết anh ta có ở nhà khi đó. Tại sao anh ta không can ngăn sớm hơn? Mọi chuyện lắng xuống sau câu nói đó nên thế là tốt. Mẹ tưởng cuối cùng thì cũng được yên giấc, nên lại đi vào nhà rồi chui vào trong chăn. Nhưng không biết có phải vì nghe thấy tiếng ồn từ những hai nhà hàng xóm không, mà tự dưng mẹ thấy phấn khích lạ thường, mắt tỉnh queo. Chẳng còn cách nào khác, mẹ đành ngồi làm bài tập lớp thủ công. Tháng này mẹ học làm túi tote đó, mẹ sẽ khâu những miếng kim sa thành hình bươm bướm. Kỹ thuật này khó ra phết đấy. Mẹ may xong sẽ gửi cho con nhé. À ừ đấy, lúc mẹ đang say sưa khâu, thì tiếng xe cấp cứu vọng tới.

Mới nghĩ không biết là nhà nào, thì tiếng còi hú ngừng ngay trước nhà mình, làm mẹ giật bắn. Mẹ vội đi ra bên ngoài, thì hóa ra xe dừng ở trước nhà Takahashi, nhà chếch phía đối diện, con ạ. Lúc đó mẹ cứ đinh ninh là tai nạn hoặc là ai đó ốm thôi. Nhưng rồi xe tuần tra tới, xem ra tình hình có vẻ bất thường. Sau khi xe cứu thương rời đi, mẹ hỏi cảnh sát xem đã có chuyện gì. Ấy vậy mà họ bảo mẹ lùi ra xa rồi chẳng chịu giải thích gì cả. Dù mẹ đã bảo là nhà mình ở ngay

đằng kia. Ngày hôm sau xe của truyền thông tới, sự tình càng ngày càng trở nên không đơn giản. Song tới tối xem thời sự mẹ lại được một phen sửng sốt.

Anh chồng nhà Takahashi bị đánh chết, người đánh không ai khác là cô vợ! Cô vợ đã tự thú rồi. Khai nguyên nhân là do xảy ra cãi cọ với chồng. Đại để là một vụ giết người đó. Nạn nhân là người chồng còn thủ phạm là người vợ. Cô ta nói khi đó các con đều không có nhà. Cô chị ngủ lại nhà bạn, còn Shinji thì hình như lúc đó đã đi ra cửa hàng tiện lợi. Con có thấy đáng nghi không? Về Shinji ấy. Thằng bé không có mặt đúng lúc xảy ra vụ án. Cộng thêm việc nó đi mua đồ mà điện thoại di động lẫn ví tiền đều để ở nhà. Giờ đây thằng bé còn biệt tăm biệt tích cơ, à cái này là mẹ nghe được từ người ở đài truyền hình. Đó đó, cảnh sát thì chỉ hỏi thông tin thôi, còn người của đài truyền hình thì sẽ kể cho mình gì đó sau khi mình cung cấp tin cho họ.

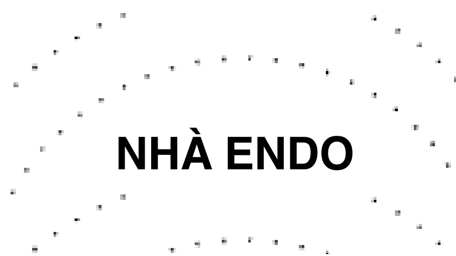
Mẹ đã cung cấp thông tin gì à? Chẳng nhiều nhặn gì đâu. Mẹ chỉ kể về việc đêm hôm đó có cãi vã giữa phụ huynh và con cái ở nhà đối diện lẫn nhà bên cạnh, nhà Endo thì lúc nào cũng như vậy, nhưng nhà Takahashi thì là lần đầu tiên. Mẹ cũng bảo mình rất bất ngờ khi biết chuyện xảy ra ở nhà Takahashi. Chắc là có nhiều đó thôi.

Còn nữa, mẹ còn nói thêm điều này. Một buổi sáng trong tuần trước, khi phát hiện có một quả bóng rổ cùng với giày và đồng phục thể thao trong túi rác sinh hoạt, mẹ vừa mới nhắc nhở Shinji thằng bé đã vội vàng vác cả túi rác về nhà. Tại vì gần đây có mỗi lúc đó là mẹ có tiếp xúc với ai đó ở nhà Takahashi thôi. Đáng lẽ ra, là hàng xóm

với nhau, mẹ muốn tiếp xúc nhiều hơn thế kia, nhưng bọn trẻ thời nay giao tiếp hời hợt lắm.

Dù sao đi nữa, không biết Shinji đã đi đâu mất rồi. Thằng bé vốn là một đứa trẻ có dung mạo nổi bật dù chỉ đi bộ trên phố cơ mà. Thằng bé giống Shunsuke đáo để. Con cũng thử tra trên… cái đó gọi là Youtube nhỉ, đi. Nhưng tìm hiểu về vụ án thì cũng làm vừa vừa thôi. Mẹ thấy việc đó rẻ tiền lắm. Gọi là kẻ hóng hớt đúng không nhỉ? Mẹ cực kỳ ghét những người như thế. Ừ, nói chung chuyện là như vậy, con báo với Ma-kun giùm mẹ nhé. Nhưng con đừng hiểu nhầm.

Mẹ kể chuyện này, không phải ý muốn hai đứa về vì nhà chỉ có hai ông bà già sống với nhau không yên tâm đâu.

[Từ 8 giờ sáng đến 5 giờ 20 phút chiều thứ Tư, ngày mùng 3 tháng 7]

8 giờ sáng.

Con dốc này thể hiện giá trị đẳng cấp. Vào mỗi buổi sáng, vừa đi xuống dốc để đến trường, Endo Ayaka vừa nghĩ về điều này.

Cách Hibarigaoka khoảng 15 phút đi bộ, nằm trên hướng đi lên của con dốc là trường trung học cơ sở tư thục K. Đó là trường tư thục dành cho nam sinh mà Takahashi Shinji đang theo học. Ngôi trường có tỷ lệ đỗ vào Đại học Tokyo cao nhất toàn tỉnh, tỷ lệ đỗ vào trường trung học phổ thông tư thục N hơn 95%. Là trường gần nhà nhất, nhưng với Ayaka đó là ngôi trường ở thế giới khác, giả sử nó có là con trai đi chăng nữa.

Từ Hibarigaoka đi xuống dốc, rẽ phải ở ngã tư cắt với đường chính và đi bộ khoảng 10 phút là tới học viện tư thục S dành cho nữ sinh. Trường mà mẹ muốn nó theo học. Là trường Takahashi Hinako đang theo học. Đây là một ngôi trường dành cho các tiểu thư được đánh giá cao, có thể học thẳng lên đại học và cao đẳng. Chưa kể đồng phục còn rất đáng yêu. Nhưng Ayaka cũng không có duyên với nơi này.

Tiếp tục đi xuống dốc trong khi lướt qua những bóng đồng phục dễ thương và đồng phục của *thế giới khác*, sẽ tới trường trung học cơ sở công lập A nằm giữa khu đất bằng phẳng. Trường này cách Hibarigaoka 30 phút đi bộ. Trường của Ayaka. Cũng không hẳn là nơi dành cho những đứa trẻ hư. Có rất nhiều đứa hiếu thảo và giỏi giang chọn vào trường công lập gần nhà, lại không tốn tiền. Dù nhà trường không công bố xếp hạng kết quả, nhưng Ayaka tự nhủ chắc là vị trí của mình ở gần top 30 trong số 200 học sinh của khối. Tuyệt đối không tệ chút nào. Thầy cô và cơ sở vật chất của trường cũng không tồi. Con bé cũng không ghét bộ đồng phục thủy thủ lắm. Vậy mà, mỗi ngày tới trường nó đều cảm thấy như mình đang lên tới đáy địa ngục. Kể cả khi tới trường rồi con bé vẫn thấy chân mình như đang đi xuống một nơi nào đó sâu thăm thẳm. Nếu đặt quả bóng ở đây chắc nó sẽ tự lăn được mất. Cả phòng học, hành lang lẫn sân thể dục đều trông như bị nghiêng đi một chút.

Tất cả là do con dốc. Nếu nó sống ở khu đất bằng gần trường và đi trên một mặt phẳng thì tới trường vẫn sẽ thấy cảnh vật bằng phẳng.

Càng đi xuống dốc con bé càng mang tâm trạng như đang đi tới thế giới của những con người thất bại. Trong cuộc đời này tồn tại vững vàng một thứ gọi là thứ bậc, mỗi lần lướt qua những bộ đồng phục thuộc về thứ bậc cao hơn mà bản thân không được phép khoác lên mình, nó lại cảm thấy đau đớn như lớp da mỏng trên bề mặt cơ thể bị đâm chọc vậy. Nhưng không vì thế mà con bé thấy hãnh diện mỗi lần leo lên dốc sau giờ tan trường. Con bé chỉ vừa nghĩ về *nỗi đau ngày mai* vừa tiêu hao sức lực mà thôi.

Dốc càng cao thì thứ dâng cao theo không chỉ có giá trị đẳng cấp của trường học. Giá đất cũng dần tăng. Đối với một Ayaka phải cuốc bộ lên dốc để đi về Hibarigaoka, trán lấm tấm mồ hôi, việc tại sao một khu dân cư trên một nơi cao lại có giá cao chót vót hơn những khu khác là một điều không thể lý giải nổi. Không chỉ đi học và đi về nhà, đi ra cửa hàng tiện lợi cũng khó khăn, chẳng nghĩ ra nổi một ưu điểm nào cả. Phải chăng giá trị nằm ở chỗ có được cảm giác nhìn xuống cuộc sống của những người ở khu dưới? Tuy nhiên, có được ngắm khung cảnh con phố vào ban ngày từ trên cao thì cũng chẳng có gì hay ho. Con bé chỉ thấy mệt thêm khi nghĩ mình phải leo bộ tới tận đó. Thà ngắm nhìn quang cảnh từ một căn hộ cao tầng xây sát bờ biển còn thấy thích hơn chục lần. Cảnh đêm cũng đẹp đó, nhưng không tới mức có thể tiếp tục trầm trồ ngày qua ngày.

"Ê này, Ayaka. Nhà cậu ở đối diện với nhà cậu trai số 5 trường trung học cơ sở K à?"

Ayaka mới bước vào lớp học, ngay lập tức Shiho đã chạy tới. Shiho là đứa bạn cùng trong đội bóng rổ. Tại trường A, trừ những đứa thể trạng yếu ớt, việc gia nhập một câu lạc bộ thể thao gần như là bắt buộc, Ayaka từ hồi nhập học đã vào câu lạc bộ bóng rổ. Không hẳn vì đam mê môn thể thao này. Chỉ có ba lựa chọn, trong đó bóng chuyền và tennis đều có câu lạc bộ từ cấp tiểu học. Chỉ có bóng rổ là lúc gia nhập câu lạc bộ sẽ không có khoảng cách chênh lệch lớn giữa người mới chơi và người có kinh nghiệm. Tuy nhiên, chiều cao của Ayaka vốn khiêm tốn, lại không giỏi vận động. Chưa đầy vài tháng con bé đã tụt lại phía sau.

Chính thức và dự bị. Mối quan hệ đó được áp dụng cho cả thời

gian ngoài giờ luyện tập. Con gái trong lớp hầu hết đều chơi thành những nhóm nhỏ theo câu lạc bộ chúng tham gia, và trong mỗi nhóm đều chia ra hai nhóm nhỏ hơn: chính thức và dự bị. Và dĩ nhiên nắm trong tay quyền chỉ huy ở lớp thuộc về nhóm chính thức.

Nếu chia theo thành tích học tập thì đã không phải thấy tủi hổ như bây giờ. Suốt năm lớp bảy và lớp tám con bé đã ôm trong mình những cảm xúc tức anh ách như thế, nhưng hoạt động câu lạc bộ cũng chỉ còn một thời gian ngắn nữa thôi. Câu lạc bộ nào cũng vậy, nếu thua ở vòng loại đại hội thể thao của tỉnh tổ chức vào tuần đầu của kỳ nghỉ hè thì sẽ không thể tham gia thi đấu tại kỳ đại hội thể thao cấp tỉnh tổ chức giữa tháng Tám, và học sinh năm cuối sẽ đồng loạt rời khỏi câu lạc bộ.

Hội chính thức có cố gắng tới mấy, thì cũng không thể thắng nổi các đội siêu mạnh từ các trường tư thục. Việc rời khỏi câu lạc bộ vào tháng Bảy là chắc chắn. Sau đó, bầu không khí trong lớp sẽ chuyển qua căng thẳng vì ôn thi, con bé ngầm hy vọng tới lúc đó, quyền lãnh đạo trong lớp sẽ được định đoạt bởi thành tích học tập.

Mang tiếng là cùng một đội, nhưng ở trong lớp, một đứa chính thức như Shiho hầu như không nói chuyện với một đứa dự bị như Ayaka. Dĩ nhiên, việc Ayaka sống Hibarigaoka đáng lý Shiho không hề hay biết.

Cậu trai số 5 trường K ám chỉ thành viên chơi bóng rổ mang áo số 5 của trường trung học cơ sở K, không ai khác chính là Shinji.

“Sao cậu biết?”

“Hôm nọ tôi vừa qua đó mà.”

“Qua nhà tôi á?”

"Không phải, nhà của cậu số 5 cơ. Cậu ta không tham gia trận đấu tuần trước, tôi tưởng cậu ta bị thương hay làm sao nên qua đó thăm."

Shinji tham gia đội bóng rổ ngay từ khi nhập học, và từ giữa năm thứ nhất đã được chơi cho đội hình chính thức. Nhưng Shiho chỉ bắt đầu hú hét ở sân đấu: "Cầu thủ số 5 của trường K đẹp trai quá!" từ mùa thu năm ngoái - năm Takagi Shunsuke ra mắt. Đồ dùng của Shiho toàn mang hình Shunsuke. Ayaka chẳng hỏi xin xem hình bao giờ mà mỗi lần đổi màn hình chờ điện thoại, con bé đó lại đắc ý khoe khoang với nó những tấm hình chỉ có thành viên trong fanclub mới tải về được.

Shiho đã để mắt đến Shinji trong một trận đấu bóng. Xem trận đấu giữa hai đội tuyển nam của trường trung học cơ sở A và K, ban đầu Shiho chỉ dừng ở mức *cậu trai đó nhìn nghiêng giống với Shunsuke thật*, nhưng tới cuối trận đấu đã tiến triển thành "Cậu số 5 đẹp trai quá!". Kể từ đó, Shiho luôn kè kè bám theo Shinji như fan cuồng bám theo thần tượng.

Trước đó vốn chẳng hề để ý tới, vậy mà chỉ cần một cậu trai có hơi giống với thần tượng mình mà con người ta có thể lập tức say mê cậu trai đó tới vậy ư?

Ừm, chắc là sẽ thành ra như vậy đấy. Vì Shunsuke trở thành chủ đề bàn tán của cả lũ con gái trong lớp, nên Ayaka xem chương trình có cậu ấy cũng chỉ để có thể tham gia vào những cuộc nói chuyện ở lớp. Thế nhưng, lý do khiến con bé thích cậu ấy, là từ một câu nói của mẹ.

"Ôi, cậu bé này, giống Shinji nhà đối diện nhỉ?"

“Shunsuke với Takabon giống nhau á? Gì cơ? Bà mua kính lão về đeo luôn đi?” Trước mặt mẹ con bé gạt phăng đi như vậy, nhưng nhìn kỹ lại thì nó nghĩ đúng là khuôn mặt nhìn nghiêng và đôi mắt rất giống. Từ đó, Ayaka bắt đầu sưu tầm tạp chí có Shunsuke, và còn thu lại mọi chương trình có cậu ấy.

Ngày đầu chuyển tới Hibarigaoka, khi Ayaka cùng bố mẹ qua chào hỏi nhà Takahashi, Shinji đang luyện tập bóng rổ ở ngoài vườn. Từ khoảnh khắc đó, con bé đã luôn nghĩ rằng cậu ấy thật đẹp trai.

“Hai đứa bằng tuổi à? Có gì cháu giúp đỡ bạn nhé.” Nghe cô Junko nói vậy thôi mà tim con bé đã đập thình thịch. Vừa đọc truyện tranh về tình yêu tuổi ô mai của đôi bạn từ thuở thiếu thời, Ayaka vừa lắp hình ảnh của mình và Shinji vào cặp nhân vật chính, trong lòng không ngừng háo hức về cuộc sống tương lai tại nhà mới.

Tuy nhiên, dù bao tháng ngày trôi qua, câu chuyện tình mà con bé mộng tưởng không hề có chút tiến triển, trái lại, hầu như còn không có dịp nói chuyện với Shinji. Kể cả khi có giáp mặt nhau, con bé lại ngần ngại không dám bắt chuyện với một Shinji trong bộ đồng phục của *thế giới khác*. Nó không muốn trót nói gì đó khiến bản thân bị coi là ngu ngốc. Cho dù thế, chỉ cần được nhìn thấy Shinji là tâm trạng hôm đó của con bé như bừng nắng, như thể đó là ngày vận may mỉm cười. Có lẽ con bé có thể chịu đựng nỗi khổ và leo dốc mỗi ngày cũng là nhờ chút hy vọng nhỏ nhoi có thể tình cờ gặp Shinji trước cửa nhà. Con bé muốn ngắm nhìn Shinji mãi…

Vào đúng thời gian đó, câu nói vu vơ ấy của mẹ nó đã khiến hình ảnh của Shunsuke và Shinji hòa vào làm một.

Lấy được ảnh của Shinji thì khó, chứ lấy ảnh của Shunsuke thì dễ

ợt. Dù không thể luôn ngắm nhìn dáng hình chuyển động của Shinji, nhưng nếu là video của Shunsuke thì tua đi tua lại bao nhiêu lần cũng được. Dù không thể nói với ai là mình thích Shinji, nhưng nếu là Shunsuke thì nó cũng có thể dễ dàng nói ra được với người mình không muốn chia sẻ nhất là mẹ.

Nhờ mẹ tham gia đấu giá trên mạng, con bé có trong tay tấm poster của Shunsuke mà nó muốn bằng mọi giá. Gương mặt cười khi đang quay đầu nhìn về phía nó, giống Shinji không để đâu cho hết. Kỳ nghỉ hè năm nay nó còn có dự định đi xem buổi biểu diễn của cậu ấy.

Vì thế, con bé không hẳn là không thấu hiểu cảm xúc của Shiho, nhưng đuổi theo Shinji như một fan cuồng thì không thú vị cho lắm.

Đường đường chính chính chụp hình Shinji giữa trận đấu, vừa chìa ra chai nước mát lạnh vừa nói *Cậu thi đấu tốt lắm* khi trận đấu kết thúc, đó là những gì Ayaka mơ ước. Rõ ràng con bé ở gần Shinji hơn. À không, vì ở gần quá nên ngược lại chẳng làm nên trò trống gì.

Mỗi lần Shiho thốt ra cụm từ *cậu trai số 5*, con bé lại cảm thấy như có một khối tơ vò màu đen đang dần tích tụ trong cơ thể.

Thế rồi, tuần trước Shiho đã nướng bánh quy cho Shinji. Con bé tuyên bố trước tất cả lũ con gái rằng sẽ đưa bánh và tỏ tình ngay sau trận đấu.

“Có bạn trai giống Shunsuke là mình tha hồ hãnh diện nhé.”

Ayaka cảm thấy tức tối từ tận đáy lòng khi nghe những lời đó. Con nhỏ đó rõ ràng không phải là thích Shinji mà chỉ muốn lợi dụng cậu ấy cho bản thân mình. Nếu thích Shunsuke thì đi mà tỏ tình với Shunsuke chứ.

Thế nhưng, con bé không đủ dũng khí để nói thẳng những lời này với một Shiho thuộc đội hình chính thức, chỉ có thể gắm ánh nhìn thù hận lên lưng của Shiho mà thôi. Từ lúc bắt đầu trận đấu, con bé không rời mắt khỏi Shiho, không thấy Shiho một chút là nó thót tim, nhưng may thay sự bất an này không hề cần thiết. Shinji không tới trận đấu ngày hôm đó. Con bé lo lắng không biết cậu ấy bị sốt hay làm sao, nhưng đồng thời cũng nhẹ lòng vì kế hoạch tỏ tình của Shiho thất bại.

Nhưng Shiho có vẻ chưa bỏ cuộc. Nó nói đã hỏi được địa chỉ nhà Shinji từ một người bạn cùng lớp hồi tiểu học hiện đang theo học ở trường trung học cơ sở K.

“Bạn tôi bảo là cứ lấy ngôi nhà nhỏ nhất khu Hibarigaoka làm mốc là sẽ tìm thấy, nên tôi đã thử đến đó.”

Cảm giác bị dao đâm cái roẹt hóa ra là như thế này à? Cảnh vật trước mắt Ayaka gần như trắng xóa, thế nhưng cái chất giọng choe chóe của Shiho vẫn không chịu buông tha.

Shiho đã một mình đi tới Hibarigaoka. Con nhỏ đi bộ vòng quanh khu dân cư tầm ba mươi phút rồi tìm ra căn nhà nhỏ nhất và bấm chuông.

“Mới nghĩ thấy người này quen quen, thì giật mình nhận ra đó là mẹ Ayaka.”

Trước đây có vài lần Ayaka nhờ mẹ chở tới địa điểm thi đấu bằng xe ô tô. Đáng lẽ mẹ cứ ở yên trong xe có phải tốt hơn không, đằng này vừa thấy bóng đồng phục của trường trung học A là mẹ nó vội vội vàng vàng xuống xe rồi bày đặt cảm ơn mọi người vì luôn quan tâm tới Ayaka, bảo sao hầu hết mọi người đều biết tới mẹ nó. Rồi

một tràng bình phẩm, nào là *mẹ nhìn y hệt Ayaka nhỉ*, rồi thì *tưởng tượng ra Ayaka của 20 năm sau mà phì cười í*, *mẹ cậu làm thu ngân ở Fresh Saito phải không, tôi còn tưởng là Ayaka đi làm thêm*, rồi đế thêm *à mà cũng hợp đó chứ!*

Không cần một người mẹ khiến nó tự hào, Ayaka chỉ muốn mẹ nó đừng xuất hiện trước đám bạn cùng lớp thôi.

Quay qua phía Ayaka đang nghiến chặt răng trong câm lặng, Shiho cất tiếng cười ré lên. “Tôi bảo là nhầm nhà rồi tạm rời khỏi đó, sau khi liên lạc với đứa bạn cho địa chỉ, thì tôi được cho hay là nhà phía đối diện,” con nhỏ ôm bụng cười không ngớt.

“Họ Endo khá phổ biến, nên tôi cũng không nghĩ tới Ayaka đâu. Thực ra, tôi không biết tên của cậu trai số 5. Hóa ra cậu ta tên là Takahashi Shinji ha. Đáng lẽ ra tôi nên kiểm tra từ đầu, mà lúc đứng trước cửa lại bị cuống, nên rốt cuộc bỏ về mà chẳng làm gì cả. Cơ mà làm vậy là một lựa chọn đúng đắn. Tại vì… chuyện đó đó. Ayaka, cậu ở ngay phía đối diện, chắc cũng đang mệt mỏi lắm nhỉ.”

Dùng cả hai tay vỗ bộp bộp lên vai Ayaka hai lần xong, Shiho quay trở về ghế ngồi của mình. Ayaka siết chặt quai cặp, đi tới chỗ ngồi. Một ngày mới bắt đầu mà nó chỉ biết thở dài. Shiho được vây quanh bởi một vài người bạn, nhưng không ai tới gần Ayaka. Mặc dù có bạn ăn cơm trưa chung, nhưng có lẽ những người bạn đó cũng không muốn dính dáng tới một Ayaka luôn bị Shiho trêu chọc. Chúng chỉ đang liếc nhìn từ đằng xa. Nhưng không sao hết. Ayaka đã rút lại điều ước có những người bạn luôn bám dính mình như sam rồi.

Hửm? Con bé và tỏ vẻ thắc mắc rồi lôi điện thoại ra xem. Chẳng có tin nhắn từ ai cả, nó mở hộp thư đến và đọc lại những đoạn hội thoại

với đám bạn hồi xưa.

Lên trung học cơ sở hãy đi hát karaoke với đi mua sắm cùng nhau thật nhiều nhé!

Dù chuyển nhà mình cũng sẽ mãi là bạn của nhau.

Dù đi học trường S, cậu cũng đừng quên tụi mình nhé.

Tin nhắn nào cũng có ghi chú ngày tháng từ khoảng 3 năm trước.

Sàn nhà dưới chân con bé càng lúc càng nghiêng. Bị rơi vào ảo giác như cả chiếc bàn đang trượt dài, con bé cảm thấy nôn nao. Nếu nôn tại lớp thì có rời khỏi câu lạc bộ và chăm chỉ học hành tới đâu thì cũng không thể nào đảo ngược vị trí hiện tại của bản thân được.

Run rẩy đứng dậy, nó bước ra khỏi lớp. Hành lang cũng thật dốc.

Tại sao nó lại ra nông nỗi này cơ chứ?

10 giờ sáng.

Khi Mayumi tới siêu thị Fresh Saito để làm ca sáng thì tại buổi giao ban, cô được quản lý siêu thị cho hay từ hôm nay Akiko sẽ tạm nghỉ làm một thời gian. Hình như là do sức khỏe yếu. Quản lý nói sẽ đăng tuyển thêm người, nhưng cho tới khi tìm được người mới, mọi người hãy cố gắng chia nhau làm việc của cả Akiko. Nghe tới đó, cô liền lo lắng không biết liệu tình trạng của Akiko xấu tới đâu.

Dù có chút khoảng cách tuổi tác nhưng ở nơi làm, Akiko là người hợp cô nhất. Sau khi biết được lý do đi làm thêm của nhau đều là vì để trả nợ tiền mua nhà, hai người vừa cùng nhau phàn nàn vừa luôn sôi nổi nói chuyện nhà cửa. Cô có thiện cảm với Akiko ở điểm dù say mê nói cho nhau nghe về những mẫu thiết kế nội thất hay vườn tược nhưng cả hai không bao giờ đụng chạm tới những chủ đề riêng tư như tiền bạc hay nơi ở.

Mayumi ngay lập tức mường tượng ra một căn bệnh nan y, tuy nhiên những nhân viên khác lại đưa ra giả thuyết *Akiko có bầu*. Nghe vậy mới nhớ, cô đã có lần nghe Akiko nói rằng muốn có con. Hình như còn nghe Akiko nói chị gái mình có hai người con.

"Người ta gọi là *có nếp có tẻ* thì phải? Cả hai đứa đều dễ thương lại ngoan ngoãn lắm. Ti vi với tạp chí thường nói nuôi con sẽ gặp phải khó khăn về mặt kinh tế lẫn tinh thần đúng không? Hồi mới kết hôn em cũng bất an chút đỉnh, nhưng nhìn thấy mấy đứa nhà chị gái em lại nghĩ *Có con cũng tốt đấy chứ?* Bên cạnh đó, chị em còn nuôi thêm một cậu con trai riêng của chồng nữa, mà có vẻ quan hệ mẹ kế con chồng cũng khá hòa thuận. Như thế thì chị có thấy là chẳng còn gì đáng sợ đúng không? Chị Mayumi cũng có con gái mà, ghen tị quá đi mất."

Vừa mới nghe từ *ghen tị*, sâu trong tai cô bỗng vang lên tiếng gào thét của Ayaka. Liệu chứng kiến *sân khấu kịch thịnh nộ tại gia* nhà cô xong, Akiko có còn muốn có con không?

"Toàn bị quay như chong chóng bởi sự ích kỷ của nó thôi em ơi. Hè này chị còn phải đi cùng con tới buổi biểu diễn của một cậu tên là Takagi Shunsuke cơ."

"Chẳng phải như thế càng tốt sao? Em cũng thích Shunsuke lắm. Thích quá, hai mẹ con cùng đi xem biểu diễn với nhau. Đúng là sinh con gái thích thật chị nhỉ."

Kể cả có là mấy lời khoe khoang gượng ép đi chăng nữa, chỉ cần có người thực lòng tin vào chúng thì Mayumi cũng cảm thấy thực sự hạnh phúc. Thật biết ơn Shunsuke.

Nếu Akiko mang thai thật, thì sức khỏe yếu có nghĩa là ốm nghén nặng chăng? Để lát nữa mình nhắn hỏi, rồi nếu được mình có nên qua thăm không nhỉ? Chắc hẳn giờ cô ấy đi lại mua sắm khó khăn lắm, nếu mình mua gì đó ở đây rồi mang qua có lẽ cô ấy sẽ vui lắm. Không biết cô ấy sống ở một ngôi nhà như thế nào nhỉ? Mới tưởng tượng có nhiều đó mà Mayumi đã phấn khích rồi.

Vừa xếp những túi táo được rao bán trong giờ giảm giá đặc biệt bắt đầu từ 11 giờ sáng, Mayumi vừa ngâm nga đoạn điệp khúc trong bài hát mới của Shunsuke.

11 giờ sáng.

Mặt đất dốc mãi mà không chịu phẳng trở lại, tới mức con bé nghĩ tiền đình của mình có vấn đề. Chưa hết, mặt đất còn bắt đầu quay cuồng trong khi vẫn đang dốc đứng như thế. Ayaka đang ở phòng y tế từ tiết hai, khi cơn buồn nôn bất giác như chực trào ra.

"Em nói là cảm thấy không khỏe, nhưng sắc mặt thì tốt lắm. Còn một tiết nữa thôi, em cố gắng lên, nếu vẫn thấy không đỡ thì quay trở lại đây, cô giáo chăm sóc sức khỏe nói vậy với một học sinh nữ lớp 8 tới cùng lúc với Ayaka, rồi trả học sinh đó về lớp, nhung thoạt nhìn

Ayaka, Cô đã làm vẻ mặt như muốn nói *lại nữa à*, rồi lặng lẽ kéo rèm quanh chiếc giường cạnh cửa sổ cho nó nằm.

Tại sao cô không vui vẻ tiếp Ayaka như với những học trò khác? Thôi đành chịu. Học sinh mắc chứng bệnh *say đường dốc* thì ai mà ưa nổi cơ chứ. Đối với một người nhìn thế giới một cách bằng phẳng thì sao hiểu được cảm giác của người mắc chứng bệnh *say đường dốc*.

Đặt đầu lên gối và nằm xuống, cuối cùng con bé cũng cảm thấy mọi thứ đang cân bằng trở lại. Ai thèm đi trên cái đường dốc đó chứ. Nó đâu muốn chuyển nhà tí nào. Nó cũng chẳng muốn ôn thi.

Tất cả là lỗi của mẹ.

"Mẹ muốn sống ở một căn nhà riêng tử tế chứ không phải căn hộ tập thể chật chội này."

Kể từ khi Ayaka bắt đầu hiểu chuyện, mẹ đã luôn nói như vậy. Con bé bị mẹ cho xem giấy quảng cáo của Công ty xây nhà, rồi hay bị hỏi những câu như "Con thấy trong số những ngôi nhà này, ngôi nhà nào là được nhất?", có vài lần mẹ còn dẫn nó tới phòng trưng bày nhà ở nơi mẹ nó từng làm trước khi kết hôn. Tại đó, lần nào nó cũng được nghe bài ca muôn thuở *Mẹ đã gặp bố con tại nơi này đó.*

Nhưng con bé cũng không ghét việc đó cho lắm.

Nó từng thích ngắm nhìn cuốn catalogue dày cộp về rèm cửa và giấy dán tường mà thỉnh thoảng bố mang về, rồi vui vẻ thảo luận với mẹ nó về ngôi nhà trong mơ, rằng *rèm phòng con chọn mẫu này, tường bếp chọn mẫu gạch ốp này chắc đẹp*. Khi con bé vẽ tranh hay làm nhà búp bê từ vỏ hộp giấy ăn, bố cũng thường vui mừng khen khiếu thẩm mỹ của Ayaka rất tốt.

“Ayaka cũng muốn sớm được ở trong một căn nhà riêng đúng không nào?”

Mỗi lần mẹ bảo vậy nó đều mừng rỡ gật đầu. Thế nhưng, thứ mà Ayaka vẽ ra trong đầu là một ngôi nhà được xây mới trên chính mảnh đất con bé đã sống quen.

Con bé muốn đi học tại một trường công lập gần nhà, rồi cùng đám bạn thân vừa chuyện trò, vừa la cà chỗ nọ chỗ kia, bỏ ra hơn gấp đôi thời gian để có thể về tới nhà. Câu lạc bộ cũng thế, khu ở cũ có vẻ không quá nghiêm khắc như khu vực này, con bé đã muốn vào một câu lạc bộ trải nghiệm văn hóa nào đó rồi chậm rãi tận hưởng cuộc sống, vào ngày nghỉ có thể tụ tập tại nhà ai đó, rồi vừa ăn bánh kẹo trong căn phòng chật hẹp vừa nói về tụi con trai và những người nổi tiếng. Thực lòng con bé muốn đi cùng với bạn bè tới buổi biểu diễn của Shunsuke.

Ấy vậy mà, ngôi nhà mới lại *bị* xây ở một khu dân cư khác. Chưa hết, đó còn là khu dân cư phải miệt mài leo lên dốc mới đến được, với những ngôi nhà đồ sộ san sát nhau, mang tên *Hibarigaoka*.

“Nghe nói công ty bất động sản mới mua lại được một lô đất của khu Hibarigaoka để mở rộng đường, nhưng không dùng hết nên hình như họ đang tìm người mua lại khoảng 132 mét vuông.”

Vào một bữa cơm tối, năm Ayaka mới lên lớp 6, bố đã nói vậy. Đường sá gì gì đó, Ayaka không thể hiểu hết, nhưng nhìn mẹ sung sướng như muốn nhảy cẫng lên, con bé cũng ngầm hiểu đó là một tin gì đó cực kỳ vui.

“Hibarigaoka, là Hibarigaoka đó! Gia đình mình có thể xây nhà ở Hibarigaoka đó!” Mẹ con bé nhắc đi nhắc lại như đang hát. Hoặc có

thể đúng là mẹ đang hát thật. Nó biết chuyện Hibarigaoka là khu dân cư cao cấp nhất trong thành phố vào tháng Mười hai năm ấy, khi căn nhà được xây xong.

"Sướng nhất cháu đó, Ayaka. Sống ở khu dân cư cao cấp như thế có khác nào tiểu thư chứ." Nghe cô hàng xóm qua chúc mừng tân gia nói vậy, nó thấy bất ngờ vì hóa ra chuyện này lại tuyệt vời đến vậy. Nó mới chỉ nghĩ rằng thật dễ thương khi trong tên của khu dân cư có tên một loài chim[3], và rằng nếu xây một ngôi nhà mới ở khu này thì địa chỉ nhà nó sẽ nghe dễ thương lên nhiều, nhưng làm tiểu thư thì quả là mới mẻ. Tuy nhiên, được sống ở một khu dân cư cao cấp không có nghĩa là có thể trở thành một tiểu thư.

"Từ Hibarigaoka chỉ cần đi bộ là tới học viện S dành cho nữ sinh. Ayaka học không tồi, nếu từ bây giờ con cố gắng thì vẫn kịp, con thử thi trường đó nhé, nhé?"

Mẹ nó vừa nói vậy vừa ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài từ cửa sổ tầng hai của căn nhà mới xây. Bởi vì mẹ trót nhìn thấy một cô bé trong bộ đồng phục dễ thương đang bước vào căn nhà đối diện. Ôn thi chuyển cấp. Nó chưa từng nghĩ về chuyện này kể từ lúc lên lớp sáu. Trong lớp đúng là có vài học sinh ôn thi, nhưng chỉ là những đứa có năng lực thể thao vượt trội, hoặc là một số ít ỏi những đứa thông minh mà thôi. Con bé nghĩ mãi nghĩ mãi vẫn thấy việc cùng ôn thi với lũ bạn đó thật sự là điều không thể. Giả sử có đỗ thì cũng lo không biết có theo nổi không, và nó cũng không tự tin có thể kết thân với những tiểu thư trong ngôi trường ấy. Nó nhớ là mình đã nói *không được đâu* ít nhất ba chục lần.

Tuy nhiên, lời nói của Ayaka đã không hề lọt vào tai Mayumi -

người hẵng còn chìm đắm trong hạnh phúc.

"Chúng tôi đã xây nhà ở Hibarigaoka. Rồi Ayaka sẽ thi vào học viện nữ sinh S." Hồi đó, mẹ nó nói câu này với bất cứ ai. Chắc hẳn đã có rất nhiều người vừa ậm ừ lắng nghe vừa nhăn mặt trước những lời khoe khoang này. Nhưng kể cả vậy, chỉ cần mọi ước mơ đều thành hiện thực, dù có bị người ta ghét thì chắc mẹ cũng không cảm thấy xấu hổ.

Trái với mong đợi, Ayaka đã thi trượt. Theo kế hoạch, cả nhà sẽ chuyển tới nhà mới sau lễ tốt nghiệp, nhưng ngay khi nhận kết quả, cả nhà nó chuyển đi sau khi tạm biệt xóm giềng một cách qua loa. Lễ tốt nghiệp cũng vậy, không có thời gian bùi ngùi chia tay bạn bè, nó đã bị mẹ giật tay kéo đi trong vội vã. Sau đó, vào tháng Tư, con bé nhập học tại trường trung học cơ sở công lập A. Chẳng có một bạn nào quen cả. Mặc dù kết thân được với một vài người bạn, nhưng chẳng có ai cùng men theo đường dốc đi về nhà cùng nó.

Ngôi nhà bé nhất Hibarigaoka… Nó muốn mẹ nghe cụm từ này.

Cái nhà đó, giá như biến mất thì tốt biết mấy. Như vậy, nó cũng sẽ được giải thoát khỏi chứng say đường dốc.

1 giờ chiều.

Khi quay trở lại văn phòng để nghỉ giải lao, Mayumi thấy người đồng nghiệp tên Miwako đang cầm điều khiển ti-vi. Phải ăn cơm trưa cùng với một người vốn vào sau mình nhưng lại ỷ lớn tuổi hơn nên hay tỏ vẻ bề trên thật chẳng vui vẻ gì cho cam, nhưng thôi, miễn không phải nói về chủ đề gì lố bịch là được. Mayumi vừa cố né tránh ánh mắt

của Miwako vừa lôi hộp cơm từ trong tủ khóa ra.

"Cơm hộp tự làm à, cô cũng chăm phết nhỉ." Miwako vừa cho vào miệng miếng cơm cuộn đậu phụ vừa mua ở góc bán đồ ăn kèm vừa ngó sang hộp cơm của Mayumi. Thịt gà rán, thịt viên, gia vị rắc cơm furikake, vốn là sự kết hợp của những món tới Ayaka cũng không thể chê, nhưng lại không phải là hộp cơm mà Mayumi có thể tự tin khoe ra với mọi người.

"Con gái em học trung học cơ sở, nên tiện thể em làm thêm một hộp cho mình thôi."

"Ô con gái cô học trung học cơ sở hả? Học trường nào vậy?"

"… Trường trung học cơ sở A."

"Trường A à… thế thì cũng xa nhà cô Mayumi nhỉ. Cơ mà, con gái cô thật hiếu thảo khi chọn học ở trường công lập. Chẳng như con gái tôi, tôi cầu xin nó đi học trường công tới hết trung học phổ thông thôi, thế mà nó đưa ra cái lý do vớ vẩn là đồng phục dễ thương rồi quyết tâm thi vào cái trường nữ sinh S đó. Nghĩ dù sao thì bình thường nó cũng chẳng học hành gì mấy nên tôi cứ cho nó thi để làm kỷ niệm thôi, ai dè nó lại đỗ mất tiêu. Cả chồng lẫn tôi đều bất ngờ lắm. Tôi tưởng số người dự thi vào trường đó ít hơn mọi năm nên tra báo xem, thì thấy ghi là số người dự thi gấp hai lần, nên một nửa số thí sinh trượt lận. Đợt đó có dịch cúm nào đang hoành hành không ta? Con gái thì mừng lắm, nhưng bố mẹ thì khổ. Tiền học cao, tiền xe buýt tốn, tham quan cuối cấp lại đi tận nước ngoài nên tiền đóng góp cũng tốn, giờ nó đang là học sinh lớp 11, mà tôi phải tiêu hết chỗ tiền làm thêm vào nó đó. Khổ lắm. Cô thì sao? Tiền lương ở đây cô dùng để tiêu vặt hả?"

“Làm gì có chuyện đó. Tiền nợ xây nhà khá là lớn nên…”

“Ô thế à? Cô có nhà riêng hả? Thật ghen tị quá đi mà. Tôi mà như cô tôi cũng muốn cố gắng vì bản thân mình. Mang tiếng nuôi con là trách nhiệm của bố mẹ, nhưng mà lúc nào cũng phải vì con thì chẳng vui cô nhỉ.”

Chị ta đang khoe khoang ư? Hay là đang hạ thấp mình vì Ayaka học ở trường công lập? Không hẳn, có vẻ từ tận đáy lòng chị ta có chút ghen tị. Hộp 3 miếng com cuộn đậu phụ với giá 126 yên là bữa trưa thường xuyên của Miwako. Nhìn Miwako đang nhấp ngụm trà nóng sau bữa ăn, cô chẳng nhận thấy sự đắc thắng nào. Có lẽ chị ta thật sự khó khăn. Vì Ayaka trượt nên cô không tránh khỏi ghen tị, nhưng nếu con bé đỗ có khi bây giờ bản thân cô cũng sẽ phàn nàn y như vậy. Tiền vay để xây nhà vốn đã nhiều rồi, nếu Ayaka mà đỗ thì…

Chắc cô sẽ xin tăng thêm ca làm, hoặc phải đi làm thêm những chỗ khác nữa. Nhưng mặt khác sẽ không có những trận xung thiên.

Sức lực có thể sẽ hao tổn, nhưng tinh thần ắt hẳn sẽ thoải mái hơn bây giờ gấp vạn lần.

Giá mà mình không bắt con bé thi.

Không phải vì không vào được trường nữ S, mà là vì thi trượt nên lòng kiêu hãnh của Ayaka mới bị tổn thương sâu sắc. Nếu cho con bé đi học tại trường công lập ngay từ đầu, thì chắc chắn con bé sẽ không bao giờ nổi cơn thịnh nộ. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ chuyện sẽ tới mức này. Cô không khuyên bảo Ayaka thi để làm tổn thương con bé. Cô làm vậy vì muốn tốt cho con mình mà thôi.

Muốn con theo học ở trường tư thục - cô nghĩ về điều này còn

trước cả khi xây nhà. Nếu được học ở một trường tốt, con bé sẽ được gặp bạn bè tốt và thầy cô tốt, sau này sẽ được vào làm một công ty tốt, rồi kiếm được tấm chồng tử tế. Nếu những việc đó đều có thể đạt được bằng một nỗ lực từ năm lớp sáu, dĩ nhiên với tư cách bậc làm cha mẹ, cô sẽ nhất mực muốn con mình dự thi. Nhưng, ở gần căn hộ cho thuê xưa kia không có trường tư thục nào. Vì Ayaka là con gái, nên cô muốn nó không phải đi học bằng xe đạp hay tàu điện. Chính vì thế, khi câu chuyện về mảnh đất ở khu Hibarigaoka tới tai, cô đã nghĩ "Đây rồi!". Trong phạm vi đi bộ được có một ngôi trường tốt, chẳng phải khu nhà này quá tuyệt vời hay sao?

Không hẳn mua được một mảnh đất ở khu dân cư cao cấp với giá rẻ sẽ khiến cô thực sự hạnh phúc. Ở khu cô sống trước kia, hay ở gần siêu thị Fresh Saito, với cùng một mức giá cô có thể xây một ngôi nhà to gấp rưỡi. Nếu chỉ có hai vợ chồng thì xây nhà ở đâu cũng được. Nhưng vì con gái, cô quyết tâm chú trọng cả môi trường sống cho con nữa.

Cô không hề nghĩ rằng việc thi cử lại đáng bận tâm đến vậy.

Cô đã luôn nghĩ Ayaka là một đứa trẻ thông minh. Từ trước lúc có nhận thức rõ ràng, con bé đã có điểm khác với lũ trẻ hàng xóm. Con bé sẽ vui vẻ mặc một chiếc áo làm từ 100% len, nhưng chỉ cần dính một chút sợi acrylic là nó sẽ lập tức bật khóc, hay khi ngoài hàng bán hết loại nước táo nguyên chất 100% mà con bé thích uống, nếu đưa cho nó một loại nước táo nguyên chất 100% của một hãng khác, nó sẽ nhổ ra ngay sau ngụm đầu tiên. Cô nghĩ rằng con mình là một đứa trẻ có giác quan nhạy bén.

Một đứa trẻ như thế chắc chắn sẽ rất thông minh.

Nhưng Keisuke thì cười cợt, cho rằng cô là một người mẹ đề cao con mình thái quá. Dù bị chồng hỏi vặn lại là “Nó là con của hai chúng ta mà thông minh được á?”, nhưng hai vợ chồng cô vốn dĩ đâu phải có một cuộc sống dưới đáy xã hội gì cho cam. Chỉ là, không ai trong hai người từng có tham vọng lớn, thay vào đó họ chọn sống một cuộc đời bình thường mà thôi. Giá mà bố mẹ cô hồi đó nhiệt huyết với việc học hành của con cái hơn, thì có lẽ cô cũng đã dự thi kỳ thi đầu vào trung học cơ sở, nếu ở gần nhà có trường tốt có lẽ cô đã cố gắng thi vào đó. Sự khác nhau không phải ở năng lực, mà là ở môi trường sống. May thay, cô đã nắm trong tay cơ hội trao cho Ayaka một môi trường sống thật tốt. Còn lại đều phụ thuộc vào nỗ lực của Ayaka mà thôi.

Từ khi vào tiểu học, Ayaka không hẳn nổi trội cho lắm, nhưng luôn xếp hạng trên một nửa lớp. Vào những tiết phụ huynh dự giờ, con bé không hay giơ tay phát biểu, nhưng nếu bị gọi cũng sẽ trả lời đúng. Tuy nhiên, cô không nghĩ đó là thực lực của con bé. Trường công lập, đặc biệt là trường tiểu học, là nơi chú trọng giảng dạy sao cho học lực của tất cả học sinh thật đều nhau, vì thế không có khả năng giúp những đứa trẻ học một biết mười phát triển. Chỉ cần họ để tâm và chỉ bảo mẹo học, một đứa trẻ nhạy bén như Ayaka sẽ tiến bộ trông thấy.

Hơn nữa, Ayaka cũng trở nên phấn chấn hẳn lên. Từ trước lúc nộp đơn thi con bé đã đi rao với lũ trẻ hàng xóm rằng nó sẽ thi vào học viện nữ sinh S.

‘Phải chia tay bạn bè con có thấy cô đơn không?’

‘Hoàn toàn không vấn đề. Con sẽ kết bạn mới ở trường S.’

Ai hỏi gì, Ayaka đều trả lời với nét mặt điềm nhiên. Không hẳn là cô đã ép buộc con bé.

Ấy vậy mà giờ đây Mayumi phải đối mặt với những chuỗi ngày bị trách móc.

"Mayumi này, cô có biết vụ này không?" Miwako nãy giờ chăm chú xem chương trình thời sự buổi trưa, lúc này đang vừa pha trà vừa quay qua Mayumi. Cô ngán ngẩm nghĩ thầm, đã cố không khơi chuyện này ra rồi, vậy mà vẫn không tránh khỏi.

Vụ án một người đàn ông hikikomori đâm chết bố mình. Mỗi lần xem tin này, trong đầu Mayumi lại vang vọng tiếng thét của Ayaka.

"Em không mấy khi xem tin tức."

"Những tin này phát suốt từ hai hôm trước, chắc có cũng xem qua ít nhất một lần rồi chứ? Có án mạng ngay trong khu nhà, đáng sợ thật đấy."

"Vâng."

"Xảy ra chuyện như thế này chắc những người hàng xóm sẽ kinh ngạc lắm nhỉ? Họ sẽ nói mấy điều như là gia đình họ trông rất hạnh phúc. Không biết có thật vậy không."

"Chắc là vậy đấy."

"Cô xem, nếu họ thực sự hạnh phúc, thì liệu án mạng có đột ngột xảy ra không? Cô Mayumi đã bao giờ muốn giết chồng mình chưa?"

"Không đời nào!" Dù có nghĩ Keisuke là một người chồng không nhờ cậy được nhưng chưa một lần cô có ý nghĩ muốn giết chồng. Sau khi kết hôn, cô chưa bao giờ bị chồng đánh đập hay xúc phạm bằng những ngôn từ thô tục. Có lẽ Keisuke là người chồng không

đến nỗi nào.

Nếu anh ấy ngoại tình thì sao nhỉ? Chắc chắn cô sẽ tức giận. Có lẽ cô sẽ giáng một cái tát vào mặt chồng. Có lẽ cô sẽ không muốn nói chuyện và nhìn mặt chồng. Thế nhưng, chắc chắn cô sẽ không muốn giết chồng. Cô không tài nào tưởng tượng ra được việc bản thân dùng nhiều năng lượng tới vậy vì Keisuke.

“Nhà tôi tuy cãi nhau như cơm bữa, nhưng đều làm lành ngay lập tức, nên không đời nào có chuyện giết chóc. À, vậy còn con gái cô thì sao?”

“Làm sao có thể được!” cô lớn tiếng tới mức bản thân cũng bất ngờ. Không rõ tại sao cô lại phủ nhận một cách tức giận như thế. Sự khác biệt giữa cảm xúc của cô dành cho Keisuke và Ayaka là gì nhỉ?

“Tất nhiên rồi, gia đình mà. Có nhiều chuyện bực mình đến mấy cũng chẳng đến mức giết nhau. Bình thường là vậy đấy. Một gia đình xảy ra chuyện, tức là kể cả hành động có mang tính bộc phát đi chăng nữa thì chắc chắn phải có thứ gì đó khiến cảm xúc tiêu cực bị dồn nén. Mấy thứ đó á, tôi nghĩ dù có giấu kỹ tới mức nào thì cũng sẽ bị lộ ra qua cử chỉ với lời nói thôi, không hiểu sao mấy người hàng xóm lại không nhận ra được.”

“Đúng là như vậy…”

“Chắc trước ti-vi họ tỏ ra mập mờ không biết vậy thôi, chứ trong lòng hẳn sẽ nghĩ ‘biết ngay mà’ không chừng.” Miwako uống xong trà, bắt đầu sửa lại lớp trang điểm.

Nếu như gia đình cô có án mạng, và cảnh sát cùng đài truyền hình tới siêu thị này, liệu bà chị này sẽ trả lời phỏng vấn như thế nào đây? Vừa nhìn Miwako đang trét lớp son đỏ choét lên môi, cô vừa thử

tưởng tượng những lời phát ra từ cặp môi đó.

Số tiền gia đình cô ấy sau để xây nhà có vẻ lớn. Bữa trưa cô ấy thường tự mang cơm hộp, bên trong chỉ có chút thức ăn đông lạnh, coi bộ cô ấy phải tiết kiệm lắm. Cô ấy nói con gái mình học tại trường công lập, nên tôi cũng băn khoăn không hiểu vì sao gia cảnh có vẻ khó khăn tới vậy, nhưng hóa ra nhà cô ấy ở Hibarigaoka. Cố chấp xây nhà ở khu dân cư cao cấp rồi lúc nào cũng lo lắng về tiền bạc, có khi nào do vậy nên trong nhà mới xảy ra xích mích không nhỉ? Nhưng mà, chẳng phải nguyên nhân sâu xa là do một xã hội phân hóa giàu nghèo ư?

Có thể chị ta sẽ thổi phồng lên gấp mười lần những chủ đề cả hai chỉ nói thoáng qua. Nói vậy mới nhớ, giả thuyết Akiko mang bầu cũng từ người này mà ra. Cô cứ tưởng thật, rồi còn nghĩ tới việc đi thăm Akiko, nhưng vốn giả thuyết này chẳng có căn cứ nào cả. Giả sử Akiko đang điều trị vô sinh, thì hành động của Mayumi sẽ làm tổn thương cô ấy.

Chuyện nhà người ta không nên nói ra chỉ dựa trên phỏng đoán bừa bãi. Thế nên, mọi người đều tỏ ra không biết gì, làm như vậy họ cũng sẽ không bao giờ bị phê phán.

2 giờ chiều.

Thời gian trôi qua, nhưng con bé vẫn chưa trở lại trạng thái bình thường, nó không ăn nổi hộp cơm trưa và đành đi về sớm. Khi nó quay lại lớp vào giờ nghỉ trưa để lấy cặp sách, cô bạn Naomi thuộc đội dự bị đã giúp nó dọn dẹp sách vở.

“Cậu đi một mình có ổn không đó?” Cô bạn quan tâm hỏi. Ngay sau đó, Shiho lớn tiếng nói:

“Thế nào chẳng có người tới đón cậu ấy? Người ta là tiểu thư của khu Hibarigaoka cơ mà. Mặc dù nhà cậu ấy bé nhất khu.”

Trong góc lớp có tiếng cười phá lên. Naomi luống cuống nhìn về phía Ayaka. Ayaka chẳng nói chẳng rằng lườm Shiho.

“Ôi sợ quá, tiểu thư đang lườm kìa.”

Làm gì có chuyện tầm đó đã đủ để khiến Shiho nao núng. Lớp học càng ồn ã hơn.

Dừng lại đi, dừng lại đi, dừng lại đi… sàn nhà lại bắt đầu chao đi, khiến cảnh vật trong lớp như đang treo ngược. Nhấc chiếc ghế mà nãy giờ phải bám chặt hai tay để khỏi ngã, nó dùng hết sức bình sinh nhắm thẳng vào Shiho… nhưng con nhỏ dễ dàng né được. Tiếng cười càng lớn hơn. Những tiếng *ghê quá*, *tởm quá* bay qua bay lại. Con bé bỏ chạy ra khỏi lớp.

Nó lặng lẽ đi bộ lên dốc. Tại sao nó phải chịu sự chế giễu như thế này chứ? Sống ở Hibarigaoka là lỗi của mẹ nó cơ mà. Hơn nữa, tại sao chỉ vì nó sống ở Hibarigaoka mà mọi người lại nhìn nó qua lăng kính màu hồng? Khu đó chẳng có gì đặc biệt cả. Có thể là giá đất khu vực đó đắt thật đấy. Nhà ở đó cũng toàn là những biệt thự lớn. Nhưng bảo là những người sống ở đó là những người đặc biệt, thì cũng không phải.

Như bà già đeo túi kim sa chẳng hạn, đơn thuần là một bà hàng xóm điển hình mà thôi. Hai ngày sau lễ nhập học, khi con bé hổn hển leo dốc để trở về nhà, nó bắt gặp bà đeo túi kim sa đang dọn dẹp trước cửa nhà.

Nó vừa mới đứng lại chào, bà ta cũng nở một nụ cười chào lại. Cùng lúc đó, bà ta nói một câu khá thừa thãi.

'Cháu không học ở học viện nữ sinh S mà Hinako đang theo học… Đồng phục này bà chưa thấy bao giờ, cháu đang học trường nào vậy?'

'Trường trung học cơ sở A ạ.'

'Nói tới trường A, có phải là ở mạn biển không? Cháu thông cảm nhé, bà không biết nhiều về khu dưới đó lắm. Mỗi ngày đều phải lên xuống con dốc này, chắc cháu vất vả lắm nhỉ. Nhưng thật ghen tị vì cháu còn trẻ. Có tuổi một cái là việc lên xuống dốc kinh khủng lắm, không biết lần cuối cùng bà cuống dưới đó là khi nào nhỉ?'

Sống ở trên dốc mà cảm thấy khổ sở, nỗi khổ này chỉ thuộc về kẻ phải đi xuống dốc mà thôi. Trường của Ayaka, chỗ làm thêm của mẹ, chỗ làm của bố, chỗ nào cũng nằm dưới con dốc. Bà già đeo chiếc xắc dị hợm chỉ việc sống trên dốc. Ngay cả chiếc xắc đó, trong con mắt của những người sống ở trên dốc có thể trông như một món đồ sành điệu. Vốn chỉ những người như thế mới được phép sống ở khu đó thôi.

Mình không muốn về, không muốn về, không muốn về nhà chút nào.

Bỗng từ vị trí gần với đường chính, con bé trông thấy một khuôn mặt quen thuộc đang tiến về phía mình.

Shinji!

Tại sao cậu ấy lại ở một nơi như thế này? Giờ cũng chưa phải là giờ tan trường, liệu có ổn không nhỡ ai đó bắt gặp cậu ấy đi lang thang ngoài đường? Nhưng trông có vẻ cậu ấy không màng đến việc

bị người khác trong thấy cho lắm. Hay mình thử gọi nhỉ?

Trong khi con bé còn mải chần chừ, Shinji băng qua đường và càng tiến gần lại chỗ nó hơn. Mắt cậu có hơi cụp xuống, nhưng khi lướt qua Ayaka đôi bên vô tình chạm mắt. Con bé thốt lên một tiếng "A!", nhưng Shinji mải miết bước tiếp như mới đi qua một người xa lạ.

Cậu ta thấy mình rồi mà còn lờ đi, rõ ràng không coi mình ra gì đây mà. Việc bắt chuyện với Shinji - người đang mặc bộ đồng phục trường K thuộc *thế giới khác* - làm con bé thấy ngại, nhưng con bé cảm thấy nếu Shinji đang trốn học, thì bây giờ hai đứa huề nhau, hay đúng hơn, nó cảm thấy mình đang chiếm thế thượng phong vì không làm gì có lỗi.

"Này, đợi đã!" Ayaka cất giọng lớn hơn nó nghĩ. Shinji dừng chân và quay lại nhìn.

"Gì?"

Nếu bị đáp trả một cách khó chịu, nó sẽ sẵn sàng đốp lại một câu phàn nàn ngay, nhưng vì cậu ấy đáp lại một cách nhẹ nhàng nên miệng con bé bỗng như bị khóa chặt. Đúng là con bé chẳng có việc gì cả. Nó có điều muốn hỏi, ví dụ như 'Cậu có chuyện gì ở trường à?' nhưng lại ngại ngần không biết một đứa như mình có quyền hỏi không. Cho dù thế, cậu ấy đã nhìn về phía này rồi, phải nói gì đó mới được.

"… Sao cậu không tham gia trận đấu tuần trước?" Không phải là câu hỏi phù hợp nhất trong trường hợp này, nhưng con bé muốn thử nói chuyện bình thường với Shinji. Không cần đề cập tới những chủ đề nặng nề cũng được. Chuyện câu lạc bộ là đủ.

“Liên quan gì đến cậu đâu.” Shinji trả lời với vẻ cáu kỉnh lộ liễu.

Nói chuyện kiểu gì vậy? Mình đã cố hỏi câu dễ thở rồi mà. Ayaka thầm nghĩ.

“Thế giờ cậu đang làm gì ở đây vậy?”

“Chẳng làm gì cả.” Cậu ta trả lời, mặt vẫn cáu kỉnh.

“Đấy là cách câu trả lời người sống đối diện nhà cậu đó hả? Mình tốt bụng nên mới hỏi chuyện cậu mà. Tại vì mấy người nhà cậu nên chúng tôi mới bị làm phiền suốt đó. Vấn đề đó thì cậu cũng hiểu mà phải không? Vậy còn nói không liên quan, cậu định tỏ vẻ gì đây? Sao cậu không xin lỗi lấy một câu nhỉ?”

“Nhưng mình chẳng làm gì cả.”

“Việc nhà cậu thì cậu cũng phải chịu trách nhiệm chứ.”

“Cụ thể thì nhà mình đã gây ra phiền toái gì cho nhà đằng ấy?”

“Những kẻ đeo bám ngu ngốc đó!”

“Vậy thì cậu phàn nàn với những người làm chuyện đó là được rồi?”

“Gì vậy, cậu định đẩy trách nhiệm cho người khác hả? Cậu tính trốn? Cậu ấm nhà giàu chưa được dạy cho cách xin lỗi tử tế hả?”

“Cậu có tha cho tôi đi không? Bây giờ tôi cũng không rảnh để cùng cậu đôi co ba cái chuyện vớ vẩn này. Với cả, tôi nói một câu có được không?”

“… Gi?”

“Nhà cậu xây sau nhà tôi, nếu thấy phiền, thì chuyển đi?”

“Cái…” lần này, con bé thực sự á khẩu trước một Shinji đã quay lưng bỏ đi. Thứ đang dâng lên trong lòng, không rõ là tức giận hay

xấu hổ nữa.

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao nó luôn bị chế giễu? Người chịu phiền toái… nạn nhân là nó cơ mà. Như sự phản kháng yếu ớt cuối cùng, nó buông lời thì thầm về phía Shinji đang đi xuống dốc:

Rơi xuống đi, rơi xuống đi, rơi xuống đi! Vấp ngã rồi rơi xuống đi! Đừng bao giờ leo lên!

5 giờ 5 phút chiều.

Hằng tuần, vào mỗi ngày thứ Tư tri ân khách hàng, sẽ có ba đợt giảm giá trong vòng một tiếng đồng hồ, đặc biệt khung giờ từ 4 tới 5 giờ luôn là khoảng thời gian giảm giá đỉnh điểm. Không có thời gian để suy nghĩ về chuyện khác. Như một cái máy, Mayumi mải miết di chuyển tay mình trong khi không quên lặp đi lặp lại câu chào khách. Xong việc đó, Mayumi có thể kết thúc ca làm của mình.

Miwako và một vài người khác thường tranh thủ lúc giảm giá để giữ lại vài món cho mình và cất chúng trong văn phòng, nhưng Mayumi thì không thể làm mấy việc khôn lỏi như vậy. Đã làm thêm được hơn hai năm, nhưng chưa bao giờ cô mua những mặt hàng giảm giá đặc biệt như trứng hay đường với giá giảm. Cô thường cởi bỏ tạp dề, quay trở ra cửa chính, rồi mua hàng như một khách hàng bình thường.

Dừng chân trước cánh cửa tự động, cô kiểm tra trong túi và phát hiện điện thoại đang nhấp nháy. Cô vốn mang điện thoại cho có, chứ thực chất một tuần cô chỉ dùng điện thoại với số lần đếm được trên đầu ngón tay.

Màn hình hiển thị số điện thoại của cô chủ nhiệm lớp Ayaka, kèm theo lời nhắn vào hộp thư thoại:

Bữa nay trò Ayaka vì sức khỏe không tốt nên đã xin về sớm từ chiều, em ấy không sao chứ ạ?*

Con bé đã từng viện cớ ốm để nghỉ ở nhà, nhưng xin về sớm thì đây là lần đầu tiên. Sáng nay lúc ra khỏi nhà nom con bé vẫn bình thường… chắc nó bị cảm nhiệt rồi. Quá 5 giờ rồi mà trời vẫn còn nóng thế này cơ mà.

Để cơ thể thấm mệt của mình đứng dưới trời nắng, lập tức cảm giác mệt mỏi xâm chiếm khắp người cô. Bây giờ còn phải mua đồ, mà với cái đầu nặng trĩu cô cũng không thể nhớ ra nổi mình phải mua gì nữa. Hình như Ayaka có nhờ cô mua gì đó.

Như thế này thì sao đi thăm Akiko nổi. Phải chăng cô ấy cũng bị cảm nhiệt?

Nói chung là cứ mua thứ gì ăn vào giúp chống khỏe rồi đi về vậy. Có thể Ayaka sẽ không muốn ăn, nhưng tối nay có chương trình Shunsuke tham gia, chắc chắn con bé sẽ xuống nhà và ngồi vào bàn ăn. Bước vào siêu thị có máy lạnh thổi mát, cô mua mấy món đồ trong tầm mắt, rồi lên xe ra về.

Hôm nay mình đã cố gắng rất nhiều rồi.

Vừa lắng nghe ca khúc của Shunsuke phát ra từ radio xe, vừa đi lên dốc hướng về phía Hibarigaoka, đối với Mayumi là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

NHÀ TAKAHASHI

[Từ 9 giờ 20 phút tối thứ Năm, ngày mùng 4 tháng 7 đến 10 giờ tối thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng 7]

9 giờ 20 phút tối.

Đứng tại cửa soát vé, vừa nhìn đồng hồ đeo tay Takahashi Yoshiyuki vừa thở dài. Đêm nay cô ấy cũng sẽ có mặt ở nhà cậu ư?

‘Mẹ bảo em hãy nấu món gì đó để tẩm bổ cho anh Yoshiyuki.’

Yoshiyuki thường xuyên ở lại phòng nghiên cứu của trường đại học, nhiều lắm cũng chỉ về căn hộ của mình ba lần một tuần. Tuy nhiên mỗi lần như thế Nogami Akari sẽ ghé qua trước vài tiếng và chuẩn bị cơm nước cho cậu. Gặp gỡ sau một buổi hẹn hò nhóm mà bản thân bất đắc dĩ bị kéo theo cho đủ quân số, cả hai đã hẹn hò với nhau được tầm nửa năm. Ban đầu thực đơn của Akari chỉ bao gồm những món cho một bữa sáng muộn vào ngày nghỉ như là cơm rang hoặc trứng chiên thịt hun khói, nhưng dần dà những món ăn ngày càng trở nên công phu.

Cùng với đó là số câu thoại *mẹ em* ngày một tăng, tỉ dụ như mẹ em thế này, mẹ em thế nọ. Mẹ dạy nấu ăn, mẹ nghĩ ra thực đơn, rồi hình như còn mua cả nguyên liệu cho. Và cuối cùng thì hôm nọ, từ khóa *bố em* đã xuất hiện.

‘Bố em bảo là muốn gặp anh Yoshiyuki.’

Gặp để làm gì nhỉ? Yoshiyuki hay được đánh giá là tốt bụng, nhưng không bao giờ được khen đẹp trai, và Akari là người bạn gái đầu tiên cậu có. Vì thế, khi cô nói muốn có chìa khóa dự phòng, cậu sẵn sàng đánh thêm một chiếc đưa cô, khi được hỏi nhà có mấy người, cậu cũng giải thích cặn kẽ. Tuy nhiên, khi chuyện gia đình bị đề cập quá thường xuyên, cậu chợt hoài nghi không biết những cô gái khác có như thế này không.

Hôm nay, khi cậu vu vơ hỏi bạn ở phòng nghiên cứu xem bạn gái của bạn thường xuyên nói chuyện gì, cậu nhận được một câu trả lời thường gặp là phim ảnh hoặc loại nhạc yêu thích. Khi câu hỏi “thế còn chuyện gia đình thì sao?”, cậu bạn nói rằng bạn gái mình hầu như không đề cập tới.

Nhóm bạn gái ngồi cạnh nghe lỏm được chuyện liền nhăn nhở cười nói:

‘Chắc bạn gái Takahashi không coi cậu như bạn trai, mà như đối tượng để kết hôn thì phải?’

‘Không đời nào! Tụi tớ còn là sinh viên mà.’

Dẫu vậy, nhóm bạn gái không hề chùn bước. Bọn họ nêu ra luận điểm chắc như đinh đóng cột rằng xu hướng của nữ sinh viên cao đẳng hiện nay không phải là tìm việc, mà là kết hôn.

‘Ngay từ đầu đã không có ý chí tự thân vận động thì cũng không ổn lắm, nhưng đúng là một hướng đi an toàn. Takahashi có vẻ là một đối tượng kết hôn khá tốt còn gì. Cậu nghiêm túc, lại không có vẻ sẽ bồ bịch ngoại tình.’

Cách nói tỏ vẻ có thiện cảm với Yoshiyuki, nhưng trong nhóm đó

không có một đứa con gái nào từng tỏ tình với cậu cả. Mỗi lần hẹn hò nhóm, chẳng bao giờ cậu cảm thấy ánh nhìn của bất kỳ cô gái nào dõi về phía mình, cho tới phần tự giới thiệu bản thân. Vậy mà vừa mới nói mình học khoa Y thì lập tức, cậu nhận thấy hàng tá cô gái đổ dồn mắt về phía mình. Trong đó, người có ánh nhìn mạnh mẽ nhất chính là Akari. Nhưng với những sinh viên nữ cùng khoa thì dường như hai chữ *khoa Y* chẳng có tí sức hấp dẫn nào hết. Bỏ đi hai chữ đó khỏi Yoshiyuki thì chỉ còn lại *một cậu trai có vẻ tốt tính* mà thôi.

Nghĩ lại thì, bố mê đắm điểm nào ở mẹ - người từng là bạn cùng khóa của bố ở khoa Y nhỉ? Yoshiyuki không tài nào nhớ ra dung mạo của người mẹ đã qua đời do tai nạn giao thông năm cậu hai tuổi, đành đối chiếu qua ảnh. Một khuôn mặt nhỏ kiểu mặt cáo y hệt Yoshiyuki. Dù có xu nịnh cũng không thể nói là một người xinh đẹp. Mặc dù trên đời này cũng có những người đàn ông đặc biệt thích kiểu mặt như vậy, nhưng vì người tiếp theo bố cưới lại là dì ấy, nên không đời nào bố lấy mẹ vì thích dung nhan của mẹ được.

Có lẽ mẹ có những ưu điểm của mẹ, dì ấy cũng có những ưu điểm của riêng di ấy.

Nói về ưu điểm của dì ấy, đầu tiên phải kể đến dung nhan diễm lệ. Khi cậu được hỏi *Mẹ anh trông như thế nào?* và đáp lại rằng *Rất đẹp*, Akari liền nhăn mày một cách dứt khoát. Cô không tài nào dựa vào khuôn mặt của Yoshiyuki mà hình dung ra được một khuôn mặt xinh đẹp, nên Yoshiyuki nhủ thầm chắc hẳn mình đang bị Akari cho là một cậu con trai vô cùng tôn sùng mẹ mình. Cậu đành vội vã để thêm rằng người mẹ bây giờ không chung huyết thống.

‘Không phải là con đẻ, thì chứng tỏ anh từng bị phân biệt đối xử so

với mấy đứa em khác phải không?'

Akari vừa nói vừa nhìn Yoshiyuki với con mắt cảm thông. Câu trả lời là *KHÔNG*. Người ấy trở thành mẹ của Yoshiyuki năm cậu bốn tuổi, từ đầu đã cực kỳ hiền dịu và ngay cả khi có con riêng cũng không thay đổi cách đối xử với cậu. Người ấy còn nấu ăn rất giỏi, hồi cậu ôn thi đã thường xuyên nấu bữa đêm cho cậu. Không biết có phải do ảnh hưởng từ người ấy không, khi tự mình nấu mì udon hay ramen, bước cuối cùng cậu sẽ luôn thả một quả trứng lòng đào vào bát.

'Anh chị em của anh là người như thế nào? Cùng cha khác mẹ nghĩa là họ mang chung một nửa dòng máu với anh. Em là con một nên không rõ lắm, nhưng chắc cảm giác vẫn khác so với anh chị em ruột nhỉ, chắc là vậy rồi. Có hay bất hòa không?'

Akari kỳ vọng vào một câu chuyện thương tâm về đứa con tội nghiệp của người vợ trước mà mọi người thường thấy trên phim truyền hình chăng? Với Yoshiyuki, Hinako lẫn Shinji đều là *em ruột*. Cậu còn nhớ bản thân từng vừa áp tai vào cái bụng ngày một lớn của người ấy, vừa mong ngóng tới ngày chào đón các em.

'Tụi anh thân nhau lắm. Em gái lúc nào cũng gửi tin nhắn cho anh. Mỗi lần về nhà anh đều cùng em trai đi xem đấu bóng. À, đúng rồi, thằng bé đóng trong quảng cáo cà ri, tên là gì ý nhỉ? Trông nó giống hệt em trai anh.'

'Ơ? Takagi Shunsuke á? Em trai anh đẹp trai tới vậy à?'

'Tới mức có nói là em trai anh thì cũng chẳng ai thèm tin. Nó chơi thể thao giỏi, lại còn thông minh, là đứa em trai khiến anh cực kỳ hãnh diện.'

'Thì ra là vậy, hóa ra mẹ kế cũng đối xử tốt với anh.'

Akari gật gù ra vẻ đã hiểu. Có phải cô ấy hiểu theo ý là vì con mình đẻ ra xuất sắc hơn, nên người ấy không việc gì phải khắc nghiệt với con của vợ trước không nhỉ? Tuy nhiên, cậu nghĩ dù Shinji hay Hinako có như thế nào thì người ấy có lẽ vẫn sẽ đối xử với cậu bằng thái độ không thay đổi. Lý do Akari vẫn cho rằng người ấy giả bộ, có lẽ là vì bản thân cô đang ngầm cạnh tranh với sự tồn tại mà cô chưa bao giờ được diện kiến, mang tên *mẹ của Yoshiyuki*.

Có ý thức mạnh mẽ về chuyện kết hôn là như thế này à? Cậu không ghét Akari. Cậu nghĩ cô dễ thương tới mức cậu cảm thấy thật phí hoài khi để cô đi bên cậu. Vì cô có tính nghĩ gì nói nấy nên khi ở chỗ đông người đã có lúc cậu cảm thấy hơi ớn lạnh, nhưng chỉ cần nghĩ đó là bản tính thẳng thắn thật thà, thì hẹn hò với cô lại thấy thoải mái. Tuy nhiên, nếu kết hôn thì sẽ ra sao nhỉ?

Tất nhiên, nếu tiếp tục hẹn hò suôn sẻ trong nhiều năm nữa rồi tiến tới hôn nhân thì không vấn đề gì. Nhưng, thật là nặng nề khi nửa kia không hề đi tìm việc và để lộ ra bản tính dựa dẫm khi vẫn còn là sinh viên. Còn một năm rưỡi nữa mới tốt nghiệp, sau đó cũng không phải sẽ kiếm được thu nhập ổn định ngay. Ít nhất thì suốt độ tuổi hai mươi sẽ phải đi làm quần quật để kiếm tiền. Cộng thêm nếu phải làm việc gấp đôi người khác, cậu muốn được tự do sử dụng số tiền mình kiếm được. Cậu còn muốn tỏ lòng hiếu thảo với bố mẹ nữa.

Lần trở về nhà vào dịp năm mới năm nay, cậu đã hứa với Hinako một điều.

'Dù vẫn còn hơi sớm, nhưng em muốn tặng bố mẹ một chuyến du lịch nước ngoài nhân dịp kỷ niệm đám cưới bạc.'

Nghe con bé nói vậy cậu mới để ý. Có khi nào vì có cậu nên hai người đã không thể có được tuần trăng mật trọn vẹn? Đã có vài lần cả nhà đi du lịch với nhau, nhưng chắc chắn hai người họ chưa bao giờ có một chuyến đi riêng.

'Vậy thì chi phí để anh lo, Hinako và Shinji hãy khéo hỏi xem bố mẹ thích gì rồi lén lên kế hoạch đi nhé.'

Cậu vừa dứt lời, Hinako mừng rỡ giơ ngón cái lên ra hiệu *cứ để em lo*, rồi mỉm cười.

Nghĩ thế nào cũng thấy việc bản thân mình kết hôn hẳng còn xa vời lắm…

Về tới trước tòa nhà mình ở, cậu thấy căn phòng phía trong góc trên tầng hai đã sáng đèn. Bình thường cậu sẽ thấy vui mừng, nhưng vì trước đó trót nghĩ quá nhiều chuyện nên bỗng cảm thấy nặng nề. Dừng chân lại, cậu hít một hơi thật sâu.

Bình tĩnh đi. Đây không phải lần đầu tụi con gái trêu chọc mình. Vì họ cũng không có bạn trai, nên tỏ ra cay cú mà thôi. Nếu mình đi tin lời bọn họ rồi đem chuyện kết hôn ra nói với Akari, có khi cô ấy sẽ rút lui mất không chừng? Có thể chỉ đơn giản là Akari khá thân với bố mẹ thôi. Chính mình cũng có lần từng hỏi Hinako có bạn trai chưa mà. Khi con bé bảo *chưa* mình còn nói là *bao giờ có thì nhớ giới thiệu với anh đấy*. Cũng giống như vậy thôi.

Bước lên cầu thang, sau đó mở cửa căn hộ, mùi hương đậm đặc của xốt demi-glace bao phủ lấy khuôn mặt cậu. Cậu cảm thấy trời nóng thế này mà ăn mấy món như bò hầm thì hơi nặng bụng, nhưng khi vừa mới bước vào căn phòng có điều hòa thổi mát lạnh, cảm giác thèm ăn bỗng trỗi dậy.

“Anh về rồi à,” đang khuấy nồi trong bếp ngay gần lối ra vào, Akari ngoảnh lại nói.

“Người anh đầy mồ hôi kìa. Hay là anh đi tắm trước đi cho mát? Trong lúc đó em sẽ chuẩn bị thức ăn.” Akari vặn nhỏ lửa bếp, lấy chiếc cặp từ tay Yoshiyuki rồi đi mở cửa phòng tắm nằm ở đầu bên kia của phòng bếp.

“Tiện thể em cũng sẽ giặt đồ luôn.”

Máy giặt nằm ở ngoài ban công. Cậu răm rắp làm theo lời Akari bảo. Ở giá cắm bàn chải đánh răng hình cây nấm đỏ đặt trên bồn rửa mặt là hai cây bàn chải mới thay, một cho Yoshiyuki và một cho Akari. Khăn tắm cũng mới được giặt thơm tho. Bồn tắm vốn có chút vết mốc mờ mờ giờ cũng đã được cọ thật sạch.

Trong khi đắm mình trong làn nước nóng từ vòi sen, cậu chợt nghĩ mình hạnh phúc đến nhường nào. Sau khi tắm chỉ cần ngồi xuống bàn, Akari sẽ lấy một chai bia được làm mát sẵn trong tủ lạnh và rót cho cậu một cốc. Trong khi uống bia, trên mặt bàn sẽ được bày đầy đủ món bò hầm và salad. Cậu chỉ việc ăn no bụng mà thôi. Kết hôn kể ra cũng không tồi. Việc gặp bố mẹ cô ấy cũng vậy, vì họ đã mua cho cậu thức ăn và bia, nên sẽ thật là bất lịch sự nếu cậu không chịu gặp họ.

“Lần tới anh muốn trực tiếp nói lời cảm ơn tới gia đình em, có được không?” Cậu quyết định sẽ thử nói vậy xem sao. Cậu háo hức không biết Akari sẽ phản ứng như thế nào.

Bước ra khỏi phòng tắm, cậu không thấy bóng dáng của Akari ở bếp. Bếp đã tắt. Khi bước vào phòng, trên bàn đã đặt một đĩa salad. Ở góc đằng kia, Akari đang ngồi sụp xuống ngay trước cửa kính mở

ra ban công. Cô siết chặt điện thoại trên tay, mặt khẽ chúi xuống.

“Có chuyện gì vậy?” Cậu gặng hỏi nhưng đáp lại là sự yên lặng.

Tưởng cô không khỏe, cậu khẽ đặt tay lên vai cô thì Akari giật nẩy mình một cách cường điệu, rồi vẫn trong tư thế ấy, cô giật lùi về phía sau. Trông cô như thể muốn bỏ chạy nhưng không thể đứng dậy, lưng áp vào cửa kính, cơ thể như hơi đông cứng lại. Trong hai mươi phút cậu tắm đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng nhẽ có tin gì xấu ư?

Yoshiyuki hướng mắt nhìn về phía chiếc điện thoại đang nằm gọn trong đôi bàn tay Akari. Là điện thoại của cậu.

“Tại sao em lại cầm điện thoại của anh?” Dù có chút không thoải mái, nhưng cậu cố hỏi bằng giọng nhẹ nhàng nhất có thể. Akari ngẩng đầu và lặng lẽ giờ chiếc điện thoại ra trước mặt Yoshiyuki. Trông cô không có vẻ hối lỗi, nhưng càng không có vẻ bất cần. Nét mặt cô chẳng biểu lộ một cảm xúc nào cả. Cô ấy đang cáu ư? Có lẽ cô ấy vô tình đọc được tin nhắn từ ai đó trong nhóm sinh viên nữ ở phòng nghiên cứu rồi hiểu lầm.

Yoshiyuki mở điện thoại. 9 giờ 10 phút tối, thứ Năm, mùng 4 tháng 7. Có một tin nhắn được gửi tới từ 10 phút trước. Ôi dào, là Hinako mà.

Vì gọi mấy lần mà anh vẫn không nhấc máy, nên em nhắn tin. Cảnh sát đã liên lạc với anh chưa?

Em đang ở nhà dì Akiko, nhưng mà, tệ lắm. Dường không muốn bị lộ ra là người thân của kẻ sát nhân, nên đang muốn tống em ra khỏi nhà họ. Mà cũng đúng thôi. Nếu em mà là con cái nhà này thì cũng sẽ đồng ý với dượng.

Bằng sự suy luận thần kỳ nào đó, dì Akiko cứ liên tục bảo hung thủ không phải là mẹ, rồi là phòng vệ chính đáng, có

vẻ dì muốn nhìn nhận sự việc theo hướng đó. Dì còn nêu ra giả thuyết Shinji là thủ phạm. Với dì ấy thì nghĩ theo hướng đó sẽ dễ dàng hơn nhiều mà. So với việc chị ruột mình là kẻ giết người, cháu trai là kẻ giết người sẽ khiến dì thấy có chút xa lạ mà nhẹ lòng hơn.

Nếu thế, em cũng thấy sẽ tốt hơn nếu Shinji là thủ phạm. Dù cả hai đều là người thân, nhưng em trực tiếp thừa hưởng dòng máu của mẹ, còn Shinji chẳng qua chỉ là người được sinh ra bởi cùng bố mẹ thôi phải không? Nếu vật liệu ban đầu không vẹn toàn, thì toàn bộ thành phẩm, trong trường hợp này bao gồm chính bản thân em, ắt sẽ đều mang thiếu sót, nhưng nếu chỉ có một thành phẩm không vẹn toàn, thì ta có thể nghĩ rằng duy nhất thành phẩm đó bị lỗi mà thôi.

Vậy thì, chắc là anh sẽ nghiêng về giả thuyết mẹ là thủ phạm hơn.

Nhưng mà chắc người ngoài cuộc không mấy ai nghĩ sâu xa tới mức vậy.

Gia đình là gia đình. Nếu vậy, nhà mình cũng chẳng gây ra chuyện gì gây phiền tới người ngoài, chẳng việc gì họ phải công bố việc nhà mình cho toàn dân thiên hạ biết cả, chi bằng họ cứ để nhà mình yên thì tốt biết mấy. Tại sao lại phải thông báo chuyện xảy ra ở nhà mình tới cả những người không hề biết gia đình mình là ai? Chắc họ chẳng đếm xỉa gì tới cuộc sống của em và anh.

Liệu có phải vì thế mà Shinji đã quá sợ hãi rồi bỏ trốn không? Thằng bé hẵng còn trẻ con lắm. Nó đi đâu rồi không biết, điện thoại với ví tiền còn chẳng cầm theo.

Nói chung cũng không phải là em muốn họ cho ở nhờ tới khi phát ghét thì thôi, nên là ngày mai, em sẽ về nhà. Nếu được, em mong anh cũng sẽ về.

Sau khi đọc đi đọc lại ba lần tin nhắn từ Hinako, cậu kiểm tra xem có tin nhắn nào khác không, nhưng ngoài tin *món ăn tối nay là bò hầm nhé* từ Akari ra thì không còn gì khác. Nhà cậu không lắp điện thoại bàn. Trong ba ngày ở lại phòng nghiên cứu, vì cậu tắt nguồn điện thoại nên không biết được đã có ai gọi hay không.

"Này, nội dung tin nhắn này là sao vậy? Họ hàng của kẻ giết người là sao? Gọi là anh thì chứng tỏ đây là tin nhắn từ em gái anh. Mẹ là tội phạm, có phải đùa không vậy?" Từ phía sau lưng, Akari kéo cánh tay của Yoshiyuki khi cậu đang mở danh bạ để gọi lại cho Hinako nhằm xác minh những gì em mình mới nhắn.

"Anh xin lỗi, giờ không phải lúc."

Quay lưng lại chỉ tổ thêm bực mình.

"Anh luống cuống như vậy, chắc không phải em gái anh đang đùa rồi. Đúng là nhà anh ở tỉnh Y mà. Lẽ nào… Vào đêm qua, chính xác hơn là ngày hôm nay, một vụ án vợ giết chồng xảy ra tại một khu dân cư cao cấp thuộc thành phố… hình như là S thì phải, của tỉnh Y, lẽ nào đây chính là điều em gái anh nhắc đến?"

Cậu đóng điện thoại. Quay lưng lại, Yoshiyuki bắt gặp khuôn mặt nghiêm nghị của Akari đang ngước nhìn, như thể dáng vẻ sợ sệt trước đó hoàn toàn là dối trá.

"Em biết hả?"

"Em xem tin thời sự rồi. Từ buổi trưa kênh nào cũng phát đi phát lại. Họ đưa tin là người vợ xinh đẹp của vị bác sĩ ưu tú do xích mích đã dùng đồ vật trong phòng đập chồng từ phía sau lưng."

Không đợi nghe Akari nói hết, cậu bật chiếc máy tính để bàn của mình. Đến một người ít xem tin tức như Akari cũng biết, chứng tỏ

chuyện này đã bị báo đài đưa tin như một vụ án lớn.

Vậy mà, một mình cậu lại không biết gì hết.

Ngay khi tra ba từ khóa *tỉnh Y*, *bác sĩ* và *Takahashi*, lập tức kết quả tìm kiếm tuôn tràn trên màn hình như một cơn lũ. Từ trong đó, cậu nhấn chọn đường link của một tòa soạn báo uy tín, thì tên của bố và của người ấy đột ngột đập vào mắt.

> Khoảng 0 giờ 20 phút sáng ngày thứ Năm, mùng 4 tháng 7, trạm cấp cứu của thành phố S, tỉnh Y nhận được liên lạc có nội dung "Chồng của tôi bị thương". Khi đội cấp cứu tới nơi, ông Takahashi Hiroyuki (51 tuổi), hiện đang làm tại bệnh viện Đại học Y, đã bất tỉnh trên sàn, máu chảy từ gáy. Ngay sau khi được chở vào viện, ông Takahashi được xác nhận là đã tử vong. Nghi phạm – vợ của nạn nhân – Junko (40 tuổi) khai với cảnh sát rằng mình đã đánh chồng bằng đồ vật đặt trong phòng. Lúc xảy ra vụ án, tại nhà riêng đồng thời là hiện trường vụ án, chỉ có nạn nhân Takahashi và nghi phạm Junko ở nhà. Cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra theo hướng tìm hiểu về mâu thuẫn giữa hai vợ chồng.

Vụ án xảy ra tại chính nhà mình, vào khoảng hai mươi tiếng trước. Người báo cảnh sát chính là người ấy, còn tự khai báo chính mình đã đánh chồng. Nhưng Yoshiyuki không thể nào tưởng tượng ra cảnh người ấy làm hại tới bố mình. Bố là một người kiệm lời và tử tế, nhưng nhất nhất không chịu thay đổi quan điểm của mình. Ông từng có lần cãi nhau suốt đêm với người mẹ đã khuất của cậu hồi cả hai còn là sinh viên. Cậu được nghe kể lại chuyện này vào buổi tối của ngày lễ trưởng thành khi hai bố con uống rượu cùng nhau, nhưng người ấy thì luôn luôn nghe theo mọi lời của bố.

Cậu nghĩ đó không phải là phục tùng, mà là tôn trọng.

"Nàyyy, anh Yoshiyuki, thực sự có đúng là chuyện nhà anh không

vậy? Đừng im lặng mãi mà hãy nói gì đi chứ." Akari giật ống tay áo phông của Yoshiyuki hiện vẫn đang nhìn như muốn đóng đinh vào màn hình máy tính.

"Liên quan gì tới em chứ!" Cậu trót to tiếng. Bây giờ điều cậu muốn biết nhất là đã có chuyện gì xảy ra nhà. Cậu phải liên lạc với phía cảnh sát, chưa kể còn đang lo lắng cho tình hình của Hinako và Shinji. Đêm xảy ra án mạng không biết hai đứa ra sao. Bài báo chỉ ghi là *khi đó chỉ có nạn nhân Takahashi và nghi phạm Junko ở nhà*. Một buổi tối ngày thường mà cả Hinako lẫn Shinji đều đi đâu không biết. Phải tìm hiểu thêm mới được. Thoát ra ngoài màn hình kết quả, cậu định nhấn vào những đường link khác, nhưng đột nhiên cùng với tiếng *phụp*, màn hình bỗng trở nên tối đen. Akari đã rút dây điện ra khỏi ổ.

"Em làm cái gì vậy?"

"Gì chứ, anh cứ mải chúi mũi vào màn hình máy tính. Đầu tiên anh nên giải thích cho em mới phải."

"Tại sao?"

"Bởi vì em đang ở đây chứ sao. Em đang ở cùng với một người có liên quan tới một vụ án mạng đó. Đọc phải tin nhắn như vậy, em kinh sợ tới không chịu nổi. Giờ em phải làm sao đây?"

Người có liên quan tới một vụ án mạng, Akari đã dõng dạc nói như vậy. *Sợ tới không chịu nổi?* Có phải là vì đang ở cùng với con trai của kẻ giết người?

"Nếu sợ thì đi về đi."

"Anh mà không nói gì cho em biết thì có đi về em cũng sẽ bất an lắm chứ."

“Anh chẳng biết gì cả. Có lẽ anh còn biết ít hơn Akari ấy. Nãy đọc tin nhắn kia anh mới biết. Tự tiện đọc trộm tin nhắn của người khác xong giờ lại bất an, sợ hãi, rồi đòi giải thích, em tùy tiện cũng phải có mức độ thôi chứ!”

Tùy tiện cũng phải có mức độ thôi chứ! là câu chính mình to tiếng nói ra, vậy mà trong một khoảnh khắc cậu bỗng gặp ảo giác rằng bản thân đang bị bố nạt nộ. Dù chưa bao giờ bị mắng vì thành tích học tập, nhưng đối với những hành động gây phiền hà cho người khác, cậu thường bị bố mắng như vậy. Khi cậu đi nguyên giày mà leo lên ghế tàu để ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Khi cậu dùng phấn vẽ lên mặt đường.

Cậu chưa bao giờ bị đánh. Chỉ cần một câu quát như vậy, cậu sẽ thu mình lại và bật khóc. Quay ra nhìn, cậu thấy Akari cũng đã rơi nước mắt lã chã tự lúc nào.

“Em đâu có cố tình nhìn trộm. Anh Yoshiyuki mới là người có lỗi khi lúc nào cũng tắt nguồn điện thoại. Vì em gửi tin mà anh không nhắn lại nên em mới lôi ra xem thử. Quả nhiên điện thoại bị tắt nguồn nên em mới bật lên, đúng lúc đó cùng với tin nhắn của em màn hình hiển thị thêm một tin nhắn từ một cái tên con gái… Em tò mà không biết là ai nên chỉ nghĩ là sẽ kiểm tra chút đỉnh thôi. Nếu biết trước nội dung như vậy thì em sẽ không đọc đâu.” Nói một tràng xong, Akari òa khóc.

Thế nhưng việc đọc trộm vẫn là sự thật không thể chối cãi. Dẫu vậy, cậu đã từng nghe bạn mình kể về việc bạn gái mỗi lần gặp đều kiểm tra tin nhắn. Hẳn Akari cũng sẽ làm vậy. Đôi khi cậu còn nghĩ không chừng Akari xem trộm tin nhắn trong khi cậu tắm. Hầu như

những tin nhắn được gửi đến cho cậu chỉ để trao đổi thông tin và toàn là những nội dung chán ngắt, nên cậu bất cẩn cho rằng chúng chẳng đáng để xem trộm. Có nằm mơ cũng không ngờ được có ngày cậu nhận được một tin nhắn như vậy từ Hinako. Thà bị nghi ngờ ngoại tình còn thấy nhẹ nhàng hơn.

"Tới khi biết rõ sự tình anh sẽ giải thích cho em, nên hôm nay em có thể về nhà đi được không? Anh đang lo cho em gái và em trai anh."

"Ý anh là các em của anh quan trọng hơn em? Đối với anh Yoshiyuki em chỉ là một sự tồn tại thứ yếu như vậy thôi hả? Anh ở xa các em như vậy thì giờ có lo cho chúng cũng đâu làm được gì. Còn em thì ở ngay trước mặt anh đây này. Anh không có chút suy nghĩ nào muốn bảo vệ em hả?"

Bảo vệ? Khỏi cái gì cơ? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy rõ ràng người đang trong tình huống khẩn là mình, vậy mà Akari lại nghĩ cô ta là người khổ sở nhất ư?

"Thôi nào. Anh phải làm gì cho em?"

"Ở bên em, em sợ lắm. Đừng nghĩ gì về bố mẹ lẫn các em, hãy chỉ nghĩ cho em thôi."

Chẳng phải cô ấy sợ hãi là do đang ở cùng với con trai của kẻ sát nhân sao? Chỉ cần bước ra khỏi căn phòng này, Akari sẽ hoàn toàn không liên quan gì đến vụ án. Nếu muốn biết chi tiết thì bản thân Akari có thể xem ti-vi hoặc tra trên mạng.

Có nên quát rồi đuổi cô ta về không nhỉ? Hay là, nếu cô ta hài lòng khi được ở đây, thì mình cứ để mặc cô ta muốn làm gì tùy thích nhỉ? Nếu mình rời nhà ngay bây giờ, mình sẽ bắt kịp chuyến buýt đêm.

Khi Yoshiyuki ngồi trầm ngâm trước máy tính, Akari lấy giấy bọc từ trên giá trong bếp và bắt đầu bọc lại đĩa salad.

"Bây giờ ăn gì cũng thấy nuốt không trôi, nên em bọc lại phần của mình. Phần của anh thì sao?"

Cậu cảm thấy đói, nhưng không có tâm trạng nuốt thức ăn. Chỉ tưởng tượng cảnh cố nuốt những miếng thức ăn vào thôi cũng đã thấy buồn nôn rồi. Thấy Yoshiyuki lắc đầu, Akari liền bọc lại cả phần của cậu rồi đem cả hai đĩa bỏ vào tủ lạnh.

Có mỗi động tác như vậy thôi mà vẫn có tiếng *lạch xạch* vang tới tai, khiến cậu càng khó chịu tợn. Để kiềm chế cơn bực tức, cậu siết chặt hai tay lại thành nắm đấm.

10 giờ 50 phút tối.

Vừa lơ đãng nhìn cửa phòng tắm, cậu vừa tự hỏi bản thân mình đang làm gì ở đây.

Đã biết ở nhà xảy ra chuyện lớn, đáng lẽ mình phải trở về ngay. Phải chăng vì đã không kịp chuyến xe đêm, giờ cũng chẳng còn phương tiện giao thông nào khác? Tuy nhiên, đó chỉ là một lời bao biện. Kể cả khi trời rạng sáng và các chuyến tàu xe bắt đầu hoạt động lại, không phải mình cũng sẽ bắt một chuyến để đi tới trường thay vì đi về nhà sao? Vì số tín chỉ, tuyệt đối không được phép nghỉ tiết học ngày mai. Mình vẫn ở đây, có thể là vì mình coi trọng chuyện tín chỉ hơn chính gia đình ở xa.

Liệu có đúng như vậy không nhỉ?

Sau khi dọn xong chỗ salad, Akari bước vào phòng tắm, còn Yoshiyuki tính gửi tin nhắn cho Hinako, nhưng tìm mãi không thấy điện thoại. Chỉ có thể là Akari đã đem theo nó vào buồng tắm.

Không tài nào hiểu nổi lý do gì khiến Akari làm tới vậy để ngăn cầu liên lạc với em gái. Không còn cách nào khác, cậu đành khởi động lại máy tính, nhưng trong lúc máy đang xử lý dữ liệu do trước đó bị đột ngột ngắt nguồn, Akari bước ra khỏi phòng tắm. Lần này thời gian tắm chỉ bằng non nửa mọi lần. Nhủ thầm dễ lần này Akari sẽ không dừng lại ở việc ngắt nguồn, cậu vội vàng tự tắt máy.

Khi cậu bật ti-vi và ngay trước lúc định chuyển qua kênh thời sự, nguồn điện ti-vi liền bị ngắt. Thật quá giới hạn chịu đựng rồi. Cậu tiến gần lại ti-vi hàng cắm lại dây điện, Akari liền đứng dang hai tay ra cản đường. Vì bước ra ngoài khi chưa sấy tóc nên trên má Akari vẫn còn vài giọt nước đang lăn.

“Anh không sợ à? Việc bố bị chính mẹ mình giết đang được công bố khắp cả nước qua ti-vi đó. Người quen lẫn người xa lạ ai ai cũng xem cả đó. Đến cả ảnh của bố mẹ anh cũng bị đăng lên, dù có làm mờ đi rồi nhưng hình ảnh nhà anh cũng bị chiếu. Xem mấy thứ đó anh không thấy sợ hả?”

Hóa ra sợ là sợ điều đó à. Đúng là chỉ cần nhìn thấy những dòng chữ đề tên của bố và người ấy trên mạng thôi cũng đã đủ làm cậu thấy lạnh sống lưng. Nếu là hình ảnh chắc hẳn tác động sẽ mạnh mẽ gấp bội phần. Vậy nhưng, cậu vẫn muốn biết. Đồng thời, cậu cũng nghĩ liệu có ổn không nếu cậu biết về sự việc thông qua cách này.

Sự thật có được từ ti-vi và mạng Internet, đối với người ngoài cuộc có thể là chân thực, nhưng đối với một người trong cuộc như

cậu liệu có như thế? Bản thân cậu vốn dĩ có tin tưởng vào truyền thông đến vậy không? Không phải chỉ với vài mẩu thông tin hạn chế từ truyền thông, nội dung câu chuyện sẽ thường xuyên bị tam sao thất bản ư?

Tất cả có lẽ đều là những việc làm vô ích.

"Anh sẽ không bật ti-vi hay máy tính lên nữa, nên em đi sấy tóc đi!" Cậu vừa dứt lời, Akari bắt đầu rấm rứt khóc. Cô ấy chỉ đang quan tâm theo cách một cô bạn gái hay làm mà thôi. Dang rộng hai tay, cậu tính ôm cô vào lòng… nhưng Akari liền thụt lùi về phía sau như muốn bỏ trốn và chạy bổ vào phòng tắm. Thời gian tắm thì ngắn, vậy mà thời gian sấy tóc dài hơn bình thường gấp mấy lần.

Nghĩ tình hình như thế này có lẽ nên trải nệm riêng ra thì hơn, cậu mở tủ và định lấy ra một tấm nệm dành cho khách, nhưng bỗng từ phía sau có bàn tay đặt lên vai cậu, và giọng nói vang lên: "Tại sao?" Ngỡ ban nãy là do mình tưởng tượng, cậu chui vào nằm chung nệm với cô, bình thường cô hay đòi cậu đưa tay cho cô gối, ấy vậy mà đêm nay lại nằm quay lưng ở tận phía rìa, tuyệt nhiên không cử động.

Quả nhiên từ *sợ* của cô ấy còn bao hàm một ý nghĩa khác nữa. Bỏ ý định chủ động dang tay về phía Akari, Yoshiyuki dịch về phía rìa còn lại của tấm nệm, càng sát càng tốt, và sau khi tắt đèn phòng, cậu từ từ nhắm mắt trong tư thế nằm thẳng tưng.

"Này, anh đang giận à?" Một giọng thầm thì khẽ vang lên.

Mặc dù lòng rối bời, nhưng cậu không hề giận dữ. Cậu cảm thấy mình không có tư cách gì để giận Akari. Nếu trả lời là không giận thì cũng có gì đó không ổn lắm. Chẳng biết phải trả lời thế nào, cậu

quyết định giả vờ ngủ.

Đã có chuyện gì xảy ra với bản thân cậu? Bố cậu mất, do bị giết. Người giết bố, đánh bố, là mẹ kế của cậu. Trên danh nghĩa thì là vậy, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn nhận người ấy là *mẹ kế*. Người gây án là mẹ của cậu. Địa điểm là nhà cậu ở Hibarigaoka. Hinako và Shinji khi đó không có nhà. Hiện tại Hinako đang ở nhà của dì, còn Shinji thì mất tích. Đó là chuyện đã xảy ra với gia đình cậu.

Còn với bản thân cậu thì không có chuyện gì xảy ra cả.

Chí ít, chỉ cần cậu ở lại đây thì trong tương lai gần sẽ không có chuyện gì xảy ra với cá nhân cậu. Chỉ cần ngủ một giấc là sẽ không còn vấn đề gì.

"Có khi nào anh sẽ không thể trở thành bác sĩ không?" Akari lại thì thầm.

"Liệu anh có phải bỏ học và trở về nhà không? Nếu vậy mình cũng khó mà gặp lại nhau nữa nhỉ." Dứt lời, Akari trở mình rồi nhẹ nhàng vươn tay chạm vào cánh tay Yoshiyuki.

"Nhưng mà sống ở nhà chắc sẽ vất vả lắm. Mọi người xung quanh đều biết chuyện rồi, họ cũng biết Yoshiyuki là con trai nhà ấy nữa, nếu vậy chắc anh sẽ khó tìm việc lắm." Bàn tay của Akari lướt từ cánh tay lên trên má Yoshiyuki.

"Bố em liệu có bắt em chia tay với anh không nhỉ? Mẹ em nữa, có thể mẹ sẽ cấm em không được tới đây. Nếu chuyện đó xảy ra, anh sẽ làm thế nào?" Bàn tay tiếp tục di chuyển lên tai, lên tóc…

"Nàyyy, anh tính làm thế nào?! Nói gì đi chứ!" Akari đột ngột ngồi dậy và lật tung chiếc chăn hè mỏng mà hai người đang cùng đắp, rồi bắt đầu đấm thùm thụp vào ngực Yoshiyuki.

“Này, này, nàyyy!” Những cú đấm càng lúc càng mạnh, khiến Yoshiyuki ho nhẹ. Cậu tính để Akari làm vậy cho tới khi cô thấy thỏa mãn, nhưng tay của Akari không có dấu hiệu dừng. Tiếng *này* dần dà lẫn với nước mắt, và cuối cùng nước mắt cô tuôn ra như nước lũ tràn đê.

Không hiểu Akari khóc vì cái gì.

“Anh sẽ làm mọi cách để ra trường, và cố hết sức để trở thành bác sĩ. Dù cho bố mẹ Akari có phản đối, nhưng anh vẫn sẽ yêu thương Akari…” Cậu mà nói vậy liệu có đủ làm Akari hài lòng không nhỉ?

Người muốn khóc phải là mình mới đúng. Bố mất, vậy mà mình còn chẳng thể tìm hiểu sâu xa nguyên nhân của vụ việc. Hay bỏ ra ngoài quách cho rồi? Nếu tình hình cứ kéo dài như thế này suốt đêm, thà ra ngồi uống cà phê ở một nhà hàng mở 24/7 rồi đợi trời sáng còn hơn. Ra hàng cà phê truyện tranh cũng được… Shinji hiện giờ đang ở đâu nhỉ?

“Em này, một đứa học sinh trung học cơ sở mà bỏ nhà đi, thì nó sẽ đi đâu nhỉ?”

Nắm đấm của Akari dừng lại.

“Hả? Giờ đâu phải lúc nói chuyện này!”

“Nhưng mà, em đọc tin nhắn rồi thì biết đấy, em trai anh đang mất tích. Hình như nó còn không mang cả ví tiền lẫn điện thoại, không biết nó đã bỏ đi đâu rồi.”

“Chắc nó đi sang nhà bạn chứ đâu? Nó là một thằng con trai, có ngủ ở công viên hay ga tàu hai, ba ngày thì cũng chẳng sao đâu, nếu thấy khổ quá thể nào nó cũng cun cút quay về nhà thôi.”

Shinji có mạnh mẽ tới vậy không nhỉ? Bản thân cậu và Hinako đã từng lén bố mẹ mà vui chơi quá đà, nhưng chưa bao giờ thấy điều tương tự ở Shinji. Một Shinji ngoan ngoãn như thế liệu có ngủ nổi ở công viên hay ga tàu không? Nhắc mới nhớ…

"Nàyyyy, quan trọng hơn…"

"Em im lặng giùm anh chút đi."

Mình đã từng thấy Shinji ngủ ở ngoài đường. Hình như là mùa hè năm ngoái, khi mình về nhà bằng xe khách tốc hành. Vào lúc 6 giờ sáng xuống bến thì đã thấy Shinji ở phòng chờ. Mình khẽ vỗ vai Shinji lúc nó hẵng còn ngồi gà gật trên ghế, thằng bé giật bắn người choàng tỉnh, rồi nhìn dáo dác xung quanh. Mình hỏi 'Em ra đón anh à?' thì nó trả lời rằng 'Em tiện đi bộ thì ra thôi.' Nhưng có thật là như vậy không? Trước đó chưa một lần nào Shinji ra đón cậu ở bến xe cả. Một tiếng sau khi hai người trở về nhà, thằng bé nói là có kỳ thi thử và lại rời khỏi nhà, nhưng tại sao hôm đó nó lại cất công ra đón mình như vậy? Lẽ nào, Shinji vốn đã ở đó từ trước nhưng hoàn toàn không phải ra đón. Thằng bé ra đó làm gì?

"Anh nói kiểu gì vậy?"

"Im miệng!"

Sau khi Shinji ra khỏi nhà, người ấy đã biểu lộ chút lo lắng không yên. Vừa nhìn cảnh đó, Hinako vừa thì thầm vào tai cậu: 'Từ hôm qua đã thế này rồi. Mỗi lần Shinji thi thử mẹ đều trở nên như vậy. Cũng chẳng phải kết quả sẽ được công bố luôn trong hôm nay, mà cũng chỉ là một kỳ thi thử bình thường thôi mà.' Phải chăng trước ngày thi thử, thằng bé bỏ chạy vì áp lực từ người ấy quá lớn?

"Thôi, mặc kệ anh đấy!" Yoshiyuki bị đá một cú thật mạnh vào

lưng, vừa bước xuống giường, thêm một chiếc gối ném trúng gáy cậu. Akari vừa dùng gối của Yoshiyuki để ném cậu, giờ đang cuộn tròn trong chăn ngay giữa giường. Tỏ ý dỗi a? Cũng may là gối… Cậu thử sờ gáy.

Cớ gì người ấy lại đánh bố? Đã có chuyện gì nghiêm trọng tới mức người ấy phải động tay?

Cậu nghe thấy tiếng thở đều đều từ phía giường. Trong lúc này mà ngủ ngay được. Vì khóc nhiều mà ngủ thiếp đi, hay vì quả nhiên với Akari đây chỉ là chuyện của người dưng?

Đợi mãi Akari mới ngủ cho, vậy mà càng cố đuổi theo những suy nghĩ sâu thật sâu, mí mắt của Yoshiyuki càng trĩu nặng. Cầm chiếc gối mà nãy Akari ném đi, cậu cứ thế nằm xuống sàn, và ngay sau khi nhắm mắt, cậu không còn suy nghĩ được về điều gì nữa.

7 giờ sáng.

Một cơn đau sắc lẹm chạy dọc chân khiến cậu bừng tỉnh. Có vẻ cậu đã đụng cẳng chân vào chân bàn. Cậu nhỏm người dậy nhìn về phía giường, nhưng Akari đã không còn đó. Trên bàn có đặt một mẩu giấy ghi chú.

Anh không chung huyết thống gì với mẹ anh mà đúng không?

Đây là kết luận mà Akari rút ra được sau một đêm à? Nói cách khác, ý cô ta muốn xác nhận rằng mình không có chung huyết thống với người gây án. Có phải vì thế cô ta muốn nói với mình rằng *thế thì tốt quá rồi* không? Vấn đề này đâu có dễ phân chia rạch ròi ra như thế. Nói chung, cô ta cũng vốn là một kẻ ngoài cuộc mà. Ấy thế mà lại

làm lớn chuyện như thể mình là người bị liên lụy nhất vậy. Không hiểu cô ta tư duy kiểu gì nữa.

Cậu vo tròn mẩu giấy và quẳng nó vào thùng rác nhưng hụt. Đứng dậy để nhặt lại miếng giấy, rồi ngồi xuống trước màn hình máy tính, cậu nhấn nút khởi động. Phải tìm hiểu thôi. Mãi kẻ làm phiền mới chịu bỏ về.

Từ các trang báo mạng, cậu không kiếm được thêm thông tin gì hơn ngoài những thứ đã đọc đêm qua. Trang nào cũng chỉ ghi nội dung giống nhau. Cậu thử xem trang của một tuần báo, thấy cái tít rõ ràng là phóng đại, đề "Người vợ kiều diễm đánh chết người chồng bác sĩ ưu tú, do khúc mắc tình cảm?", còn nội dung hầu như không đổi. Dù đã che tên trường, nhưng cũng có trang đã đăng hình trường mà Hinako và Shinji đang theo học. Cậu cảm thấy buồn nôn. Thế còn blog cá nhân thì sao nhỉ?

Cô em Junko ngon lành quá đi mất. Chắc tại cảnh sát sẽ xơi cô ta rồi phán vô tội đây mà. Chia phần cho tao với chứ!

Vụ án một lần nữa là bằng chứng cho một xã hội phân cấp thiếu công bằng, không phải sao? Do xã hội bị phân ra làm hai cực, xuất hiện những con người chỉ vì có tiền mà tỏ ra cao sang quyền quý, nhưng lại đi giết người để thỏa mãn ham muốn thấp hèn của bản thân. Chính những kẻ như vậy mới đáng bị tử hình.

Bà vợ đó gương mặt có vẻ điềm đạm, nhưng chính những người như thế lòng dạ mới đen tối. Chắc chắn bà ta đã lên kế hoạch giết chồng mình! Eo ơi, sợ thế.

Đây là vụ xảy ra ở nhà của một đứa cùng lớp với mình – Tởm chết lên được… Đừng bao giờ tới trường nữa!

Thủ phạm đích thực là cậu trai mang áo số 5. Takaha Shinji (Í chết hihi, mình trót viết rồi).

Chất dịch đang sôi trào trong dạ dày trống rỗng của cậu.

Cái gì đây. Lũ người này là loại người gì vậy?

Quanh Yoshiyuki cũng có người đang sử dụng blog. Người đó nói với cậu rằng blog thường là dạng nhật ký viết về cảm nghĩ đối với phim ảnh, âm nhạc, nhưng đây mà gọi là nhật ký ư? Trong lúc viết ra những dòng chữ thừa thãi, đám người tự luyến thái quá này huyễn hoặc tưởng mình là những nhà phê bình hay sao?

Bố cậu, mẹ cậu, gia đình cậu, họ đã gây phiền toái gì cho những kẻ này chứ? Hinako và Shinji không phải cũng là nạn nhân sao? Cả hai đứa có ổn không?

Cố lục tìm khắp nơi nhưng cậu vẫn không thấy điện thoại. Akari đã đem về chăng?

Tuy nhiên giờ không phải là lúc để nổi cáu. Còn quá nhiều việc phải làm. Cậu tắt máy tính.

Lấy chai nước khoáng từ trong tủ lạnh, cậu tu ừng ực một hơi cạn chai nước rồi bật bếp.

Trước tiên phải ăn đã. Rồi sau đó…

9 giờ tối.

Tại phòng chờ xe khách tốc hành nằm dọc đường ven biển dưới chân dốc Hibarigaoka, bảy người tính cả Takahashi Hinako đang ngồi cách nhau trên những băng ghế sô pha được bọc một lớp ni lông, xếp mỗi bên 3 ghế đối diện nhau. Mặc dù Hinako đã ở đây từ xế chiều và không ngừng băn khoăn xem 6 người còn lại sẽ lên chuyến xe màu xanh đi Osaka xuất hành vào lúc 10 giờ tối, hay chuyến xe

màu đỏ đi Tokyo vào lúc 10 giờ 30 phút, nhưng vẫn chưa biết được câu trả lời. Ba người có vẻ là dân văn phòng thì đang gà gật trên ghế, còn ba người trông giống sinh viên thì ngồi tụm lại thành một nhóm, nhưng mỗi người đều mở điện thoại và im lặng bấm điện thoại của mình.

Hinako cũng lôi điện thoại từ trong ngăn túi xách ra, nhưng đóng lại ngay sau đó. Con bé lặp đi lặp lại động tác đó, cứ mở rồi lại đóng, tới mức nó nghỉ có khi ốc vít điện thoại sắp bung ra mất. Nó muốn liên lạc với ai đó, nhưng biết phải gửi tin nhắn cho ai bây giờ. Không có tin nhắn từ ai hết. Dĩ nhiên cuộc gọi cũng không.

Tạm thời, con bé đã gửi tin cho Akiko báo là mình sẽ tới chỗ anh trai. Hinako tính cứ lẳng lặng mà đi, nhưng vì hiện nó báo cáo với cảnh sát là đang cư trú tại nhà dì, mà không biết bao giờ sẽ bị cảnh sát tới triệu tập. Nếu biến mất mà không báo một lời, họ sẽ liệt nó vào diện mất tích giống như Shinji mất. Thế nhưng, tin được gửi đi 3 tiếng rồi mà dì vẫn chưa hồi âm.

Đã gửi tin cho anh trai nói rằng sẽ tới chỗ anh ấy, vậy mà vẫn bặt vô âm tín. Khi kiểm tra số ghế ngồi còn lại ở quầy bán vé, vì chuyến đi Osaka hiển thị còn nhiều chỗ, nên con bé nghĩ sẽ đợi hồi âm rồi mua vé sau, nhưng rồi bẵng đi một hồi, trong phút chốc chỉ còn một tiếng trước giờ xuất hành.

Đợt năm mới, khi anh trở về có nói rằng hầu như mỗi ngày đều ở lại phòng nghiên cứu, nhưng liệu phòng nghiên cứu khoa Y có bắt tắt điện thoại như trong bệnh viện không nhỉ? Nếu có, ắt hẳn tin nhắn đang được bảo lưu tại tổng đài mất rồi. Thế nên có thể anh ấy chưa đọc tin.

Trước hết, liệu anh ấy đã biết về *chuyện đó* - nó không muốn gọi là vụ án chút nào - chưa? Nếu anh ấy đang đi du lịch mà không có mặt ở cả trường lẫn nhà thì mình phải làm sao đây? Phiền não mãi nhưng cũng chẳng nghĩ ra có thể đi đâu khác, nó đành ngồi rịt một chỗ trong góc phòng chờ. Mở điện thoại ra xem, con bé thử đọc lại tin nhắn mình gửi cho anh trai. Địa chỉ gửi đi có ghi đúng không? Nếu trót gửi nhầm cho người khác thì thật kinh khủng.

Hinako định chơi game, nhưng nhỡ lúc cần lại hết pin thì gay to. Cất điện thoại vào trong ngăn túi, khi đang lơ đãng nhìn tấm cửa kính ra vào, Hinako thấy một người có vẻ là nhân viên văn phòng xuất hiện. Một bên tay anh ta kéo chiếc cặp có bánh xe, tay còn lại cầm một chiếc cốc lớn. Có vẻ do cốc khá nóng nên có một lần người đó đứng lại và đổi tay cầm cốc. Cửa tự động mở, người đàn ông đó bước vào phòng chờ đem theo mùi hương miso ngào ngạt.

Là mì cốc ăn liền.

Bị hấp dẫn bởi mùi hương miso đang tỏa ra dữ dội, tất cả mọi người ở phòng chờ đồng loạt lén nhìn người đàn ông đang xì xụp ăn mì một cách ngon lành ở hàng ghế giữa phòng. Mới gần đây Hinako cũng đã ăn một loại tương tự, vậy mà giờ nó cũng nhìn về phía người đàn ông vì bị mùi hương ấy dẫn dụ.

Bữa trưa hôm nay con bé chỉ ăn vài thìa cơm rang do dì Akiko chuẩn bị cho trước khi đi học. Chỉ nhìn đĩa khoai Ayaka ăn dở ở chỗ hát karaoke, con bé đã thấy buồn nôn. Nó không muốn ăn một chút nào. Tuy nhiên, từ đây tới Osaka đi mất bảy tiếng đồng hồ, nếu không ăn gì sẽ dễ bị say xe. Đáng lẽ nên mua gì đó. Cửa hàng bán thức ăn bên cạnh phòng chờ đã hạ cửa chớp từ lúc 8 giờ tối. Bước

ra khỏi phòng chờ, Hinako quyết định đi tới cửa hàng tiện lợi nằm ngay phía bên kia đường.

Băng thẳng qua là con đường ngắn nhất, nhưng những chiếc xe tải hạng nặng đang nối đuôi nhau trên con đường có tới bốn làn xe này.

Băng qua chỗ đèn xanh đèn đỏ có vẻ là nhanh nhất. Nó định đi về hướng có đoạn qua đường dành cho người đi bộ 50 mét phía trước, nhưng giữa dòng xe tải tấp nập, nó nhìn thấy một dáng người cao cao. Hinako vội vã đổi hướng và cắm đầu chạy một mạch qua đường. Giờ không phải lúc để ý tới những tiếng còi xe kêu inh ỏi. Bằng cách nào đó, con bé băng qua đường vô sự và chạy thêm 30 mét nữa, rồi đập tay lên vai người mặc chiếc áo phông đen từ phía sau.

“Shinji!”

Chỉ nhìn thoáng từ xa thôi nhưng Hinako lập tức nhận ra ngay.

“Chị…”

Cậu bé có dáng người cao ráo phía trước yếu ớt ngoảnh lại, quả nhiên là Shinji.

“Em làm cái gì ở đây vậy!” Vừa quay lại nhìn với đôi mắt van nài như thế, vậy mà chị gái vừa mới cất tiếng quở trách, Shinji đã quay lưng bỏ chạy.

“Đứng lại!” Hinako lập tức đuổi theo. Lần này nó dùng cả hai tay để tóm cánh tay Shinji, không cho thằng bé trốn thoát.

“Em đừng quên là chị chạy cũng nhanh lắm. Có thể em nghĩ chỉ mình em là con của mẹ, nhưng chị đây cũng có điểm được thừa

hưởng nhiều hơn em đó."

Hinako ngạc nhiên thấy mình thốt ra từ *mẹ* trong hoàn cảnh thế này. Tuy nhiên, biểu cảm kinh ngạc của Shinji khi ấy cũng không lọt ra khỏi mắt nó.

"Có bỏ trốn cũng vô ích thôi. Em nói chuyện tử tế đi xem nào." Dồn thêm lực vào hai cánh tay, nó ngước nhìn thẳng vào khuôn mặt Shinji, nhưng thằng bé lảng tránh.

"Em giữ yên lặng mãi thì ai mà biết được chuyện gì đã xảy ra chứ!" Ngay khi Hinako lớn giọng át cả tiếng xe tải, bỗng từ bụng con bé phát ra âm thanh *òng ọc*. Hinako ngao ngán khi tiếng bụng réo lại chọn quá *đúng* thời điểm, nhưng ngay sau đó nó nghe thấy bụng của Shinji réo lên to hơn nữa. Hinako bất giác phì cười, mắt Shinji ánh lên chút nhẹ nhõm. Trên khóe mắt thằng bé đọng một giọt nước mắt.

Chiều cao của thằng bé đã vượt qua Hinako từ 3 năm trước, nhưng bây giờ trước mặt nó, cậu em trai bỗng như thu nhỏ. Thằng bé vẫn như ngày nào, vẫn là một Shinji bé nhỏ hay rơm rớm nước mắt mỗi khi bị Hinako trêu chọc 'Kìa Shinji! Có con sâu!' hay 'Em bé Shinji ngoan.'

"Em lúc đang đói trông còn thảm hại hơn cả trăm lần ấy." Mặc kệ Shinji vẫn giữ im lặng, Hinako kéo tay em trai dẫn vào cửa hàng tiện lợi.

Smile Mart chi nhánh đường ven biển. Cách bày biện, số lượng hàng hóa, mọi thứ đều giống với cửa hàng Hibarigaoka. Đêm hôm đó, Shinji đã ở cửa hàng tiện lợi. Có đúng là thằng bé thực sự đi ra đó để thay đổi không khí, rồi trong khoảng thời gian đó *chuyện đó* đã xảy ra như lời mẹ khai với cảnh sát không? Hay là, Shinji đã gây ra

chuyện đó rồi bỏ chạy? Hoặc là chính mẹ đã bảo với Shinji rằng mình sẽ tìm cách xử lý để giúp thằng bé bỏ trốn?

Sợ rằng Shinji sẽ lại bỏ trốn khi nhớ lại chuyện xảy ra đêm ấy, Hinako vô tình siết chặt hơn bàn tay đang nắm lấy cánh tay Shinji, nhưng thằng bé lại dùng cánh tay còn lại nắm lấy bắp tay con bé. Hinako ngước nhìn Shinji, thấy ánh nhìn của thằng bé đang rơi vào mông lung vô định.

Nó đang sợ hãi ư? Khi mới tìm thấy em trai, Hinako đã muốn nhất quyết hỏi cho ra nhẽ, nhưng giờ chính nó cũng dần dần cảm thấy sợ. Khi nghe cảnh sát tường thuật lại *chuyện đó*, ban đầu Hinako tiếp nhận như thể đó là chuyện của một gia đình xa lạ, sau đó dù bắt đầu cảm nhận được mối liên kết tới bản thân, nhưng con bé có cảm giác những lời từ Shinji sẽ như một cú đánh trực diện vào não bộ mình. Có lần ở trong sân, con bé bị quả bóng của Shinji ném trúng khiến khắp cả đầu đau nhức và chuếnh choáng. Có lẽ lần này cảm giác cũng sẽ tương tự.

Anh ơi, em phải làm sao đây?

Hinako khẽ liếc nhìn chiếc điện thoại trong túi như thầm cầu mong, nhưng đèn báo cuộc gọi đến không hề nhấp nháy.

9 giờ 30 phút tối.

Sau khi mua mì cốc ở cửa hàng tiện lợi và nhờ nhân viên rót luôn nước sôi hộ, Hinako cùng Shinji băng qua đường. Quay lưng về phía biển, hai chị em ngồi cạnh nhau trên đê chắn sóng nằm phía sau phòng chờ xe buýt. Phía trước mặt là phòng chờ và bến xe, bên

cạnh đó là một khoảng tối trải dài tới đê chắn sóng. Nơi xưa kia từng là nhà kho của một công ty thực phẩm đã phá sản, giờ đã trở thành bãi đất trống chẳng có lấy một ánh đèn. Hinako nghĩ vì - một nơi đáng sợ như thế này nên khu vực ở gần mạn biển mới bị đánh giá là an ninh không tốt.

Bên trong phòng chờ rất dễ chịu vì có điều hòa, nhưng nó không muốn bất cứ ai nhìn thấy mình ở cùng Shinji lúc này. Hình của hai đứa không bị đăng lên ti-vi hay tuần báo nên có lẽ không việc gì phải bận tâm, nhưng con bé cho rằng ở một mình không sao chứ chỉ cần hai đứa ở cạnh nhau sẽ lập tức bị lộ ra là con cái của gia đình mới có vụ án giết người. Cộng thêm nó thấy xấu hổ nếu để ai đó nghĩ rằng mình bị mùi hương từ cốc mì ban nãy người đàn ông húp xì xụp trong phòng hấp dẫn tới mức phải đi mua cốc giống hệt.

Ở bên ngoài cũng không tới nỗi tệ. Gió biển thổi dễ chịu, vừa đủ khiến Hinako thấy se lạnh trong tấm áo cộc tay, nhưng lại lý tưởng để thưởng thức một cốc mì nóng.

Cả Hinako và Shinji đều húp mì trong im lặng. Trong khi ăn thì có im lặng cũng không cảm thấy khó xử, càng không phải nghĩ tới những chuyện không cần thiết. Cốc mì càng vơi đi, con bé càng cảm thấy buồn khôn tả.

Nếu ăn hết sạch rồi tiếp theo sẽ phải làm gì? Con bé đã nghe cảnh sát nói rằng ví tiền và điện thoại của Shinji vẫn để ở nhà. Trong ví của Hinako thì không đủ tiền cho hai tấm vé xe khách tốc hành.

“Cảnh đêm nhìn từ biển cũng đẹp nhỉ.” Vừa nhấp từng ngụm nước mì, Hinako vừa ngước lên nhìn rộng núi nằm ở phía đằng xa đối diện với bến xe. Vệt sáng buông mình như một tấm thảm khổng

lồ dọc theo sườn núi thoại thoải.

"… Ừ," cuối cùng Shinji cũng chịu trả lời.

"Shinji thích cảnh biển hay cảnh núi hơn?"

"Em muốn ngắm nhìn cả hai cùng một lúc."

"Em tính leo lên trực thăng để ngắm hả? Hoành tráng thế!"

"… Vòng đu quay khổng lồ."

"Hả?"

"Một vòng đu quay khổng lồ sẽ sớm được xây ở bãi đất trống này. Đã đăng trên trang thông tin của thành phố rồi đấy, chị chưa biết à?"

"Chị có vào mấy trang như vậy bao giờ đâu. Họ sẽ xây cả một khu vui chơi giải trí để hồi sinh thị trấn à?"

"Không, họ chỉ nói là sẽ xây vòng đu quay khổng lồ thôi."

"Thế thì kiếm đâu ra khách du lịch?"

"Nhưng mà là cái lớn nhất Nhật Bản đó."

"Ừ, thế thì cũng hoành tráng thật. Ban đêm, lên đó có thể thấy rõ cả biển lẫn núi ha."

Chỉ mới tưởng tượng ra hình ảnh một vòng đu quay khổng lồ sừng sững trong bầu trời đêm thôi mà con bé đã thấy hồi hộp. Người dân khu vực này thường câu nệ phân biệt núi ở thượng nguồn, còn biển ở hạ nguồn, nhưng nếu có thể ngắm bao quát cả hai từ trên vòng đu quay khổng lồ, không biết họ sẽ nghĩ như thế nào? Tuy nhiên… liệu lúc vòng đu quay được hoàn thành, Hinako và Shinji có còn sống ở nơi đây?

Ngừng ngắm nhìn cảnh đêm, Hinako chậm rãi nhấm nháp từng chút nước sót lại. Nó quay qua Shinji thì thấy thằng bé cũng đã húp

hết sạch nước. Nếu mẹ mà đây thì sẽ làm vẻ mặt như thế nào nhỉ? Mẹ có thể mắng là 'Hai đứa gan thật, dám ở ngoài đường ăn mì cốc cơ đấy!' Gượm đã, người ghét mấy hành động này có lẽ là bố mới đúng. Vào một sáng ngày nghỉ nọ, khi Hinako bận nguyên đồ ngủ đi ra ngoài lấy báo, nó đã từng bị bố nhăn mặt.

Hồi anh trai còn nhỏ, cũng từng bị bố mắng vài bận. Hinako thì chưa bao giờ bị quát mắng, nhưng hễ thấy đôi lông mày rậm của bố nhíu lại, nó sẽ thấy ớn lạnh còn hơn cả bị mắng bằng lời. Còn Shinji vì là con út nên được chiều hơn, hoặc vì đã sớm học được từ anh chị, nên hình như chưa từng bị nhíu mày hay quát mắng bao giờ.

Từ nay về sau, vĩnh viễn không bao giờ bị bố mắng nữa.

"Mấy hôm nay em đã ở đâu vậy?"

"… Ở loanh quanh đây."

"Còn buổi tối?"

"Cà phê truyện tranh."

"Ồ, không phải là nhà bạn à."

"Nhà lâm vào tình cảnh như thế này thì làm gì có người bạn nào cho ở nhờ."

"Ừ, nói cũng đúng."

Hinako cúi xuống nhìn cốc mì rỗng. Có thể cùng Ayumi vừa lén ăn những thứ này vừa cười khúc khích một cách vui vẻ, việc ấy chỉ diễn ra với điều kiện mọi sự xung quanh hai đứa đều yên bình.

"Chị cũng không có ai… Cớ sao không có chỗ nương thân mà em còn bỏ chạy?"

"Vì…"

"Chị không nghe rõ."

"Vì em nghĩ mình có thể biến mất."

"Biến mất? Ý em là em đã cảm thấy tính mạng mình gặp nguy hiểm?"

"Không phải. Vì em đã suýt không phải là em." Dứt lời, Shinji đứng dậy và giật từ tay Hinako đôi đũa và cốc rỗng, rồi đi tới tận trước cửa phòng chờ xe để vứt. Hinako không hiểu nổi lời nói của Shinji, trong khi tâm trí còn chưa hết thẫn thờ, nó chợt nhận ra khoảng cách giữa hai chị em đã bị nới rộng từ lúc nào. Hinako rướm người tình đứng dậy, nhưng Shinji không có vẻ sẽ lại chạy trốn. Thằng bé đứng trước máy bán nước tự động bên cạnh thùng rác và đang lôi xu ra từ trong túi. Sau khi mua hai chai nước uống thể thao khác nhau, Shinji quay trở về chỗ Hinako.

"Chị lấy loại mình thích đi." Shinji chìa hai chai nước về phía Hinako. Dù con bé đang ngồi trên đê chắn sóng cao những một mét rưỡi, vậy mà tầm mắt vẫn chỉ ngang với tầm mắt của Shinji đang đứng trước mặt. Nó nghĩ thầm thằng bé cao thế này sẽ không chạy trốn khỏi mình nổi đâu. Nghĩ bụng loại nào cũng được, Hinako giơ tay để lấy đại chai vị chanh thì bỗng khựng lại:

"Shinji, em có tiền hả?"

"Ừ."

Cứ nghĩ Shinji không mang theo ví nên Hinako mới mua mì cốc ở cửa hàng tiện lợi cho em trai ăn. Nó tưởng thằng bé từ lúc bỏ trốn khỏi nhà vẫn chưa ăn gì, nhưng trái với dự đoán, khi ăn Shinji không hề ngấu nghiến.

"Trên người em có bao nhiêu tiền vậy?"

“Khoảng 5000 yên.”

“Nhiều vậy cơ á!”

Hinako tưởng em mình chỉ có vài đồng xu lẻ trong túi, nhưng hóa ra số tiền lại lớn không ngờ.

“Chị nghe nói là em bỏ lại ví và điện thoại ở nhà cơ mà?”

“Tiền là em đi mượn.”

“Mượn ai?”

“Cô nhà đối diện.“Khi nào?”

“Đêm đó, ở cửa hàng tiện lợi.”

Nói vậy mới nhớ, Ayaka cũng có nói vào đêm xảy ra vụ án, mẹ của con bé đã gặp Shinji tại của hàng Smile Mart chi nhánh Hibarigaoka.

“Em giải thích tử tế đi.”

“Lúc ở cửa hàng tiện lợi em phát hiện ra mình không đem theo ví, vừa hay lúc đó cô ấy có mặt ở đó nên em hỏi mượn một ngàn yên, cô ấy không có tiền lẻ nên cho em mượn mười ngàn.

“Có thứ khiến em phải vay tiền người ngoài để mua bằng được à?”

“Không phải thế…” Shinji lúng túng rồi cúi đầu. Nếu là Hinako, kể cả không đem theo ví, trừ tình huống cấp bách, con bé sẽ không bao giờ có ý nghĩ vay tiền cô nhà đối diện. Nếu là thứ bắt buộc phải mua, dù leo dốc có chút phiền toái, nhưng nhờ nhân viên thu ngân giữ giùm đồ rồi quay trở lại nhà lấy ví mới là cách làm đúng đắn chứ?

Tạo bằng chứng ngoại phạm. Cụm từ vốn chỉ thấy trong phim ảnh hay tiểu thuyết nay bỗng vụt lên trong đầu Hinako. Lẽ nào Shinji cố tình vay tiền hàng để người khác nhớ tới việc thằng bé đã có mặt ở

cửa hàng tiện lợi lúc đó? Có thể nó chỉ tình cờ gặp cô hàng xóm ở đó. Mà dù không gặp ai, khi thanh toán tiền ở quầy, chỉ cần thằng bé nói quên ví ở nhà cũng đủ khiến nhân viên ở đó nhớ tới sự có mặt của nó. Tuy nhiên, nếu có ai đó ở trong cửa hàng biết rõ Shinji, thì bắt chuyện với người đó ắt hẳn sẽ có hiệu quả hơn nhiều.

Vậy, tại sao nó lại cần có bằng chứng ngoại phạm?

"Shinji, hôm nay chị sẽ chỉ hỏi em một câu thôi, nên hãy cho chị biết sự thật." Khi Hinako dùng hai tay nắm lấy cánh tay phải của Shinji, thằng bé ngẩng mặt lên. Nó đang nhìn Hinako với cặp mắt sợ sệt.

"Người giết bố, là ai?"

Shinji lại cúi gằm sau khi nghe câu hỏi của Hinako.

"Hãy trả lời đi! Em biết không thể chạy trốn mãi mãi, nên mới để cho chị bắt được em đúng không?" Con bé siết chặt cánh tay em trai mình.

"Đúng là hồi tiểu học chị có chạy nhanh hơn em thật, nhưng làm sao một người không chơi thể thao như chị có thể thắng một đứa chơi bóng rổ trong đội hình chính thức được chứ! Từ đầu chị đã nhận ra em cố tình giảm tốc độ rồi. Chị đã biết tới từng đó rồi, nên em hãy nói chuyện tử tế đi."

"Có lẽ… là mẹ. Nhưng mọi chuyện xảy ra, em nghĩ, là lỗi của em."

Trông thằng bé không giống như đang nói dối chút nào. Quả nhiên là mẹ ư? Nhưng biết vậy rồi thì giờ phải làm sao đây?

Rời mắt khỏi Shinji, Hinako nhìn thấy một chiếc xe buýt lớn đang dần cập bến. Chiếc xe màu xanh nước biển, là xe đi Osaka.

“Shinji, mình tới chỗ anh đi.” Vẫn nắm chặt lấy cánh tay Shinji, Hinako nhảy xuống khỏi đê chắn sóng. Nó kéo tay Shinji bước vào phòng chờ và tiến tới trước máy bán vé tự động.

“Ngày hôm nay, mùng 5 tháng Bảy, thứ Sáu, 10 giờ đêm, xuất phát từ bến xe thành phố S, đi Osaka, ừm…” vừa lẩm nhẩm Hinako vừa bấm vào những ô thông tin theo yêu cầu, khi nó loay hoay lôi víra từ trong túi, Shinji đang đứng bên cạnh bỗng giơ tay ra. Thằng bé bấm nút *Hủy* ở góc màn hình.

“Em làm gì vậy?”

“Liệu có phải là làm phiền không?”

“Làm phiền ai?”

“Anh ấy.”

“Tại sao?”

“Tại vì, anh ấy đâu phải là…”

Vì anh ấy không cùng huyết thống với mẹ. Chắc Shinji muốn nói như vậy. Nhưng, nó đâu còn ai khác để nương tựa. Ở riêng với Shinji có khác nào vác thêm gánh nặng. Nhưng dù vậy, khi nhìn thấy bóng Shinji ở phía bên kia đường, nó đã thực sự vui mừng. Tuy vẫn còn sót chút nghi ngờ đối với Shinji, nhưng so với lúc ở phòng chờ một mình, bây giờ Hinako cảm thấy vững tâm lên rất nhiều. Tại sao vậy nhỉ?

“Em không phải ngại đâu. Hơn nữa, chị không hề nghĩ tới chuyện anh chị em đồng tâm hợp lực gì đâu. Ngược lại, chị đang muốn phân tán bớt gánh nặng. Anh ấy dù gì cũng được nuôi nấng dưới cùng một mái nhà với chúng ta, nên cũng phải có vài phần nghĩa vụ và

trách nhiệm chứ."

"Cơ mà… A!" Shinji đang nói dở bỗng kêu lên.

"Sao vậy?" Hinako cũng đứng khựng lại và dõi theo hướng Shinji đang nhìn.

"Anh!" Hinako vọt chạy. Shinji cũng nối gót đuổi theo.

Xuất hiện trong dòng người bước xuống chiếc xe xanh vừa cập bến, là bóng dáng của Yoshiyuki.

KOJIMA SATOKO II

Alo, tôi Kojima xin nghe.

Ôi, Ma-kun! Là Ma-kun đó hả con? Con vì lo lắng cho mẹ nên gọi điện à? Rina thật là, đã lập tức kể lại cho con hay rồi phải không? Mẹ đã dặn kỹ với Rina là đừng kể cho con nghe vì biết con đi làm về sẽ mệt mỏi lắm mà.

Con có khỏe không? Vẫn ăn uống đầy đủ chứ? Có muốn mẹ gửi gì cho không?

Mẹ khỏe. Mẹ chuẩn bị tới lớp thủ công bây giờ đây. Lúc nào mẹ cũng chỉ toàn gửi đồ cho Rina, có làm con phật ý không? Thực ra mẹ muốn làm cà vạt thật đẹp cho Ma-kun, nhưng vì thành viên trong lớp đều là phụ nữ nên thành ra toàn làm đồ nữ thôi. Có lần mẹ từng góp ý với giáo viên rằng muốn làm cả đồ cho nam, nhưng giáo viên đó lại bảo mẹ rằng chắc chỉ mỗi chị Kojima là có một người đàn ông tuyệt vời ở gần để tặng quà thôi, nên rốt cuộc mẹ chẳng có cơ hội làm.

Về vụ án á? À ừ, con đã nghe mọi chuyện mẹ kể cho Rina trong lần gọi điện trước chưa? Ồ, con tra cả ở trên mạng rồi à? Đúng là Ma-kun của mẹ, hễ có việc gì khiến con để tâm là con lập tức tra cứu ngay. Từ đó cũng không có biến chuyển gì mới đâu. Bây giờ khu này im ắng lắm.

Thủ phạm bị bắt rồi, tình tiết vụ án hình như thủ phạm cũng đã tự

khai hết ra, có lẽ vì thế nên họ cũng chẳng cần khai thác gì thêm ở những người hàng xóm trong khu nữa.

Mẹ đã tưởng là các phương tiện truyền thông sẽ tiếp tục phát tin này trong vòng vài ngày nữa cơ, nhưng hôm qua lại có một vụ tương tự xảy ra ở một nơi khác đấy. Nghe nói thủ phạm giờ vẫn đang chạy trốn với con dao hung khí trên tay nên mấy người làm cho bên truyền thông chắc đều chuyển hết địa bàn sang bên đó rồi.

Có vẻ căn nhà của gia đình Takahashi giờ để trống, mấy đứa con hoặc đang ở nhà họ hàng, khách sạn, hoặc có lẽ đang một chỗ khác. Mẹ có nghe nói đứa con trai út tên là Shinji hiện đang mất tích, nhưng sau đó không thấy bị hỏi thêm gì nữa, nên có khi đã tìm được thằng bé rồi cũng nên.

Ma-kun có biết Shinji mà phải không? Hồi thằng bé học tiểu học, con có qua dạy học cho Yoshiyuki, cậu con trai cả của nhà đó ấy. Từ ngày xưa Ma-kun đã luôn tốt bụng và biết chăm lo cho người khác rồi. Mẹ nở hết cả mũi vì tự hào đây này.

À, vậy bao giờ con về?

Không về á?

Là sao? Tới khi công việc con ổn định rồi về cũng được. Lần trước con có nói trong điện thoại là sẽ về nước một thời gian nếu sắp tới xin nghỉ phép dài ngày được mà? Đúng rồi, hồi trước năm mới. Để hai con có thể sống thoải mái, mẹ đã sửa lại nhà rồi. Mẹ còn xây luôn hai khu bếp riêng biệt nữa.

Gì? Các con quyết định sẽ về nhà bố mẹ đẻ của Rina, ý con là sao? Vì muốn thoải mái, nghĩa là gì vậy? Tại sao nhà mình lại không được? Đây là nhà của con mà.

Lẽ nào là do vụ án kia?

Kìa, Ma-kun, Ma-kun, đừng ngắt máy mà con…

NHÀ ENDO

[Từ 3 giờ chiều đến 8 giờ 30 phút tối thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng 7]

3 giờ chiều.

Góc ẩm thực của trung tâm mua sắm bắt đầu phát thứ âm nhạc khá là vui tươi. Endo Mayumi choàng tỉnh và nhìn xuống đồng hồ sau một hồi ngồi ngủ thiếp đi trên ghế gần lối vào. Nhạc hiệu thông báo giờ quà chiều chăng? Khu này giờ trở nên náo nhiệt hơn nhiều so với lúc cô tới. Nhấp một ngụm cà phê trong cốc giấy, cô nhìn xung quanh một lượt.

Những nữ sinh trong bộ đồng phục lạ lẫm đang vừa nhấm nháp khoai tây chiên và nước hoa quả vừa vui vẻ trò chuyện với nhau. Chắc chúng cũng là học sinh trung học cơ sở như Ayaka. Giờ này vẫn còn khá sớm để tan trường, nhưng trông chúng không có vẻ là đang trốn học. Vì còn nghe thấy những câu thoại như *đáp án của câu hai là A*, nên cô đoán là kỳ thi cuối kỳ ở trường của những cô bé đó đã bắt đầu rồi. Nhưng dù vậy, trông chúng cũng không có vẻ bế tắc hay chán nản, mà trái lại khá hào hứng.

Một nhóm học sinh nam bước vào. Cô suýt đứng bật dậy, nhưng kịp vội vã ngồi xuống và uống cà phê như chẳng có chuyện gì.

Trong đám đó không thể nào có Shinji được. Dù đồng phục mùa hè là áo sơ mi với quần âu, nhưng rõ ràng nhìn là biết hoàn toàn khác với đồng phục của trường Shinji mà. Hơn nữa, không đời nào Shinji mặc quần một cách trễ nải và lôi thôi như thế.

Sáng hôm nay, khi nghe tin *Shinji mất tích* từ bà Kojima Satoko, Mayumi trở nên sốt ruột đứng ngồi không yên. Khi ấy Shinji để cả ví lẫn điện thoại lại nhà, người đưa cậu bé tờ mười ngàn yên là Mayumi. Giả sử Shinji tự sát ở một thành phố nào đó thật xa, hoặc gây thêm thương tích cho người khác, thì có lẽ Mayumi sẽ bị kết tội liên đới vì đã cung cấp tiền cho Shinji bỏ trốn.

Đến bật ti-vi cô cũng thấy sợ, nhưng chính vì thế ở một mình trong căn phòng yên tĩnh, cô lại càng tưởng tượng thêm về những hành động xấu xa nhất mà Shinji có thể làm. Ở lì trong nhà làm cô sắp mất trí.

Chắc gì thằng bé đã đi xa. Mình thử tìm Shinji xem sao.

Đầu tiên, cô lái xe đi quanh khu vực gần Hibarigaoka và trường của Shinji, tiếp theo đó, cô lái xuống dốc, rồi chậm rãi lái vòng quanh thành phố. Hễ thấy bóng dáng của một thiếu niên nào đó cô đều tưởng là Shinji. Và mỗi lần như vậy, cô sẽ giảm tốc và mở cửa sổ để nhìn mặt, nhưng đều không phải. Có một số cậu bé nhìn lại với nét mặt khó chịu, một số khác còn lườm cô.

Tại bến tàu và trạm xe buýt, cô dừng xe và bước vào tận trong phòng chờ để tìm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Shinji đâu. Vậy là thằng bé đã đi tới một nơi nào đó thật xa rồi ư? Cô nhìn bảng giá vé. Mười ngàn yên là đủ để đi rất xa.

Hồi tìm nơi xây nhà cô cũng chưa từng đi tới mọi ngóc ngách

trong thành phố như thế này. Cô chỉ vẽ nên một cuộc sống lý tưởng bằng những hình ảnh chắp ghép từ những mẩu tờ rơi. Điều cô nhận ra sau khi thực sự đi một vòng nơi đây, đó là đâu đâu cũng giống nhau cả. Nói môi trường sống nên thế này thế nọ, nhưng cuối cùng thực tế vẫn là một đống người cố chen chúc sinh sống ở một nơi chật hẹp mà có thể đi hết một vòng trong vài tiếng mà thôi.

Rốt cuộc mình đang làm gì vậy? Có làm thế này cũng đâu tìm ra được Shinji. Kể cả có tìm thấy thì mình định làm gì với thằng bé chứ? Chẳng nhẽ lại bảo *Cháu hãy về nhà cùng cô đi*. Hay là, *Cháu trả lại cô mười ngàn yên đi…* Dừng lại thôi.

Mệt rã rời, cô nhận ra mình còn chưa ăn cơm trưa nên ghé vào trung tâm mua sắm cạnh đường quốc lộ. Cô ăn cơm cuộn trứng mua ở góc ẩm thực và trong khi uống cà phê, tâm trạng cô phần nào ổn định trở lại, rồi cô thiếp đi mất.

Tuy nhiên, dù đã nghĩ sẽ thôi tìm kiếm, nhưng hễ nhìn thấy một thiếu niên, cô lại không kìm được mà nhìn chằm chằm vì nghĩ đó có thể là Shinji. Làm thế này có khác nào một kẻ đáng nghi cơ chứ? Kể từ khung giờ này trở đi chắc chắn sẽ càng có nhiều người trẻ tới đây. Cô nên ra về trước đó.

Mayumi uống một hơi cạn cốc cà phê đã hơi nguội. Khi lấy khăn mùi soa từ trong cặp, cô thấy điện thoại mình đang nhấp nháy. Là từ cô chủ nhiệm của Ayaka. Lời nhắn trong hộp thoại tự động là *Hôm nay trò ấy lại xin về sớm*. Đã ba ngày liên tiếp rồi. Chiều tối hôm qua Ayaka khá là ồn ào khi xem ti-vi, nên cô tưởng con bé chỉ bị thời tiết nắng nóng ban ngày làm cho bị mệt, nhưng xem chúng nó thấy khó chịu trong người chăng?

Tranh thủ đang ở trung tâm mua sắm mà bình thường hiếm khi nào tới, hôm nay mình sẽ mua những nguyên liệu khác với mọi ngày rồi làm món gì đó giúp Ayaka thấy khỏe hơn.

3 giờ 30 phút chiều.

Vừa dán miếng giấy dán tường màu trắng trơn khắp căn phòng rộng 11 mét, Endo Keisuke vừa thầm nghĩ không biết tường phòng của Ayaka có họa tiết gì. Con trai của khách hàng hình như cũng là học sinh lớp chín, như Ayaka. Để con có thể tập trung vào việc ôn thi, vào trước kỳ nghỉ hè, khách hàng này đã nhờ thay lớp giấy dán tường đã hoen ố thành một màu trắng trơn mới tinh.

Lớp giấy dán tường cũ trước khi bị thay có họa tiết những đám mây trắng nổi trên nền trời xanh và trên đó có rất nhiều vết dán poster và thời gian biểu. Trên một mặt tường khác, có một vết dường như là vết cọ xát cao ngang đầu Keisuke. 'Vết đó là do hồi tiểu học cháu nó tập trồng cây chuối mà ra,' vợ của khách hàng vừa cười khanh khách vừa kể với Keisuke.

Nếu tường phòng của Ayaka mà có vết tương tự, liệu Mayumi có thể vừa cười vừa nói như cô vợ này không?

Anh thử hình dung nhưng không thể. Anh hoàn toàn không rõ Ayaka làm gì trong phòng. Anh cũng không biết cả cách bài trí nội thất trong phòng Ayaka, hay trên tường có dán poster và thời khóa biểu không. Anh không thể nhớ ra được tường phòng con mình có họa tiết hay màu gì. Từ khi chuyển về nhà mới anh chưa từng bước chân vào phòng Ayaka.

Vài năm trở lại đây, anh cũng chẳng trò chuyện được tử tế với con.

‘Ông bô im miệng đi!’, ‘Đi ra chỗ khác!’, ‘Nói chuyện với bố chả được tích sự gì.’

Dù có mở miệng để bắt chuyện, đáp lại chỉ toàn là những *lời hoa ý ngọc* này. Thế nhưng, mỗi lần như vậy Keisuke đều không nghĩ mình phải mắng con. Mấy lời của con bé không đẹp đẽ gì cho cam, nhưng cũng không tới mức khiến anh bực mình.

Từ nhỏ Keisuke đã không thích phải lên tiếng phê phán lời nói và hành động của người khác. Có thể là do anh lớn lên cùng với hai bà chị lắm điều. Dù có lấy hết dũng khí ra để nhắc nhở, nhưng nếu nhận lại được chỉ là những lời càm ràm gấp đôi, thì thà im lặng ngay từ đầu còn hơn. Đối với người không chịu lắng nghe người khác thì có nói mấy cũng vô ích.

Đối với Mayumi và Ayaka, anh áp dụng cách đối xử tương tự. Vì Mayumi cũng là người ghét đôi co, nên chưa một lần hai người hục hặc. Ấy vậy mà, một khi động tới chuyện nhà của Mayumi lại trở nên hung hăng. Keisuke vốn cũng ôm mộng xây nhà vào một lúc nào đó, nhưng sự mê đắm đối với chuyện này của Mayumi còn mạnh mẽ hơn.

Với cô ấy, ngôi nhà là tất cả. Bình thường đang yên đang lành, nhưng chỉ cần nhắc tới nhà cửa thôi, là một bầu không khí căng thẳng sẽ lan tỏa. Để được giải thoát khỏi bầu không khí đó càng sớm càng tốt, Keisuke đã đi tìm những khu đất mà Mayumi sẽ ưng ý để xây nhà mới.

Tuy nhiên, về khu đất ở Hibarigaoka, anh chỉ nhất thời thử nói cho

có chuyện. Dù có mua được khu đất, những ngôi nhà được xây trên đó so với những nhà khác sẽ nhỏ hơn, chưa kể phí quản lý sẽ đắt tới mức thành gánh nặng chi tiêu cho cả nhà.

Vậy nhưng, Mayumi đã mừng rỡ như muốn nhảy múa tới nơi.

'Kết hôn với anh quả là điều tuyệt vời.'

Chắc cả đời anh chỉ có duy nhất một lần được nghe vợ nói câu đó rồi ôm chầm lấy. Trước khi mua mảnh đất Hibarigaoka, anh từng ướm hỏi 'Có khu đất phân lô ở gần bờ biển cũng được đánh giá tốt lắm, em có muốn đi xem không?', nhưng Mayumi đã bỏ ngoài tai.

Dù vậy, khi bản thân tham gia vào quá trình xây dựng và dần thấy căn nhà hoàn thiện, anh đã cảm thấy hài lòng vì cuối cùng giấc mơ của hai vợ chồng cũng thành sự thật. Sau đó thì chỉ việc sống một cách yên bình mà thôi.

Vào buổi tối mà ngôi nhà dù có bé nhỏ nhưng hội tụ đủ những yếu tố mà Mayumi mong muốn được hoàn thành, Mayumi đã lôi chuyện thi cử của Ayaka ra bàn luận.

Ayaka không phải là đứa trẻ xuất sắc như Mayumi nghĩ. Giống như Keisuke, con bé trầm tính và có phần nhút nhát.

Tuy nhiên, sợ rằng nếu nói thành lời, Ayaka sẽ trở thành một đứa như thế thật, nên anh đã giữ im lặng. Sống tại một khu dân cư cao cấp, chỉ cần bản thân tiếp tục lừa dối chính mình mà tâm niệm rằng mình là một người đặc biệt, thì tới một lúc nào đó không phải con mình sẽ thực sự trở thành một đứa giỏi giang sao? Cũng không hẳn là anh không có thứ kỳ vọng đó.

Thế nhưng, đời không ngọt ngào như mơ. Sau khi thi trượt, Ayaka trở nên hỗn láo. Con bé nổi cơn thịnh nộ vì những điều vặt vãnh và

thốt ra những câu nói hỗn hào. Nhưng Keisuke hiểu được cảm xúc của Ayaka.

Ayaka làm vậy để bảo vệ bản thân mà thôi. Rồi sẽ có ngày con bé nhận ra được điều ấy. Chính bởi thế nên dù có bị nói hỗn ra sao anh vẫn luôn cười xòa cho qua, ấy vậy mà thái độ của con bé đêm qua là gì vậy?

Vừa xem tin thời sự về vụ án xảy ra ở nhà đối diện con bé vừa ôm bụng cười khanh khách, ngay cả giữa lúc ăn cơm nó cũng hí hoáy bấm điện thoại rồi ồn ào nói "Tuyệt tác!".

'Ayaka, con ăn cơm xong rồi hãy dùng điện thoại được không?'

Mayumi có nhắc nhở con bé cũng lờ tịt đi. Bị Mayumi thì thầm nhắc 'Anh cũng nói gì đi chứ', cực chẳng đã Keisuke đành khiển trách Ayaka.

'Con mà không ăn nhanh lên thì bao giờ mẹ mới dọn được?'

Ayaka phì ra tiếng rồi vừa cười vừa nói với Keisuke: 'Mẹ giận thì sẽ đánh chết con hả? Nếu làm vậy thì xong đời luôn đó, bà cô nhà đối diện mới minh chứng điều đó còn gì? Mẹ đâu có ngu ngốc tới thế.'

Cả Keisuke lẫn Mayumi đều không nói gì nữa.

Vốn nhà có máy rửa bát mà Mayumi lại bỏ thời gian ra tự rửa hết chỗ nồi niêu và bát đĩa, về phần Keisuke, sau khi ngâm mình trong bồn tắm lâu hơn bình thường, anh lập tức chìm vào giấc ngủ.

Ayaka đang tỏ ra thích thú trước vụ việc đầy bất hạnh xảy ra ở nhà đối diện. Con bé vốn đâu phải một đứa như vậy.

Quả nhiên, đáng lẽ không nên xây nhà ở một nơi như thế.

4 giờ chiều.

Chưa bao giờ những bước chân lên dốc lại nhẹ nhõm tới mức này. Endo Ayaka vừa nhớ lại những chi tiết trong cuộc gặp với Hinako ở phòng hát karaoke ban nãy vừa ngân nga một giai điệu trong khi leo lên dốc. Không gì sánh được với niềm vui này. Đúng là, cuộc đời luôn luôn công bằng. Dù có đi học ở trường cho tiểu thư, dù có sống ở một ngôi nhà rộng lớn, thì từ nay về sau đứa con của kẻ giết người chắc chắn sẽ không bao giờ được hạnh phúc. Suốt đời này Hinako sẽ phải sống trong sự gièm pha của người đời.

Và cả con đường dốc đã luôn bẻ cong thế giới của Ayaka, từ nay sẽ chỉ là một con đường bình thường, không hơn không kém.

Hôm qua, xe của giới truyền thông và cảnh sát ùn ùn kéo tới, tới mức người ta còn phải treo biển hạn chế qua lại khu này, vậy mà hôm nay đã lại yên ắng như chưa từng xảy ra chuyện gì. Chuyện này tưởng phải gây ồn ào thêm mấy hôm nữa chứ. Con bé còn định trả lời phỏng vấn của tuần báo và truyền hình, thế mà… thật đáng thất vọng.

Khi về tới gần nhà, Ayaka lúc nào cũng ngoảnh nhìn sang bên trái. Hy vọng nhỡ đâu có thể sẽ gặp Shinji. Giờ đây nó không còn hy vọng nữa, nhưng hôm nay nó quay qua nhìn chòng chọc nhà Takahashi vì trông thấy một cảnh tượng khác.

Thật kinh ngạc.

Gara đã đóng cửa chớp, trên bức tường cao được xếp từ những miếng đá màu nâu đen kéo dài từ gara tới hiên nhà, hằng hà sa số những tờ giấy được dán chi chít như hòng lấp kín cả cửa gara và bức tường.

Chết đi!

Đồ sát nhân!

Thứ ô nhục!

Cút đi!

Cả nhà tự sát đi!

Là những tờ giấy ghi những lời phỉ báng. Những dòng chữ giận dữ viết bằng bút dạ trên giấy trắng, những chữ khác dường như được viết bởi bút lông, những dòng chữ được đánh máy rồi đem đi copy với số lượng lớn, tùy thuộc vào cách viết mà khổ giấy cũng khác nhau.

Sáng nay khi Ayaka ra khỏi nhà đâu có những chữ này. Thật không ngờ chỉ trong vòng nửa ngày mà chuyện như thế này đã xảy ra. Ai đã làm điều này? Nhìn lên, con bé để ý thấy kính cửa sổ của căn phòng nằm trên tầng hai đã bị vỡ. Tấm kính này sáng nay cũng chưa hề vỡ.

Dù chẳng thích thú gì, nhưng ngó lên nhìn căn phòng trên tầng hai nhà đối diện mỗi khi ra khỏi nhà đã trở thành thói quen của Ayaka, nên chắc chắn nó không nhầm được.

Giấy ghi những lời phỉ báng, cửa kính vỡ… con bé từng nhìn thấy những hình ảnh này trong phim truyền hình. Vì là nhà xảy ra án mạng nên việc này âu cũng là tất nhiên. Nhưng, nó đã nghĩ mấy việc phá phách này thường được làm vào buổi đêm, hoặc giữa đêm. Ai dè giữa ban ngày vẫn có người làm lớn tới vậy. Không hiểu đầu óc người đó ra sao nữa.

Ayaka thử đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bất

cứ bóng người nào. Cũng không nghe thấy tiếng nói nào. Có khi nào giữa ban ngày ban mặt mấy kẻ hóng hớt đã từ dưới dốc leo lên tận đây để xỉa xói ngôi nhà xảy ra vụ án không? Nhưng nếu vậy, chắc hẳn sẽ bị người dân ở khu Hibarigaoka nhìn thấy. Hay là, những người sống ở khu này đã câu kết với nhau để dán mấy tờ giấy này chăng?… Vì sao chứ?

Vì đã gây bất an cho cuộc sống yên ổn của họ.

Vì đã gây ra ký ức kinh hoàng cho họ.

Vì đã vấy bẩn thanh danh của khu dân cư cao cấp Hibarigaoka.

Không chừng, những kẻ dán mấy thứ này có thể không hề nghĩ đây là những lời phỉ báng. Có lẽ họ nghĩ rằng đây đơn thuần chỉ là những lời phản đối mà thôi. Phải chăng chính vì đinh ninh hành động của mình là đúng, nên họ mới làm giữa ban ngày ban mặt?

Cút đi!

Nhìn dòng chữ được viết bằng bút dạ đỏ, Ayaka nhớ lại những lời của Shinji.

‘Nhà cậu xây sau mà. Nếu thấy phiền, sao không chuyển đi?’

Rõ là vì Shinji mà con bé mới bị trêu chọc, vậy mà cậu ta chẳng hề tỏ ra hối lỗi. Người nói với bạn của Shiho rằng mốc để tìm nhà là ngôi nhà bé nhất Hibarigaoka, chắc hẳn là Shinji chứ không ai khác. Chuyện đó tới tai Shiho và khiến cho Ayaka bị đem ra làm trò cười.

Ấy vậy mà cậu ta dám nói câu đó với khuôn mặt như đang khinh thường nó.

Bảo sao không xảy ra vụ giết người.

Chuyện nhà nó đúng là sự thật, nên có thể Shinji không cần phải

xin lỗi. Tuy nhiên, đứa con của gia đình gây ra án mạng trước tiên phải xin lỗi hàng xóm láng giềng chứ?

Nửa đêm xe cứu thương tới, rồi xe tuần tra tới, sáng ra thì là xe của báo đài, rồi vụ án lên mặt báo, lên ti-vi, mọi người dân ở đây đều đang chịu phiền phức còn gì?

Nếu cậu ta không quỳ rạp xuống trước những người dân trong khu này và vừa khóc vừa nói 'Cháu thật lòng xin lỗi mọi người vì đã gây ra rắc rối,' thì còn lâu con bé mới thấy hả giận. Những tờ giấy này chính là tiếng nói của người dân ở Hibarigaoka. Nếu là người dân ở đây thì ai ai cũng có quyền nói ra những lời phàn nàn này.

Trong khi đọc từng tờ một, cảm xúc phấn khích trong Ayaka lúc một gia tăng, con bé gật gù tán đồng "Đúng lắm, đúng lắm, ghi thế này đúng lắm." Ước gì cả gia đình Takahashi đều cuốn gói khỏi đây thì tốt biết bao. À không, ước gì ngay từ đầu họ đã không sống ở đây.

Nếu như vậy, thì dù có ở Hibarigaoka, con bé sẽ có thể sống yên ổn hơn một chút.

Nhìn xuống chân mình, Ayaka trông thấy một hòn đá nhỏ hơn nắm tay. Nhặt hòn đá đó lên, con bé ngước lên nhìn căn phòng trên tầng hai.

Phòng của Shinji. Không biết kẻ nào đã ném vỡ tấm kính cửa sổ của căn phòng hằng đêm luôn sáng đèn tới khuya. Có rất nhiều phòng, sao không ném chỗ khác. Người có quyền ném đá vào phòng Shinji… chỉ có nó mà thôi.

Cửa sổ đã vỡ cũng không sao. Mình vẫn sẽ ném đá vào phòng Shinji cho biết mặt. Mình sẽ ném đá vào Shinji. Ayaka vung tay lên.

Tiếng còi xe vang lên.

Con bé giật thót tim, nhưng quay lại nhìn, thì hóa ra là xe của mẹ nó.

Trợn mắt nhìn con mình sau lớp cửa kính xe, Mayumi há hốc mồm thẫn thờ nhìn Ayaka như thể một sinh vật lạ mà cô chưa từng nhìn thấy.

5 giờ chiều.

Túi ni lông đi chợ vẫn để nguyên trên mặt bàn. Vì bên trong có thức ăn đông lạnh nên đáng nhẽ Mayumi phải mau chóng bỏ chúng vào tủ đá, nhưng cô không tài nào đứng lên nổi khỏi ghế. Má cô nóng rực. Cô đã bật điều hòa, nhưng căn phòng bị tích nhiệt do cửa sổ đóng kín mít kể từ đêm xảy ra án mạng, nên mãi chưa mát lên được.

Nách cô ướt sũng mồ hôi. Nhưng không phải do thời tiết nắng nóng.

Rõ ràng cô đã quen nhìn tới phát ngán hình ảnh Ayaka ném đồ đạc rồi. Vậy nhưng, vào trong nhà rồi tim cô vẫn tiếp tục đập thình thịch. Có gì khác ở đây nhỉ? Có phải cô sốc vì trông thấy điều này ở bên ngoài nhà không?

Không, là khuôn mặt của con bé, là vẻ mặt của nó.

Ayaka khi nổi cơn thịnh nộ ở trong nhà thường phá phách để giải tỏa những bất mãn tích tụ trong lòng. Vì vẻ mặt con bé luôn thể hiện sự đau khổ tột cùng, hay nhìn như sắp bật khóc, nên vài phần trong cô có thể cam chịu. Tuy nhiên, vừa rồi khi Ayaka vung tay chuẩn bị

ném đá, cô không hề thấy chút biểu cảm nào như thế từ con bé.

Tiếng còi xe dứt, mắt cô chạm mắt Ayaka, nhưng con bé lập tức nhìn sang hướng khác. Ayaka hạ cánh tay đang vung lên của mình xuống và ném hòn đá xuống mặt đường, rồi bỏ chạy vào nhà. Khẽ áp tay lên ngực thở phào vì kịp ngăn Ayaka lại trong gang tấc, nhưng sự nhẹ nhõm cũng không kéo dài lâu khi cô bước xuống xe và nhìn thấy kính cửa sổ của căn phòng trên tầng hai của nhà Takahashi đã vỡ toang hoác.

Là căn phòng luôn sáng đèn mỗi khi cô thức dậy lúc nửa đêm. Cô đã luôn nhìn căn phòng đó một cách ngưỡng mộ vì đoán Hinako hoặc là Shinji vẫn đang học bài tới khuya muộn, nhưng có thể Ayaka đã nhìn nó với một cảm xúc khác.

Tuy thế, đâu có nghĩa con bé được làm chuyện tồi tệ như thế này.

Nhưng, thứ khiến cô để ý hơn cả tấm kính vỡ là những tờ giấy với nội dung chửi bới được dán trải dài từ cửa chớp gara tới tường. Lúc cô ra khỏi nhà chúng chưa hề xuất hiện. Khi biết tin ở nhà đối diện xảy ra án mạng, thứ sượt qua tâm trí cô chính là cảnh tượng này.

Cô đã từng nhìn thấy cảnh này trên phim, cũng từng xem bản tin thời sự nhà của tội phạm giết người hiện đang ngồi tù đã bị phóng hỏa thiêu trụi. Trải dài trên bức tường được chiếu trên màn hình ti-vi là những lời phỉ báng được viết bằng sơn xịt.

Ngoài ra, cô cũng từng trông thấy điều này ngoài đời. Dù không phải là một vụ giết người, nhưng trên cánh cửa của một trong những căn phòng tại khu tập thể nơi cô sống hồi nhỏ có dán một mảnh giấy đề *TÊN BIẾN THÁI*. Là phòng của gã nhân viên công sở chuyên đi trộm đồ lót phụ nữ. Sống trong căn phòng đó còn có một đứa con gái

hơn Mayumi một tuổi, mỗi buổi sáng hai người từng đi học cùng nhau, nhưng từ sau hôm đó Mayumi đã đi học một mình. Là Mayumi lảng tránh cô bé đó, hay là cô bé đó ngừng rủ Mayumi, cô cũng không nhớ rõ nữa, nhưng cô vẫn nhớ như in mình từng nghĩ thật may mắn rằng cô bé đó không phải bạn cùng lớp.

Tội trộm đồ lót mà đã phải hứng chịu chừng đó rồi, tội giết người chắc hẳn sẽ phải đón nhận những thứ tồi tệ hơn. Vừa nhìn hình ảnh ngôi nhà của gia đình Takahashi trên ti-vi cô vừa cảm thấy chộn rộn bất an. Chiếu cả nhà như vậy có khác nào vẽ đường cho những người vốn không liên quan, rằng "nếu các vị muốn tới gây rối, thì nhà đó ở đây này".

Trong đoạn video được phát trên ti-vi, ở một góc nằm cách xa một chút là hình ảnh của nhà Mayumi dù đã được làm mờ bớt. Nếu mấy người đó gây rối nhầm sang nhà cô thì biết phải làm sao? Cô nghĩ xa tới cả chuyện đó.

Tuy nhiên, sau hai đêm kể từ khi vụ án xảy ra, cô không hề nhìn thấy bất cứ dấu vết gây rối nào xảy đến với nhà Takahashi.

Có lẽ, chắc hẳn họ đều chùn tay trước việc ra tay với một ngôi nhà vững chãi và hiện đại. Không, không phải vậy, hình ảnh một khu dân cư cao cấp khiến cho những kẻ có hành vi hạ đẳng không dám tới gần. Kể cả nếu những thành phần hóng hớt từ bên ngoài có định tới để phá phách, thì bầu không khí ở Hibarigaoka sẽ thay người dân nơi đây ngăn cản chúng giở trò.

Cô đã nghĩ như vậy, nhưng cái gì thế này?

Họ đã làm vậy giữa ban ngày ban mặt.

Để tới hôm nay mới làm, có lẽ là do không còn nhìn thấy bóng

cảnh sát và người trong giới truyền thông nữa. Ayaka đã ném đá sau khi nhìn thấy chỗ giấy đó ư? Cơ thể con bé đã trót ghi nhớ cảm giác khoan khoái có được khi nghe âm thanh của kính vỡ nên nó mới quyết định sẽ ném lần hai chăng?

Tội nghiệp ngôi nhà.

Đang chăm chú nhìn cửa kính bị vỡ, chợt cảm thấy có ai đó đang nhìn mình từ phía sau lưng, cô quay lại.

Là bà Kojima Satoko. Bà đang nhìn cô từ trong góc khuất sau cửa. Bà diện một chiếc váy liền sặc sỡ, xem ra vừa đi đâu đó về, nhưng vẫn đeo chiếc túi xắc cô thường thấy. Ánh mắt hai người chạm nhau. Cô cứng người lại vì tưởng bà ấy sẽ qua chỗ mình, nhưng bà Satoko chỉ nhìn đi chỗ khác rồi quay vào trong nhà.

Bà ấy sao thế nhỉ? Trước đó cô căng thẳng vì nghĩ bà sẽ bắt chuyện với mình bằng những câu như ‘Thật kinh khủng nhỉ,’ hoặc là ’Không biết kẻ nào làm nữa?’ nhưng bị bà ấy lờ đi ngược lại khiến cô băn khoăn.

Có lẽ bà ấy biết người ném cửa kính là Ayaka. Miếng kính bị vỡ toang hoác thế kia cơ mà. Chắc hẳn tiếng vỡ to lắm. Bà Satoko thì chắc chắn đã bước ra ngoài xem tình hình.

Dù có là căn nhà hiện trường vụ giết người, nhưng việc ném đá vào đó nghĩ thế nào cũng là một hành vi trái với luân thường đạo lý. Chắc chắn bà Satoko đang tỏ ra khinh bỉ. Nếu là con cái nhà khác ném đá, chính cô cũng sẽ khinh thường đứa con, à không, khinh thường bố mẹ của đứa trẻ đó.

Có thể còn vài người khác nữa đã nhìn thấy Ayaka. Từ trong một góc khuất nào đó, có thể họ đang nhìn Mayumi với đôi mắt khinh

miệt.

Mayumi vội vã bỏ vào nhà như chạy trốn.

Cuối cùng căn phòng cũng chịu mát lên, nhưng má của cô vẫn nóng ran như thế.

5 giờ 30 phút chiều.

Mới nhấp ngụm đầu tiên, Keisuke đã biết ngay là cà phê hảo hạng. Sau khi hoàn thành công việc thay giấy dán tường, vị khách hàng đã chuẩn bị bữa nhẹ cho anh ở phòng khách. Là cà phê nóng và bánh sô cô la. Trong lúc thưởng thức, anh tranh thủ hướng dẫn cho khách hàng cách bảo dưỡng giấy dán tường, đúng lúc ấy hai đứa con của chủ nhà đồng loạt trở về. Hai chị em tầm trung học cơ sở và trung học phổ thông vẫn mặc nguyên đồng phục bước vào phòng khách. Keisuke nhớ là trước đây đã từng nhìn thấy bộ đồng phục của cô chị. Người chủ nhà nói với các con:

"Hai đứa phải rửa tay tử tế vào. Còn nữa, chú đây đã thay giấy dán tường trong phòng Hiroki, nên các con cảm ơn chú đi."

Hai đứa trẻ tới dàn hàng ngang bên cạnh Keisuke và đồng loạt cúi đầu:

"Cảm ơn chú ạ."

"Ồ, không có gì…"

Trước thái độ lễ phép và ngoan ngoãn, Keisuke đứng dậy nửa chừng rồi bối rối gãi đầu. Hai đứa trẻ sau đó đi thẳng vào bếp.

"Phòng của Hiroki không còn là bầu trời xanh nữa nhỉ," cô chị nói.

Vì lớp giấy dán tường có họa tiết bầu trời trước đây được dán trọn bốn mặt tường và cả trần nhà, bước vào phòng một lúc sẽ cảm thấy như đang trôi giữa nền trời.

Nếu phòng của Ayaka cũng có thiết kế tương tự, liệu tâm trạng con bé có được xoa dịu hơn không? Anh đã suy nghĩ vậy trong khi bóc giấy dán tường.

“Năm sau em thành học sinh trung học phổ thông rồi, dẫn bạn gái tới một căn phòng có họa tiết bầu trời thì ngượng lắm.” Cậu bé tên Hiroki nói. Giấy dán tường mới là một màu trắng trơn. Do màu trắng có hơi ngả sang màu xám để khiến vết bẩn không quá nổi bật, nên căn phòng có một bầu không khí sáng sủa mà trầm mặc. Nhìn toàn bộ căn phòng sau khi được thay giấy dán mới, anh nghĩ phải chăng dùng giấy này cho phòng của Ayaka sẽ khiến con bé bình tĩnh hơn.

Cô chị gái cắt bánh kem để trên mặt bàn bếp, còn Hiroki thì rót cà phê.

“Bàn chuyện có bạn gái trước cả khi thi, em thành thơi quá nhỉ. Hay là em đã có bạn gái rồi?”

“Làm gì có… Dẹp chuyện đó sang một bên, chị đã nhắn chưa?”

“Nhắn ai cơ?”

“Còn ai vào đây nữa, đừng bắt em phải nói ra chứ.”

“… Chưa.”

“Chị đang làm gì vậy. Em không nghĩ chị là một người bạc bẽo đến vậy đó.”

“Chị biết nhắn gì bây giờ? Cậu mau vui trở lại nhé? Có gì cũng hãy kể mình nghe nhé? Cậu tới nhà mình cũng được! Chị thấy giờ có gửi

tin gì cũng sẽ khiến cậu ấy tổn thương thôi."

"Nhưng không gửi gì mới gây tổn thương nhất ấy."

"Đừng ra vẻ kẻ cả nói như thể em hiểu chuyện hơn. Nếu thế thì em đi mà gửi? Hiroki, lẽ nào em thích Hinako hả?"

"Đừng có nói điều ngu ngốc như thế. Vì là bạn của chị nên em mới lo đó thôi."

Nghe thấy tên Hinako, Keisuke nhìn cô chị. Có phải đang nói về đứa trẻ sống ở nhà đối diện nhà mình không nhỉ? Đồng phục cũng giống bộ đồng phục mà Mayumi từng nói muốn cho Ayaka mặc - đồng phục của trường nữ sinh S.

"Hai đứa, ở trước mặt khách đừng tỏ ra bất lịch sự."

Người chủ nhà khiển trách các con. Hai đứa quay qua xin lỗi Keisuke.

"Không sao, hai chị em thân thiết với nhau thích quá nhỉ. Nhà tôi chỉ có một đứa con gái thôi. À, bánh kem này cũng ngon quá."

"Ồ, tôi mừng quá. Bánh này tôi tự làm đó. Nếu thích anh hãy mang một miếng về cho con gái đi. Nhà tôi mà ăn hết thì vượt quá lượng ca-lo tiêu chuẩn mất."

Không đợi Keisuke trả lời, người chủ nhà đứng dậy và đi vào trong bếp. Liệu Ayaka có thấy vui khi nhìn thấy miếng bánh kem bố được cho mang về không?

"Miếng của bố to quá đấy."

"Ùừ, bố đã béo rồi còn…"

"Chẳng sao hết, cacao tốt cho cơ thể mà. "

Keisuke nhìn ba người đang quây quần bên bàn bếp. Chắc hẳn,

vụ án sẽ không xảy ra ở gia đình này đâu. Có con cái cùng tầm tuổi và sống trong một môi trường giống nhau, vậy mà tại sao có nhà xảy ra chuyện, có nhà lại không?

Không, vì là vợ giết chồng, nên khả năng chỉ là vấn đề giữa vợ chồng họ. Nhưng, nguyên nhân chắc chắn là đứa con trai.

6 giờ tối.

Vì vụ ném đá không thành công, để trút giận Ayaka đã viết những lời nói xấu Shinji trên một diễn đàn trên mạng điện thoại. Từ đêm hôm qua con bé đã viết rất nhiều lần.

Thế nhưng trên diễn đàn cứ vài phút lại tràn ngập bình luận mới, tới mức Ayaka không thể nhận ra cái nào là của mình nữa. Trong vô số những bình luận kia, có những nội dung mà con bé biết là do người quen của mình viết, nhưng đa số đều là những câu mông lung, dường như là do những người hoàn toàn không can hệ tới nhà Takahashi viết.

Những người không hề bị liên lụy gì cớ sao lại trịnh thượng viết ra những dòng này chứ? Vì là vụ án ở ngay nhà đối diện nên Ayaka mới hùng hổ viết, chứ với những vụ án khác con bé chưa viết bình luận như thế này dù chỉ một lần. Vì chẳng hề có hứng thú.

Tuy nhiên, trong lúc đọc những dòng bình luận, nó bắt đầu cho rằng đây chính là hình phạt nặng nề nhất. Sau khi vụ án xảy ra, nếu chỉ bị cảnh sát bắt giữ rồi chịu bản án trong phiên tòa thì chưa phải thỏa đáng cho lắm. Chẳng phải nhờ vụ án bị đưa tin rộng rãi khắp cả nước thông qua ti-vi và mạng Internet, bị những người không quen

biết và cả xã hội vùi dập nên không chỉ kẻ gây án mà cả gia đình và họ hàng đều sẽ nhận ra rằng họ đã gây ra một chuyện không thể cứu vãn, rồi từ đó sẽ biết đường mà hối lỗi sâu sắc hơn ư?

Cả Shinji lẫn Hinako đều phải đón nhận những điều được viết trên đây bằng cả trái tim. Cho đáng đời.

Chính sự ngạo mạn cho rằng chúng là những người được chọn trong xã hội đã gây ra vụ án. Viết không sai.

Vì họ có thái độ như vậy nên đêm đó vụ án mới xảy ra.

Vụ án ở nhà đối diện là do mình gây ra. Là điều ước Shinji gặp bất hạnh mình ước lúc nhìn theo cậu ta đi xuống dốc, đã thành sự thực.

Ayaka nhớ lại ngày xảy ra vụ án.

Ngày hôm đó, về nhà rồi mà Ayaka vẫn không tài nào quên được lời của Shinji. Con bé đã nghĩ hành vi trêu chọc và khinh thường người khác chỉ thuộc về những kẻ ngu ngốc. Con bé đinh ninh rằng chỉ là nó không có nhiều cơ hội nói chuyện với Shinji, nhưng một khi có cơ hội thì chắc chắn Shinji sẽ đối xử với nó một cách dịu dàng. Shinji trong trí tưởng tượng của Ayaka luôn đối xử dịu dàng với nó.

Hễ có việc bực mình ở trường là Ayaka sẽ vừa ngắm nhìn poster của Shunsuke - người trông giống Shinji - vừa tưởng tượng cảnh mình đem những chuyện buồn phiền đó ra kể với cậu. Dù Ayaka có nói gì đi chăng nữa, Shinji cũng sẽ tặc lưỡi đáp ‘Bọn nó tệ thật,’ gật gù cảm thông với nó và cuối cùng cậu sẽ nói với nó rằng “Ayaka chẳng làm gì sai cả, nên đừng bận tâm”.

Thế nhưng, ngắm nhìn poster của Shunsuke cũng không thể

khiến con bé giảm bớt những bất mãn đối với Shinji. Càng nhìn nụ cười khoe hàm răng trắng sáng nó càng bực mình. Nghe thấy tiếng mẹ gọi ‘Cơm tối đã sẵn sàng,’ nó lập tức phi xuống tầng một.

Bao giờ nó cũng bật ti-vi trong lúc ăn. Không đời nào nó làm ba thứ trò chuyện sum vầy với gia đình. Một tuần bố nó cũng chỉ ngồi cùng bàn ăn với nó tầm ba bữa. Dù có ba người hay chỉ có hai mẹ con, hầu như nó cũng chẳng có chuyện gì muốn nói. Vừa xem ti-vi vừa buông ra vài lời vô thưởng vô phạt là đủ.

Tối nay bố nó vẫn chưa về, nên hai mẹ con ăn cơm tối cùng nhau. Khi chuyển kênh để xem chương trình giải đố mà nó ngóng chờ hằng tuần và phát hiện ra khách mời là Takagi Shunsuke, nó không khỏi chán chường. Nó đã định chuyển sang kênh khác, nhưng đây cũng là chương trình mà mẹ nó ngóng xem. Nếu và chương trình rồi mà nó đột ngột đổi kênh, chắc chắn mẹ nó sẽ hỏi tại sao. Quá lười để trả lời câu chất vấn của mẹ nên nó quyết định giữ nguyên kênh.

Shunsuke cho dù có khuôn mặt giống Shinji, nhưng đầu óc hẳn là khác, nên chắc sẽ không trả lời tử tế được câu đố nào đâu.

Nhưng nào ngờ, Takagi Shunsuke đã trả lời rành rọt liên tiếp các câu khó. Khi một danh hài bông đùa là “Tình hình này là sao vậy?”, MC chương trình liền thông báo rằng Shunsuke đang theo học tại một trường tư thục danh tiếng liên thông lên thẳng đại học. Tiếng tán thưởng *giỏi quáaaa* vang dội khắp khán phòng, bên cạnh Ayaka còn vang lên những câu tương tự.

‘Shunsuke giỏi quá. Mẹ không ngờ cậu bé lại còn rất thông minh nữa. Thảo nào diễn xuất cũng tốt. Hẳn là cậu bé nhớ lời thoại nhanh lắm, nội dung kịch bản chắc cũng nắm vững. Đã thế, lại còn nhảy

giỏi, hát hay nữa chứ, căn bản thông minh sẵn thì làm gì cũng được.'

Mẹ nó tấm tắc khen như vậy và thở dài thườn thượt.

Lại thở dài. Tôi hiểu bà muốn nói gì mà.

'Đằng nào thì tôi cũng thi trượt rồi!'

Khoảnh khắc tiếng thét bật ra, mặt bàn vốn bằng phẳng bỗng chao nghiêng trước mắt Ayaka. Bát đĩa và cốc nước đồng loạt rơi về phía nó. Con bé dùng cả hai tay để hất chúng đi. Lao vội về phòng, nó bắt đầu ném bất cứ thứ gì trên bàn mà nó vớ được. Căn phòng nghiêng, mặt bàn nghiêng, mọi thứ đều đang lăn thẳng về phía Ayaka. Nó sắp bị tường đè bẹp mất. Đừng tới đây, đừng tới đây. Giơ từ điển, sách giáo khoa và hộp bút lên, Ayaka nện chúng thật mạnh xuống sàn để ngăn không cho bất kỳ thứ gì có thể tấn công nó thêm nữa.

Đừng coi tôi là con ngốc!

Cả Shiho, lũ bạn ở lớp, cả Shinji, cả mẹ, tới cả Shunsuke…

Tấm poster này, tôi không cần nữa!

Nó liếc nhìn về phía bức tường bên cạnh bàn học. Tấm poster của Shunsuke bị xé tan tành ngày hôm đó giờ đang nằm gọn trong thùng rác. Vì tấm đó là hàng hiếm nên bây giờ con bé hơi thấy hối hận pha chút tiếc rẻ, nhưng nó lại nghĩ poster thì chỉ cần mua một tấm mới là được.

Chạy dọc trên mặt giấy dán tường có họa tiết kẻ ca rô hồng nhạt là vô số vết móng tay. Trông bẩn quá. Hay là mình dùng poster trong tạp chí để che mấy vết móng tay đi nhỉ? Không, bảo bố thay giấy dán tường mới là được. Bố chỉ làm được mỗi mấy việc ấy thôi. Lần tới

mình sẽ chọn loại giấy nào nhỉ? Tiện thể mình muốn thay cả rèm luôn. Chắc mẹ sẽ lại làm ầm ĩ đòi chọn hộ, nhưng lần này nhất định sẽ không để bà ấy hé ra nửa lời.

Những bình luận có đang tăng lên không nhỉ?

Con bé mở điện thoại. Quả nhiên trong vòng 10 phút thì khó có nhiều thay đổi. Tiện thể, nó sẽ viết thêm luôn một bài nói xấu Takagi Shunsuke.

> Rõ ràng vai diễn của cậu ta là một vai dịu dàng lắng nghe những nỗi phiền muộn của người khác, vậy mà lại toát ra một vẻ giễu cợt, xem không thôi mà thấy buồn nôn. Lối diễn xuất dở tệ.

Nó vui vẻ nhấn nút, dường như quang cảnh chao nghiêng lúc trước đang từng chút một dần trở lại cân bằng

7 giờ tối.

Thịt gà rán đã được rã đông, salad rau củ tươi, canh miso. Đây là thực đơn cô hay làm mỗi khi cảm thấy mệt mỏi sau buổi làm thêm.

Bình thường phải mãi Ayaka mới chịu xuống, vậy mà hôm nay mới dứt lời gọi, con bé liền xuống ngay lập tức. Vừa ngồi vào bàn Ayaka liền cầm lấy điều khiển và chuyển sang kênh ca nhạc. Khi Mayumi đặt bát cơm nóng trước mặt con bé, nó vớ lấy đôi đũa trong khi mắt vẫn dán vào màn hình ti-vi.

Rồi nó đưa miếng gà rán vào miệng và nuốt chửng. Thường nó sẽ phàn nàn thịt gà đông lạnh bị nhão, nhưng hôm nay con bé chỉ yên lặng với lấy bát canh miso. Có phải vì nó mệt không nhỉ?

Mayumi ngồi đối diện Ayaka và bắt đầu cầm đũa.

“Ayaka, hôm nay con lại xin về sớm phải không?”

“Sao mẹ biết?” Vẫn chú mục vào ti-vi, Ayaka trả lời cụt lủn.

“Cô giáo để lại tin nhắn trong hộp thư thoại cho mẹ. Tới hôm nay là ba ngày liên tiếp rồi, con có chỗ nào không khỏe vậy? Con cặp nhiệt độ chưa? Có phải đi khám bác sĩ không?”

“Vẽ chuyện. Tôi chỉ thấy khó chịu trong người tí thôi.” Ayaka dùng đũa nhón lấy một miếng gà và bỏ tọt vào cái miệng đang há rộng của mình.

“Nhưng trước giờ con đã bao giờ xin về sớm đâu. Vậy mà ba ngày liên tiếp rồi. Sắp thi cuối kỳ rồi, ngày mai con được nghỉ đúng không? Ngày mai mẹ đi làm ca chiều, nên buổi sáng hai mẹ con mình đi bệnh viện nhé?”

“Nhiều chuyện quá!” Ayaka dập mạnh đũa xuống bàn. Sau đó con bé thở dài một cách cường điệu.

“Bà bô chịu khó tinh ý một chút đi. Không thấy tôi đang ăn cơm bình thường à? Nếu bị ốm thì liệu có ăn nổi gà rán không? Bà bô lúc nào cũng thế. Chẳng chịu nhìn sắc mặt hay tình trạng của tôi một cách tử tế mà chỉ nói mấy câu như trong sách cho có. Nếu đúng thực sự lo lắng cho cơ thể tôi, thì bà sẽ phải hỏi tôi trước bữa ăn chứ. Đừng có làm đại ba món đạm bạc theo ý mình rồi nói chuyện như thể bà đang lo lắng lắm ấy!”

“Mẹ đâu có…”

Cô đã tính làm món thịt bò viên mà Ayaka thích. Cô còn mua cả loại phô mai mới ra vì nghĩ nếu thấy phô mai chảy ra từ bên trong thịt

chắc con bé sẽ bất ngờ lắm. Người cướp đi sức lực của cô để làm món đó là Ayaka. Đã thế, nó gây ra chuyện như vậy mà vẫn còn tỏ ra trịch thượng và có vẻ chẳng hối lỗi gì cả.

“Đủ rồi, chả nghe thấy ti-vi nói gì cả, bà bô im lặng đi.” Ayaka tăng vống âm lượng lên. Mayumi bất giác suýt che tại lại, nhưng ca sĩ đang hát là Takagi Shunsuke.

“Ồ, bài hát mới này,” cô thử nói để xoa dịu tình hình, nhưng Ayaka tặc lưỡi rồi chuyển kênh. Chương trình động vật. Cảnh mấy chú mèo con đang đùa giỡn với nhau hiện lên trên màn hình. Ayaka vốn đầu có hứng thú gì với động vật.

Ayaka tóm lấy một chiếc đũa và xiên một miếng gà. Vừa ngắm nhìn chiếc đũa còn cắm nguyên miếng thịt, con bé vừa cười tủm tỉm. Mayumi hoàn toàn không hiểu nổi điều đó có gì thú vị.

“Này Ayaka, ở trường có chuyện gì hả con?”

“Chả có gì.”

“Nhưng các bạn đều biết về vụ án nhà đối diện qua ti-vi rồi chứ? Con có bị nói điều gì khó chịu không?”

“Chả có gì. Chả ai biết tôi đang sống ở Hibarigaoka cả.” Ayaka nắm chiếc đũa rồi thả cả miếng thịt gà vào miệng.

“Nhưng hôm nọ Shiho, bạn cùng lớp con đã tới nhà mình đó.”

Ayaka mở to mắt. Con bé nuốt trôi miếng thịt gà bằng nước trà rồi bị sặc.

“Tại sao bây giờ bà mới nói?”

“Ý con là sao?”

“Tại sao hôm Shiho tới bà không bảo tôi?!” Ayaka đập mạnh cả hai

tay xuống mặt bàn.

"Mẹ quên mất," cô dè dặt trả lời, nhưng Mayumi không thể hiểu nổi tại sao Ayaka lại giận dữ đến vậy. Hôm đó Shiho đã nói rằng 'Cháu nhầm nhà.' Vậy là không phải là con bé tới thăm Ayaka.

"Tôi không thể chịu nổi cái tính cách này của bà! Chưa già đã lẫn hả? Bà bô có biết là tại bà mà tôi đã chịu tủi nhục thế nào không? Lỗi của bà khi cứ đuổi theo sự phù phiếm mà đòi xây nhà ở đây, nên tôi mới bị cả Shiho, cả lũ ở lớp lẫn Bonbon con trai của kẻ giết người đồng loạt coi như con ngốc."

Vẫn ngồi nguyên tại chỗ, Ayaka ra sức đẩy chiếc bàn về phía Mayumi. Bát canh miso bị đổ và làm bẩn nguyên phần vải ở bụng của chiếc áo blouse mà Mayumi đang mặc.

Công tắc của con bé lại bị bật rồi đây.

Nhưng Ayaka không làm gì thêm nữa. Nó đang ăn salad trong khi làm vẻ mặt như không quen biết Mayumi. Vì canh miso đã nguội nên cô không bị bỏng, nhưng phần quanh bụng có hơi nhớp nháp.

Tuy nhiên giờ không phải lúc để ý tới điều đó. *Bonbon con trai của kẻ giết người…*

"Ayaka, hôm nay con đã gặp Shinji à?"

"Hả? Hôm nay gặp thế quái nào được, là trưa thứ Tư ấy. Nhưng hôm nay thì tôi gặp tiểu thư Hinako đó."

"Con gặp Hinako rồi à? Ở đâu thế?"

"Ở cửa hàng tiện lợi. Chị ta đang nhìn mấy hộp mì ăn liền ạaa."

"Cô bé mua cho mấy người?"

"Ai biết. Hỏi gì mà kỳ cục. Ý bà muốn hỏi là liệu chị ta có mua cho

cả Takabon không chứ gì? Người cù lần như bà mà hỏi vòng vo kiểu thế là lộ ngay, nên tôi đã bảo là bỏ kiểu hỏi đó đi rồi mà.” Ayaka cười Mayumi như tỏ ý khinh thường.

“Tại vì họ bảo cậu bé bị mất tích, nên mẹ mới băn khoăn không biết nó đã đi đâu.”

“Lý do gì khiến bà phải quan tâm Takabon tới mức vậy?”

“Vào đêm xảy ra vụ án, mẹ trót cho cậu bé vay mười ngàn yên. Tại lúc ở cửa hàng tiện lợi nó bảo rằng mình để quên ví.”

Cô tính giữ im lặng cho tới khi tìm thấy Shinji, nhưng khinh suất nói ra mất. Một phần vì Mayumi nghĩ nếu tiết lộ thành thật thì Ayaka cũng sẽ thông cảm cho sự lo lắng của cô đối với Shinji.

“Không thể tin được! Bình thường ai lại đưa số tiền lớn thế bao giờ? Nếu không có tiền lẻ thì nhờ đổi tiền ở quầy thu ngân là được mà!”

“Tại vì cậu bé là con của nhà hàng xóm ngay đối diện mà. Cậu bé còn bảo sáng hôm sau sẽ cầm qua trả nữa.”

“Thế cậu ta mang qua chưa?”

“Tại vì… chuyện lớn như vậy xảy ra nên…”

“Bà có bị ngốc không? Vì vụ án xảy ra nên cậu ta mới bỏ trốn chứ. Nhưng vì quên mất ví nên cậu ta cứ bước vào trong cửa hàng tiện lợi trước rồi tính tiếp, không phải sao? Rồi bởi vì bà xuất hiện ở đó, nên bị biến thành con mồi béo bở rồi. Thật tình, mất cả thể diện.”

Không những không thông cảm mà trên khuôn mặt Ayaka còn hiện lên sự miệt thị. Người yêu cầu cô đi ra cửa hàng tiện lợi không phải là Ayaka sao? Vì con bé bắt cô đi mua băng vệ sinh nên cô mới

không thể thanh toán chung cho cả Shinji.

“Bà đúng là tệ nhất luôn!”

Khuôn mặt mang đầy biểu cảm khinh thường hòa vào làm một với khuôn mặt mà cô thấy ban chiều.

“Tanh quá, thế mà bà vẫn ngồi đây được luôn. Đúng là não bà bị long mất một chiếc ốc vít rồi phải không?” Ayaka vừa nhìn chiếc áo blouse ám mùi canh miso của Mayumi vừa cười khẩy. Cái này cũng là lỗi của Ayaka mà. Vậy mà nó chẳng xin lỗi một lời lại còn chế giễu, con bé này đã trở thành thứ gì vậy? Bởi Keisuke luôn bỏ qua cho những hành động như thế này nên Ayaka mới càng được thể.

Quả nhiên là mình phải nói gì đó với con bé ư?

“Ném đá vào nhà hàng xóm chẳng phải còn tệ hơn à?”

“Hả?”

“Kính cửa sổ của nhà đối diện bị vỡ còn gì.”

“À, cái đó hả?” Ayaka trả lời thản nhiên như không, nhưng khi thấy khuôn mặt như đang khiển trách của Mayumi, con bé liền lườm lại.

“Bà đang nghi ngờ tôi đó hả?”

“Rõ ràng tay con cầm hòn đá còn gì.”

“Nhưng không phải tôi làm.” Ayaka bực tức đáp, nhưng Mayumi đã trót mục kích hiện trường nên không thể tin được. Mấy lời biện minh như thế cô đã được nghe quá nhiều lần rồi.

“Vẻ mặt đó là gì vậy? Bà không tin con mình à? Trong khi bà lại đi tin con nhà hàng xóm? Thế thì chắc bà nghĩ mấy tờ giấy đó cũng là tôi làm luôn?”

“Cái đó thì…”

Dĩ nhiên không phải là Ayaka. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà chuẩn bị rồi dán từng đó giấy, một người làm sẽ không xuể. À không, nhỡ nó làm cùng bạn ở trường thì sao? Nếu là trường học thì sẽ có nhiều bút dạ và giấy, còn có thể mượn máy tính để đánh máy nữa. Nó có thể câu kết với lũ bạn trong câu lạc bộ bóng rổ để xin về sớm rồi đem dán những tờ giấy này. Và nó kết thúc tác phẩm của mình bằng việc ném đá.

"Có lẽ một người làm sẽ khó. Nhưng, Ayaka này, dù đó là nhà gây ra tội ác đi chăng nữa, kể cả con có làm cùng với nhiều người khác đi chăng nữa, việc gây thêm tổn hại cho nhà người khác sẽ có thể biến chính con thành tội phạm đó."

"Đã bảo là không phải tôi làm cơ mà!" Ayaka đập *rầm* cả hai tay xuống bàn rồi đứng phắt dậy. Nó nhấc cái đĩa mà ban nãy đựng gà rán lên rồi ném xuống sàn. Chiếc đĩa vỡ tan và những mảnh vụn bắn ra tứ tung.

"Dừng lại đi! Dừng lại, Ayaka!"

"Không phải là tôi!" Ayaka hét lên bằng một giọng the thé rồi ném tất cả những thứ gì trong tầm tay xuống sàn nhà. Thật xui xẻo, tấm thảm cách âm tốt không được trải ở phòng ăn.

Cánh tay của Ayaka đã vươn tới bát cây cảnh nằm giữa bàn ăn…

7 giờ 30 phút tối.

Keisuke vốn đi làm bằng xe buýt. Anh xuống bến xe nằm cách ngã tư nơi có cửa hàng tiện lợi Smile Mart chi nhánh Hibarigaoka vài mét và bắt đầu đi bộ lên con dốc về phía Hibarigaoka. Có lần, nhìn những

chiếc xe sang trọng đỗ trong gara của nhà hàng xóm anh từng nhủ thầm có khi nào ở khu Hibarigaoka này chỉ có mình mình đi làm bằng xe buýt, nhưng anh cũng không muốn đi tới chỗ làm bằng một chiếc xe cao cấp. Anh từng muốn lái thẳng về nhà chiếc xe van của công ty xây dựng, nhưng không được phép.

Keisuke yêu thích công việc ở công ty xây dựng. Khi tham gia vào việc xây nhà mới, hay cải tạo nhà cửa, anh có thể nhìn thấy nụ cười của những người sẽ sống ở đó. Công ty xây dựng là trung tâm đời sống của Keisuke, còn nhà với anh chỉ đơn thuần là nơi anh trở về để cơ thể nghỉ ngơi. Và nhà anh chỉ ngẫu nhiên tọa lạc ở Hibarigaoka mà thôi.

Một bên tay cầm miếng bánh sô cô la nhà làm, anh đi lên dốc. Để khiến cho Ayaka vui, vị khách hàng của anh đã bỏ bánh vào túi giấy của một cửa hàng sô cô la nổi tiếng.

Con đường mà đêm qua đi lại còn khó khăn vì chật kín xe cảnh sát và xe của giới truyền thông, chỉ sau một ngày đã trở nên vắng vẻ, chuyện cứ như đùa vậy. Khi anh đang dọn dẹp ở văn phòng của công ty xây dựng, chiếc ti-vi đang bật sẵn lại đưa tin về một vụ giết người trong gia đình nữa. Người con trai thứ bị cho là thủ phạm cầm dao bỏ chạy và gây ra một vụ ồn ào lớn.

Mong là mọi người sẽ quên đi chuyện Hibarigaoka. Tới gần nhà mình anh đột nhiên nghe thấy tiếng *choang* ở phía trước. Dường như là tiếng kính vỡ. Anh trông thấy có ai đó đang đứng ở vệ đường. Ánh đèn đường chiếu vào khiến vùng lưng của người đó tỏa sáng lấp lánh. Người đó đang hướng về phía nhà Takahashi, định ném thứ gì đó.

“Bà Kojima!” Bản thân Keisuke cũng bất ngờ khi mình vô thức thốt ra tên người đó. Bà Kojima Satoko thảy hòn đá xuống chân và nhìn về phía Keisuke.

“Ấy, cậu Endo, cậu về rồi đó à?”

Bà Satoko nở một nụ cười mỉm. Bộ dạng của bà ấy chẳng hề lúng túng chút nào. Keisuke nhìn lên nhà Takahashi. Kính cửa sổ tầng hai đã bị vỡ hai chỗ. Và từ cửa chớp gara tới bức tường cạnh đó dán chi chít những tờ giấy ghi lời phỉ báng. Tất cả là người này làm ư?

Keisuke nhìn bà Satoko.

“Đây là những kiến nghị nho nhỏ của hội phụ nữ khu Hibarigaoka thôi,” nói vậy với Keisuke xong, bà Satoko hướng mắt sang nhà Takahashi.

“Khu Hibarigaoka không phải là một khu dân cư cao cấp ngay từ lúc mới đầu đâu. Sống ở một chỗ được tạo nên sau khi mở đường núi, lại còn phải đi lên đi xuống con dốc chẳng phải là rất bất tiện sao? Những người dân sống ở đây từ hồi xưa đã phải phấn đấu làm việc rất nhiều. Kể cả khi có tiền họ cũng không đi xuống dưới mà thay vào đó dùng tiền mua thêm đất để xây những ngôi nhà thật lớn, và nhờ tích lũy vài chục năm như thế mà giá trị của Hibarigaoka mới dần tăng lên đó. Ngôi nhà của gia đình Takahashi được xây vào khoảng 18 năm trước thì phải. Hình như họ chuyển về đây vì lý do người chồng tái hôn. Vì anh ta làm bác sĩ, con cái cũng đều ngoan ngoãn và giỏi giang, nên đến cả những người dân ở đây từ xưa còn mừng rỡ khi biết từ nay sẽ có những công dân ưu tú dọn về. Nơi đây vừa yên tĩnh lại ôn hòa, thực sự là một nơi rất tốt. Vậy mà…”

Bà Satoko nâng chiếc túi xắc bằng cả hai tay, âu yếm ngắm nó

một hồi rồi chìa ra trước mặt Keisuke.

"Chiếc túi xắc này là vật báu của tôi. Tôi đã cẩn thận khâu từng mảnh kim sa lên trên lớp vải nhung cao cấp chỉ với một sợi chỉ. Khâu đã khó rồi, nhưng chọn ra những miếng kim sa lấp lánh còn khó hơn bội phần. Tôi đặt chúng từ một công ty nổi tiếng ở Pháp, nhưng cứ trong vài chục miếng sẽ có một miếng dính vết xước hoặc vết nứt mà mắt thường khó để ý thấy. Để tránh không lấy phải những miếng ấy, tôi phải kiểm tra kỹ lắm ấy. Với cặp mắt già nua này, hí hí. Cậu nghĩ tại sao tôi phải làm như thế? Bởi vì sau khi hoàn thành mà phát hiện có một miếng bị vỡ thì cũng không thể chỉ tháo mỗi miếng đó ra. Tôi sẽ phải gỡ cả những miếng nằm sát cạnh nó nữa. Cho dù chỉ cần thay một miếng, nhưng tôi sẽ không thể nói rằng mình đã thêu tất cả bằng một sợi chỉ. Mà nếu không như vậy, giá trị của chiếc túi xắc sẽ bị hạ xuống thành bình thường. Ý của tôi, cậu hiểu rồi chứ?"

Keisuke chẳng hiểu mô tê gì sất. Nhưng bà Satoko nói tiếp:

"Các công ty khai thác bất động sản sinh lòng tham vì cho rằng hễ gắn cái tên Hibarigaoka vào là sẽ có thể bán với giá cao, đã xẻ thêm núi và tạo thêm đất bằng, rồi xây thêm mấy ngôi nhà mới. Bao gồm cả nhà cậu đó. Nên nói là nơi này đã trở nên ồn ào thì đúng hơn là náo nhiệt. Tôi nghĩ quy tắc tối thiểu mà những người đến sau phải tuân theo là không được phép hủy hoại những gì mà người dân sống từ xưa đã tích lũy được. Ấy thế mà không ngờ lại xảy ra một vụ giết người. Đây là những tiếng nói phản đối của người dân sống ở đây từ xưa mà thôi."

Keisuke cố kìm nén không thở dài.

Thì ra là lời biện bạch dài dòng của một bà lão bị bắt tại trận khi

đang làm việc xấu.

Đúng là người dân nơi đây bị ảnh hưởng bởi vụ án, nhưng việc dán những tờ giấy đầy từ ngữ bẩn thỉu hay ném đá vào nhà người khác với Keisuke chỉ là một hành vi ấu trĩ và hạ đẳng, không hơn không kém. Đã vậy, đem Hibarigaoka ra so sánh với sở thích may túi xắc chán ngắt cũng chẳng có sức thuyết phục chút nào.

"Cơ mà, cách làm này có hơi…"

"Ố ồ, bất ngờ đấy. Cậu cũng dám góp ý cơ á. Đại khái…"

Bỗng một tiếng thét vọng tới như át đi giọng của bà Satoko.

"Không phải là tôi!"

Tiếp theo đó là những âm thanh loảng xoảng của đồ vật bằng thủy tinh bị vỡ.

"Lại nữa rồi," bà Satoko vừa thở dài vừa nhìn về hướng đang phát ra âm thanh. Keisuke cũng quay lưng và nhìn nhà mình. Giọng gào của Ayaka vang vọng khắp khu dân cư đang chìm trong màn đêm thanh vắng. Cùng với đó là những âm thanh rơi vỡ nối tiếp nhau.

"Mặc dù nhà đối diện xảy ra vụ án giết người nhưng nhà anh thì vẫn chẳng thay đổi gì nhỉ. Tôi là tôi chán ngấy lên rồi. Vì mấy chuyện này nên vợ chồng con trai tôi không dám về đây ở đó."

Keisuke chỉ muốn bịt tai lại. Muốn chạy một mạch xuống dốc rồi bỏ trốn quách cho rồi.

Mình sẽ phải bước vào trong ngôi nhà đó sao?

Tại sao không thể sống trong yên lành như người ta chứ? Mình chưa từng nổi nóng, chưa bao giờ động tay chân và đã nghe theo mọi sắp xếp của Mayumi để chuyển tới đây sống rồi cơ mà. Mình còn

xây cả nhà ở Hibarigaoka cho hai mẹ con họ rồi cơ mà.

"Tại sao cậu còn chưa đi? Phải nhanh chóng ngăn lại đi chứ. Chí ít cậu cũng biết là chuyện như thế này không phải mới đột nhiên xảy ra ngày hôm nay đâu nhỉ." Bà Satoko lên giọng trách móc. Tuy nhiên đôi chân của Keisuke vẫn không hề nhúc nhích.

Bà ta bảo mình phải làm gì khi vào trong đó đây. Nếu can ngăn được thì mình đã làm từ lâu rồi. Mình chỉ có thể đợi cho tới khi tình hình lắng xuống thôi.

"Kìa, mau lên." Bà Satoko đẩy lưng Keisuke.

"Rốt cuộc bà muốn tôi phải làm gì chứ?"

"Nản quá rồi đấy. Thái độ của người trụ cột gia đình như thế nên mới không ổn đó. Hay để tôi cầm cái túi đó rồi đi ngăn họ hộ vậy?" Bà Satoko vừa ngán ngẩm thở dài vừa nhìn chiếc túi trên tay Keisuke. Tỏ thái độ buông xuôi, Keisuke chìa chiếc túi ra như thể muốn thách thức bà Satoko rằng nếu bà làm được thì làm thử đi. Bà Satoko thở dài đánh thượt một lần nữa.

"Tôi cứ nghĩ cậu nấp trong bóng tối để theo dõi vì là chuyện nhà người khác, nhưng hóa ra với chính chuyện nhà mình cậu cũng vẫn giữ nguyên thái độ đó nhỉ."

Keisuke giật bắn mình.

"Việc đó, ý bà là…"

"Tôi biết cả đó. Khi xảy ra án mạng tại nhà của gia đình Takahashi, rõ ràng giọng của Shinji và Junko đều rõ như lúc này, nhưng suốt thời gian đó cậu đã nấp ở trong bóng của chiếc xe ở bãi đỗ đằng kia còn gì."

Thì ra đã bị bà ấy nhìn thấy. Keisuke nhìn bãi đỗ xe của nhà mình. Khi xảy ra vụ án, đúng là anh đã ở đó. Nhưng không phải là nấp. Hơn nữa, biết điều đó chẳng phải chứng tỏ bà Satoko cũng đã ở ngoài và nghe thấy tiếng ư?

"Chính bà Kojima cũng…"

Một tiếng *xoảng* vọng tới. Lần này không phải là từ trong nhà. Là tiếng của kính cửa sổ bị vỡ.

"Dừng lại đi!"

Tiếng thét như tiếng gầm của thú dữ vang lên dập tắt tất cả âm thanh khác và xé toạc bóng tối. Là giọng của Mayumi. Keisuke bỏ chạy. Hướng tới phía dưới con đường dốc, nơi thứ ánh sáng màu cam ấm áp đang hội tụ.

NHÀ TAKAHASHI

[Từ 10 giờ 20 phút tối, thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng 7, đến 12 giờ 30 phút sáng, thứ Bảy, ngày mùng 6 tháng 7]

10 giờ 20 phút tối.

Ba người nhà Takahashi, Yoshiyuki, Hinako và Shinji bước vào một quán ăn gia đình nằm cạnh đường quốc lộ gần bến xe buýt. Chỉ có lèo tèo vài người khách. Yoshiyuki vẫn chưa ăn tối nên chọn một suất cơm thịt bò viên, còn Hinako và Shinji ban nãy mới ăn mì cốc nên gọi một chiếc pizza cỡ S kèm theo đồ uống tự phục vụ.

Yoshiyuki xuống xe khách tốc hành rồi dẫn Hinako và Shinji tới đây vì muốn nói chuyện ở đâu đó trước khi về nhà. Nói chuyện ở nhà thì đỡ phải để ý đến người khác hơn ở đây nhưng Yoshiyuki nhận ra rằng cậu dẫn các em tới đây là do không có dũng khí để quay trở về nhà.

"Từ đó đến giờ anh đã làm gì vậy?" Vừa dùng ống hút ngoáy cốc cà phê đá lấy từ quầy đồ uống Hinako vừa hỏi.

"Anh xin lỗi. Có tiết học mà anh nhất định phải nghe giảng." Câu trả lời và không quên nhấn mạnh hai chữ *nhất định*. Câu trả lời xuất phát từ mặc cảm tội lỗi đối với Hinako đã vội vã chạy tới ngay khi cậu bước xuống xe như đợi cậu trở về từ lâu, và cũng là lời biện bạch

dành cho chính bản thân mình.

Sáng nay, mặc dù đã muốn trở về ngay, nhưng khi đi ra khỏi căn hộ, cậu liền đứng khựng lại. Cứ ở lại thì cậu có thể tiếp tục làm một sinh viên bình thường, nhưng một khi quay trở lại ngôi nhà đó thì sẽ biến thành người có liên quan tới một vụ án mạng. Bất kể sự thật được phơi bày ra có tồi tệ đến mức nào, cậu cũng sẽ không được yên ổn chỉ vì bản thân không muốn nghe cũng không muốn biết gì hết. Chắc hẳn cậu cũng sẽ không tránh được con mắt soi mói của người đời.

'Hôm nay có một bài giảng mình phải có mặt bằng mọi giá để lấy được tín chỉ. Nghe giảng xong rồi về cũng được mà? Về muộn nửa ngày thì tình hình cũng sẽ không thay đổi mấy đâu.' Nghĩ vậy rồi Yoshiyuki đi tới trường đại học.

"Anh biết về vụ án từ lúc nào?"

"Anh đã ở phòng nghiên cứu suốt, phải đến tối qua khi nhận được tin nhắn của Hinako thì mới biết."

"Vậy à? Em cứ tưởng cảnh sát sẽ liên lạc với anh nên mới viết như vậy. Đọc cái đó chắc anh cũng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra đâu nhỉ. Đáng nhẽ ra em nên viết cụ thể hơn. Em xin lỗi."

"Hinako không phải xin lỗi đâu."

Khi chuẩn bị bước vào phòng học, nhân viên phòng giáo vụ đưa cậu mẩu giấy ghi chú. Tin nhắn từ cục cảnh sát thành phố S thuộc tỉnh Y, yêu cầu cậu liên lạc khẩn cấp. Dòng dưới đề thời gian cậu nhận được cuộc gọi là vào buổi sáng hôm qua. Chắc chắn nhân viên đó đã không biết rằng nội dung cảnh sát muốn trao đổi với cậu có liên quan tới vụ giết người nên mới đợi tới hôm cậu có tiết để đưa.

Mấy con người lề mề. À không, cậu thì có tư cách gì mà trách họ chứ.

Yoshiyuki nhét mẩu giấy vào túi quần jeans rồi vào ngồi học trong ba tiếng. Bài giảng kéo dài tới hết buổi sáng, bình thường sau đó cậu sẽ đi về phía phòng nghiên cứu. Có rất nhiều việc phải làm. Thế nhưng, cậu cảm thấy không thể biến đó thành lý do chính đáng được nữa.

Khi tới phòng nghiên cứu và thông báo việc bố mình đã qua đời, cả giáo sư lẫn bạn học đều gửi lời chia buồn và chào tạm biệt cậu một cách nồng hậu. Dù cảm thấy có chút bối rối, nhưng không có nghĩa là cậu đã nói dối họ.

Khi mình quay trở lại liệu họ có chào đón mình một cách nồng hậu như vậy nữa không? Nghĩ vậy cậu cảm thấy dường như đây sẽ là lời chào từ biệt.

"Nhưng em không hề nghĩ rằng anh sẽ bước xuống từ xe buýt đâu. Em tưởng anh sẽ về bằng tàu Shinkansen cơ."

"Lúc ra khỏi nhà, anh không cầm đủ tiền để đi Shinkansen."

"Thế ạ, vậy mới nhớ, hồi trước cũng có lần anh nói vậy và đi về nhà bằng xe buýt đêm nhỉ." Hinako nhầm nháp cà phê trong bộ dạng có vẻ như đã nắm rõ vấn đề. Yoshiyuki đã nói dối em gái. Trong ví cậu có đủ tiền để đi Shinkansen. Chỉ cần lên chuyến đầu tiên vào buổi chiều thì cậu đã có thể về tới nơi vào lúc chiều tối. Cậu không muốn trở về khi trời còn sáng. Cậu không biết mình nên làm vẻ mặt ra sao khi xuống Shinkansen, đổi sang tuyến tàu thường và đi bộ về nhà từ ga gần nhất. Chỉ tưởng tượng bản thân sẽ bị những người quen nhìn với con mắt như thế nào là bụng cậu đã thắt lại và cảm

thấy buồn nôn.

Vì thế cậu mới chọn đi xe buýt. Nếu là xe buýt thì sẽ tới nơi vào lúc nửa đêm. Vì bến xe nằm cạnh đường ven biển ở xa tít phía dưới khu Hibarigaoka, nên ngay khi bước xuống sẽ không có chuyện đụng phải người quen. Cậu còn nghĩ tới chuyện sẽ không về nhà, cũng không liên lạc với dì mà sẽ ở khách sạn giá rẻ. Vậy mà…

"Nếu anh về thì đáng lý ra nên nhắn tin cho em chứ. Em đã gửi tin báo là sẽ tới chỗ anh mà. Suýt thì mình không gặp được nhau còn gì."

"Hôm qua bạn anh qua ngủ lại mà đãng trí cầm nhầm điện thoại của anh về. Anh xin lỗi."

"Vậy ạ? Hóa ra vì thế nên em mới không nhận được hồi âm từ anh. Bạn của anh lúc nào không nhầm lại nhắm đúng lúc này mà nhầm lẫn. Lẽ nào là bạn gái anh hả?"

Khuôn mặt Akari hiện lên trong tâm trí cậu. Cậu không muốn nhớ lại chuyện tối qua.

"Không, anh làm gì có bạn gái chứ."

"Ra là vậy. Nhưng may quá, em tưởng là anh bỏ rơi bọn em rồi."

"Thì ra em còn gửi cho anh nhiều tin nhắn khác nữa. Thực sự xin lỗi em nhé."

"Không sao đâu, chuyện nhỏ mà. Làm gì có chuyện anh sẽ bỏ rơi tụi em." Hinako hướng đôi mắt long lanh, có thể là do nước mắt, nhìn cậu. Tim Yoshiyuki nhói lên. Bản thân cậu vì muốn bảo vệ chính mình nên đã liên tục chần chừ không muốn về, vậy mà Hinako vẫn không mảy may nghi ngờ. Cô em gái đang phồng má ăn pizza một cách

ngon lành. Hinako nói rằng mình đã ăn mì cốc trước đó, nhưng có vẻ hẵng còn đói. Cô nhón lấy miếng pizza thứ hai.

Yoshiyuki nhìn vào đĩa thịt bò viên vẫn còn chưa đụng tới trước mặt mình. Trong lúc ngồi trên xe, bụng cậu réo liên tục vì đói, nên khi xuống xe cậu tính trước hết sẽ ăn gì đó đã, nhưng khi thức ăn thực sự được bung tới trước mặt thì cậu lại không buồn đụng tới nữa. Kể cả lúc bỏ thịt vào miệng nhai, cậu cũng chỉ muốn nuốt chửng cho xong.

Chỉ trong chốc lát, Hinako đã ăn gọn nửa chiếc pizza.

"Shinji, em không ăn hả?" Có lẽ vì gọi một chiếc cho hai người ăn nên sau khi ăn hết phần mình, Hinako liền quay ra hỏi Shinji.

"À, ừ. Em vẫn chưa thấy đói. Chị ăn đi." Mặt vẫn cúi xuống, Shinji đáp lại.

"Vậy thì chị không khách sáo." Hinako với tay lấy miếng pizza. Từ phía đối diện, Yoshiyuki ngầm so sánh Hinako và Shinji. Bên cạnh một Hinako đang phồng má ăn pizza, Shinji chỉ im lặng hút từng ngụm coca cola.

Khi thấy Hinako ở bến xe cậu đã không khỏi bất ngờ, nhưng còn kinh ngạc hơn khi thấy Shinji ở phía sau lưng con bé. Vậy là không phải thằng bé mất tích à? Việc cùng với Hinako chứng tỏ nó không có gì giấu giếm ư? Quả nhiên người đã giết bố chính là người ấy ư?

Trong lúc ngồi trên xe buýt, Yoshiyuki đã suy nghĩ về vụ án.

Cậu không rõ chi tiết sự tình. Thông tin duy nhất cậu biết là lời tự thú của mẹ kế Junko *lúc xảy ra xích mích tôi đã dùng đồ trong nhà đánh chết chồng* mà cậu đọc được từ tin tức trên mạng. Cậu không tài nào hình dung ra động cơ của người ấy. Chính vì thế cậu đã nghĩ

việc Shinji mất tích có ý nghĩa gì đó lớn hơn.

Shinji đã giết bố. Người ấy đã bao che cho thằng bé.

Mặc dù cậu không nghĩ Shinji có thể gây ra chuyện tày trời như vậy, nhưng so về tuổi tác thì rõ ràng hình dung thằng bé là hung thủ vẫn dễ dàng hơn là người ấy. Việc người ấy bao che cho Shinji cũng dễ hình dung hơn. Dẫu bảo Akari rằng mình không bị phân biệt đối xử, nhưng từ lâu cậu đã biết tình cảm người ấy đối với cậu và Shinji, thứ tình cảm thẳm sâu trong tâm can, có sự khác biệt. Nhưng Yoshiyuki cũng chấp nhận đó là chuyện thường tình.

Ai cũng vậy, đứa con ruột của mình sẽ luôn xinh xắn hơn, chưa kể đến nếu đứa trẻ đó còn mang khuôn mặt xinh đẹp y đúc mình, thì dù đối tượng so sánh có là giữa những đứa con ruột đi chăng nữa, người mẹ sẽ không khỏi có sự ưu ái đặc biệt với đứa trẻ đó. Cậu còn để ý thấy người ấy có sự phân biệt đối xử giữa Shinji và Hinako.

Vậy là Shinji à…

Tuy nhiên, Shinji đang đứng trước mặt cậu. Trông thằng bé có vẻ không thèm ăn, nhưng không hề tỏ ra run sợ. Nếu giết người thì không đời nào nó bình tĩnh được đến mức này. Nếu là một tay sát nhân không chia sẻ chút huyết thống nào thì còn có thể nghĩ vậy, nhưng Shinji là em trai cậu. Cậu có thể vỗ ngực mà nói rằng Shinji tốt bụng và chân thật hơn bất cứ ai.

“Anh biết mình không có tư cách gì để hỏi chuyện khi tới giờ này mới thờ ơ quay trở về, nhưng thực sự anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh nghĩ là nếu ngày mai gặp cảnh sát sẽ được họ giải thích cặn kẽ sự tình, nhưng trước đó hai đứa có thể kể cho anh không?”

Vừa nhắc tới từ *hai đứa*, cậu đưa ánh mắt nhìn Hinako. Có lẽ

Hinako có thể bình tĩnh kể lại mọi chuyện một cách khách quan hơn Shinji.

“Người muốn biết phải là em đây. Lúc xảy ra chuyện em cũng đâu có ở nhà.”

Hinako nhìn Shinji. Thấy hai đứa xuất hiện cùng nhau nên Yoshiyuki tưởng chúng đã kể cho nhau nghe rồi, nhưng hình như không phải vậy.

“Shinji, em nói ra đi.” Hinako nói như van nài Shinji. Shinji vẫn im lặng cúi gằm.

“Shinji! Nói mau. Em giữ im lặng thì được cái gì chứ?” Hinako đập bàn cái *rầm*.

“Hinako, bình tĩnh lại!” Cậu quở trách Hinako vì nghĩ rằng lúc này không nên làm Shinji quá kích động. Nhưng, trái với dự đoán, Shinji ngẩng đầu lên.

“Cách nói của chị giống y hệt bố. Coi em là kẻ bất tài rồi phủ nhận em. Nếu chị muốn biết tới vậy thì, em sẽ kể.”

Yoshiyuki không đọc được bất cứ cảm xúc nào trên mặt Shinji.

“Hai người biết câu chuyện cười này chứ? Một nhà bác học thiên tài nhưng xấu xí cầu hôn một nữ minh tinh xinh đẹp. Nữ minh tinh nói với nhà bác học rằng: Anh này, con của chúng ta chắc hẳn sẽ là một thiên tài giống anh và xinh đẹp giống em. Nhà bác học hỏi lại rằng: Nhưng em này, nhỡ con chúng ta lại xấu như anh và ngốc nghếch như em thì sao?”

“Chẳng buồn cười tí nào, nên cũng chẳng đáng gọi là chuyện cười

nhỉ? Hai người trong câu chuyện khá giống bố và mẹ của tụi mình, đúng không? Cơ mà, đâu phải cứ có gen di truyền là đảm bảo sẽ được thừa hưởng một nửa từ bố một nửa từ mẹ đâu nhỉ.

"Anh Yoshiyuki dù không cùng mẹ với tụi em, nhưng vì anh thừa hưởng khuôn mặt của mẹ đẻ và trí thông minh của bố nên coi như là lấy được mỗi bên một nửa, nhưng em nghe nói hình như mẹ của anh cũng rất thông minh, nên có khả năng là gen của mẹ được truyền lại toàn bộ cho anh. Chị Hinako thừa hưởng cả gương mặt lẫn trí tuệ của bố, còn thần kinh vận động từ mẹ, nói cách khác là thừa hưởng hết những điểm tốt. Còn em thì thừa hưởng tất cả từ mẹ.

"Việc bản thân mình không được thông minh lắm, em đã nhận ra cách đây rất lâu, từ hồi còn học lớp lớn tiểu học. Em không có gì thiên phú. Trên lớp em chưa bao giờ có thể tự mình nghiệm ra cách giải cho những dạng bài cả. Em chỉ biết đường lặp đi lặp lại quá trình ôn tập, luyện tập và tích lũy kinh nghiệm mà thôi.

"Có lẽ, người đầu tiên nhận ra điều này là bố. Mỗi lần bước vào phòng học của em, bố lại chỉ trích. Em đã nghĩ dù có gặp chuyện tồi tệ tới đâu thì chỉ cần mình em chịu là được. Nhưng một ngày nọ em đã nhận ra. Mẹ còn phải chịu đựng nhiều hơn em. Tới gần ngày kiểm tra hoặc thi thử, em đã cố gắng hết sức. Vì em mà mẹ phải chịu khổ. Em đã muốn bỏ trốn. Nhưng nếu làm vậy mẹ sẽ khổ hơn nên em lại chịu đựng. Tóm lại em cần phải chăm chỉ học hành, tới mức trước ngày thi em đã nhờ chị Hinako tới ngủ lại nhà bạn.

"Nhưng mẹ không chịu nổi nữa. Đó là đêm xảy ra vụ án.

"Giữa đêm mẹ tới phòng em và bảo rằng 'Con đi ra cửa hàng tiện lợi cho đầu óc thảnh thơi chút xem sao?' Trước ngày thi thử môn

toán nên em chẳng có bụng dạ nào làm điều đó. Nếu có thời gian rảnh tới vậy thì em nên học bài, với lại đi ra ngoài khi bố đang ở nhà là một điều không tưởng. Thế nhưng, mẹ lại bảo rằng chỉ một chút thôi, và em đã ra khỏi nhà trong tình trạng gần như bị mẹ ép buộc. Vì vậy em không mang theo ví lẫn điện thoại.

"Em có nói cho chị rồi, lý do em mượn tiền cô hàng xóm là bởi vì em nghĩ mình phải mua gì đó mang về, nếu không sẽ bị bố mắng là ra ngoài làm gì.

"Khi em về tới nhà, xe cứu thương đã đỗ ở trước cổng. Khi ở cửa hàng tiện lợi, em có để ý thấy xe cứu thương đi ngang qua, nhưng có nằm mơ em cũng không ngờ nó lại đỗ trước nhà mình. Vì em nghĩ nếu có gì xảy ra thì hẳn người gặp nạn là mẹ nên đã hoảng sợ và không bước vào nhà. Khi đang đứng lén quan sát từ nhà chứa rác, em thấy người được khiêng đi là bố, và chuyện xảy ra có vẻ nghiêm trọng, vì em không biết phải làm gì nên đã sợ hãi bỏ trốn."

Hinako không thốt nên lời. Giữa lúc Shinji đang phân trần, đã có một vài chỗ con bé muốn nói xen vào, ấy vậy mà khi thằng bé kết thúc câu chuyện nó lại chẳng biết nên nói gì cho phải. Đầu óc nó trở nên hỗn độn với những suy nghĩ phức tạp.

"Chuyện tồi tệ, ý em là bị bố đánh ?" Yoshiyuki cất tiếng hỏi, nhưng Shinji vừa kể lể trơn tru đã biến mất, thay vào đó lại là một Shinji im lặng chúi mũi xuống sàn.

"Em có bị thương phải vào viện không?"

Anh ấy đang hỏi gì vậy nhỉ? Anh ấy chấp nhận những gì Shinji vừa

kể là sự thật ư? Không thấy gì kỳ lạ sao? Chuyện đó rõ ràng là Shinji bịa ra mà.

"Không đời nào có chuyện bố dùng bạo lực! Hôm xảy ra vụ án chị không có ở nhà, nhưng cùng sống dưới một mái nhà lâu như vậy, làm gì có chuyện chị không nhận ra được. Chị chưa bao giờ thấy mẹ bị thương hay có vết bầm nào cả. Đến cả Shinji cũng thế. Đừng có làm bộ mặt cứng đờ như búp bê ấy rồi nói bừa nữa!"

Con bé cảm thấy như người bố đã khuất của nó vừa bị xúc phạm. Đã thế lại còn bởi người thân trong gia đình. Nó cáu tiết cả người anh trai tưởng câu chuyện bịa kia là sự thật. Bố đẻ của mình bị sát hại, vậy mà lại dám diễn giải câu chuyện theo hướng bênh vực mẹ kế, thật không thể tin nổi.

"Shinji, chuyện như thế nào?" Yoshiyuki hỏi.

"Là bạo lực thông qua lời nói. Có lẽ đối với người luôn đòi hỏi mọi chuyện phải rạch ròi như chị thì sẽ không hiểu được đâu, nhưng mỗi lần em bị bố quở mắng, em đã cảm thấy mình sắp biến mất khỏi thế gian này. Có lẽ mẹ cũng đã có chung cảm xúc như em, chắc vậy." Shinji bực bội đáp trả.

"Nói dối. Bố đã bao giờ nặng lời với Shinji hay mẹ đâu. Phòng của hai chị em ta ở cạnh nhau đó. Dù không thể nghe thấy tiếng trò chuyện nhỏ, nhưng nếu em bị bố lớn giọng nạt nộ, chắc chắn chị sẽ nghe thấy chứ!"

"Cụ thể em đã bị bố nói gì?" Sau khi Hinako phủ nhận lời biện bạch của Shinji, Yoshiyuki lại hỏi han em trai thêm. Điều này khiến Hinako không khỏi thấy khó hiểu. Shinji vẫn cúi gằm.

"Em đang cố nghĩ trong đầu phải không? Vô ích thôi. Vì bố thực

sự chưa bao giờ nặng lời với em. Không phải bố luôn luôn khen ngợi em sao? Bố lúc nào cũng nói: mặt của Shinji điển trai, khả năng vận động tốt, bố rất là ghen tị. Vì bố trước giờ chỉ giỏi mỗi việc học nên đã cố gắng trở thành bác sĩ, còn con thì hẳn nhiên sẽ có nhiều lựa chọn hơn, nên hãy theo đuổi nghề mà con muốn."

Hinako luôn ghen tị mỗi khi Shinji được bảo vậy. Nó cũng ghen tị với anh trai. Dù có cố học tới mấy nó cũng không thể bằng anh ấy được. Có cố gắng chơi thể thao tới mấy cũng không bằng nồi Shinji. Có ăn diện tới mấy cũng cảm thấy căn bản nét đẹp của Shinji và mẹ thuộc về một đẳng cấp khác.

Cho dù thế, bố vẫn dịu dàng với Hinako. Rõ ràng mệt mỏi vì công việc là thế, nhưng bố vẫn luôn lắng nghe những lời càm ràm vớ vẩn về trường học của Hinako, dù kết quả thi của nó có thua kém anh trai, bố vẫn sẽ công nhận nỗ lực của Hinako, khi khoe với bộ quần áo mới, bố sẽ khen rằng bộ cánh hợp với Hinako.

Chính vì vậy con bé mới phấn đấu trở thành một kiến trúc sư - một ngành nghề khác mà năm xưa bố nó đã muốn theo đuổi.

"Shinji, em trả lời sao?" Yoshiyuki hỏi Shinji. Hinako thất vọng trước nỗ lực giữ vị trí trung lập của anh trai. Cô bé đã tưởng rằng anh trai trở về sẽ bằng cách nào đó giải quyết vấn đề, hoặc không chừng có thể khiến sự tình tỏ tường hơn ít nhiều. Nhưng có lẽ nó đã kỳ vọng quá nhiều.

"Những lời nói đó… là thứ… độc ác nhất." Shinji lầm bầm.

"Hảaa? Chị chả hiểu em đang nói gì nữa. Trở thành người mình muốn, điều đó mà độc ác? Em đang mơ ngủ hả? Vậy chứ em muốn bố nói gì? Học đi, thành bác sĩ đi, mấy câu như thế hả? Muốn bị hét

vào mặt là 'Đồ bất tài này!' rồi bị đánh đập? Một đứa từ nhỏ đã được mẹ bao bọc như em á, hở ra là suy nghĩ theo hướng tiêu cực thôi. Em dám dùng từ 'độc ác' để nói về bố hả. Em có hiểu nghĩa của từ này không đó?"

"Hinako!" Yoshiyuki ngăn Hinako lại. "Chúng ta hãy nghe Shinji kể hết đã."

"Sao anh mắng em chứ?"

Hinako không có bất kỳ ký ức nào về việc bản thân bị khiển trách. Tới giờ mới lò dò xuất hiện, vậy mà anh ấy đang tỏ vẻ trịch thượng nói gì vậy? Tham gia giờ giảng… trong nhà xảy ra một vụ giết người, vậy mà giờ học đó đủ quan trọng tới mức chuyện gia đình bắt buộc bị đẩy ra sau á? Điện thoại bị bạn cầm về… nếu thực sự có ý liên lạc thì vẫn có thể gọi bằng điện thoại công cộng mà, có thực là anh ấy không có đủ tiền đi tàu Shinkansen? Khi bước vào đây, anh ấy có nói rằng hãy chọn bất cứ món nào hai đứa thích. Tiền mua vé xe buýt và tiền ba suất ăn chẳng chênh lệch với giá một tấm vé tàu Shinkansen là bao.

Chẳng phải là anh ấy cũng đã trốn chạy sao? Và lẽ nào bây giờ anh ấy vẫn đang nghĩ cách để trốn chạy? Anh ấy đang nghĩ cách giải quyết, không phải vì bố, vì mẹ hay vì các em, mà là vì chính bản thân mình chăng?

"Việc Shinji coi những lời bố nói là ác độc, liệu có phải xuất phát từ việc em nghĩ rằng mình bị bố bỏ rơi không?" Yoshiyuki nhẹ nhàng hỏi Shinji. Sau khi hít thở một hồi, Shinji gật đầu.

"Vậy à. Shinji cố gắng học thì ra cũng vì muốn được bố công nhận. Nếu là như thế, lời em nói ban nãy có chút không hợp lý đó! Việc em

bị tổn thương anh thấy tương đối làm quá lên rồi, nhưng em vẫn là học sinh trung học cơ sở, trước đây anh cũng có một khoảng thời gian từng nghĩ điều tương tự, nên không hẳn là anh không hiểu được cho em. Nhưng mẹ thì đâu thể để bị dồn ép vì những điều đó. Bố có nói những lời lẽ cay độc hơn với mẹ không, hay bố có từng đánh đập mẹ không?"

Đúng rồi, chuẩn không cần chỉnh. Con bé có thể đồng tình với ý kiến này. Hinako nhìn Shinji.

"Không phải vậy. Không phải vậy, nhưng…" Shinji lại cúi đầu và quay trở về trạng thái lặng thinh. Nếu cứ như thế này thì qua ngày mất. Hinako rời khỏi chỗ ngồi để đi lấy thêm cốc nước thứ hai.

Những lời đã chuẩn bị từ trước thì nói trơn tru, vậy mà bị hỏi lại là không hé nổi câu nào ra hồn. Y chang lúc học bài.

'Shinji chỉ cần làm việc mà mình thích thôi.' Lần đầu tiên nó nghe bố bảo vậy là vào năm học lớp bốn. Vì thấy anh trai chăm chỉ học hành để thi vào khoa Y, nó đã đinh ninh cho rằng bản thân nó sau vài năm nữa cũng phải cố gắng như anh trai. Nhưng nghe bố nói vậy, Shinji đã ngoan ngoãn tuân theo từng câu, từng chữ. Mặc dù Shinji của khi đó chưa có quyết định cụ thể bản thân muốn làm gì, nhưng đã rất muốn đi học tại một ngôi trường có đội bóng rổ mạnh.

'Ồ, thì ra Shin-chan muốn trở thành bác sĩ giống bố.'

Người nói câu này là mẹ. Đặt tay lên bờ vai Shinji, mẹ nhìn chăm chú khuôn mặt nó, miệng mỉm cười, nhưng mắt mẹ thì không hề cười. Có chút sợ hãi trước ánh mắt đó nên nó gật đầu bảo vâng, thì

lần này mẹ thực sự tỏ ra mừng. Kể từ đó, mỗi lần có chuyện gì mẹ đều đem khoa Y ra nói.

Đúng là trước đó Shinji chưa bao giờ bị mẹ quản lý một cách khắt khe việc học của mình. Nếu bài kiểm tra đạt điểm cao nó sẽ được mẹ khen, những lời khen đó không khác gì lời khen mẹ dành cho nó lúc đoạt giải nhất trong cuộc thi chạy ngày hội thao ở trường

Có lẽ từ khoảng thời gian bắt đầu ý thức tới kỳ thi lên trung học cơ sở chăng?

‘Hay con thi vào trường trung học Cơ sở K nơi anh con từng học đi? Anh con đã chọn trường đại học ở vùng Kansai, nhưng Shin-chan thử phấn đấu vào trường của bố hồi xưa xem, con nghĩ sao? Nếu là Shin-chan thì sẽ ổn thôi. Vì con là con của bố mà.’

Nghe theo lời nói vừa rồi, Shinji thi vào trường trung học cơ sở K. Vì nó phấn đấu như bao người và đỗ vào trường cũng như bao người bình thường, nên Shinji cho rằng thì ra chuyện học hành thi cử cũng chỉ có vậy. Và tất nhiên nó đã thực hiện mong ước mà mình ấp ủ bấy lâu, đó là gia nhập đội bóng rổ. Khi thông báo chuyện đó cho bố mẹ, trong khi bố nói ‘Con cố lên nhé,’ thì mẹ bảo ‘Không được để ảnh hưởng tới việc học đâu đấy.’ Trông mẹ không được vui cho lắm.

Kể từ khi đó, người tiếp tục để ý tới điểm số của nó lúc nào cũng là mẹ. Dẫu cho bố có bênh, ‘Thằng bé mới lớp bảy, chưa cần lo lắng,’ nhưng mẹ luôn tới tận phòng Shinji để nói nhỏ rằng, ‘Bố chỉ nói vậy thôi.’

Không chịu nổi điều này, nó đã từng có lần bỏ ra khỏi nhà. Nó không báo với mẹ rồi mới đi, mà trốn đi trong đêm. Nhưng nó không biết mình nên đi đâu. Không hẳn là Shinji không có bạn, nhưng nó

không có những người bạn thân thiết có thể cho ngủ lại như chị gái mình.

Hầu hết người dân ở Hibarigaoka thuộc lứa tuổi trung niên trở lên nên cứ quá 11 giờ là hầu như nhà nào cũng sẽ tắt đèn. Vậy nhưng ở phía dưới tầm nhìn của nó, ánh sáng vẫn đang lan tỏa. Dường như bị thu hút bởi thứ ánh sáng màu cam ấm áp đó, Shinji đi xuống dốc. Chỉ cần đi xuống tới đường chính là sẽ có xe chạy qua lại, đi xuống thấp nữa thì số người trên đường càng nhiều thêm.

Shinji lướt qua một đám trẻ con tầm tuổi mình. Vừa đi ngang qua chúng, nó vừa đi xuống con dốc và ra tới bờ biển. Ánh đèn của nhà chờ xe buýt nổi bật như một đốm trắng trong bóng đêm. Khi Shinji vòng ra phía sau nhà chờ, nó thấy biển. Tại bãi đất trống rộng lớn dọc đê chắn sóng, là một thế giới bóng đêm trải dài.

Hình như vài năm nữa ở nơi đây sẽ xây một vòng đu quay khổng lồ. Sẽ nhìn thấy những quang cảnh nào nhỉ?

Shinji nhìn lên phía dãy núi. Một vệt ánh sáng bao trọn đến lưng chừng núi. Sáng tới mức khiến nó cho rằng có thể ngay lúc này, ngay cả một nơi vốn sẽ tối om vào khung giờ này như Hibarigaoka cũng đang sáng bừng lên. Chỗ tối duy nhất là nơi nó đang đứng. Ấy vậy nhưng, nó lại cảm thấy dễ chịu lạ kỳ. Giữa lúc hòa mình vào bóng đêm, con tim nó bình an trở lại vì không phải gồng lên cố gắng.

Tần suất nó phải ra khỏi nhà và đi xuống dốc để hòa mình vào bóng đêm dần tăng theo mỗi lần lên lớp. Dù mẹ nói rằng thành tích của Shinji đi xuống, nhưng không phải vậy. Lý do thực sự là vì những người xung quanh tăng tốc, còn Shinji không theo kịp nổi nữa. Nó đã chạm tới giới hạn năng lực rồi. Mặc cho nó ôn tập, luyện bài thâu

đêm, việc theo kịp bài vở ngày càng trở nên vất vả. Tuy nhiên, mẹ lại đổ lỗi cho câu lạc bộ bóng rồi.

'Câu lạc bộ không phải là thứ cần thiết lúc này! Con học hành tử tế rồi khi vào trung học phổ thông lại chơi bóng cũng được mà!'

Dù mẹ nói vậy, nhưng Shinji không hề muốn từ bỏ bóng rổ. Để không bị ép nghỉ chơi, nó đã tăng thêm giờ học. Nó đã cố gắng như thế cho tới một tháng trước trận đấu giải nghệ, ngay trước trận đấu giao hữu tiền vòng loại của giải cấp tỉnh. Vậy mà…

Shinji đã sắp xếp hành lý vào trong túi thể thao và đặt túi ở gần lối ra để sáng hôm thi đấu có thể ra khỏi nhà từ sớm, vậy mà tìm đỏ con mắt cũng không thấy. Nó đã bỏ cả đồng phục, giày lẫn bóng chuyên dùng để luyện tập vào đó. Vừa dứt lời hỏi mẹ khi đó đang đứng bếp, nó liền nhận được câu trả lời lạnh lùng, 'Mẹ còn chẳng biết là con đã đặt túi ở đó.'

Shinji soát lại một lần nữa trong phòng mình, phòng khách, phòng ăn, chỗ rửa mặt, toilet và cả phòng tắm nhưng chẳng thấy đâu. Nó đi ra đường vì nghĩ rằng phải thử mọi cách. Sau khi kiểm tra trong sân rồi bước ra đường, nó trông thấy bà hàng xóm ở chếch phía đối diện đang cất chiếc túi xắc dị hợm mà bình thường bà hay đeo và quét dọn trước cửa nhà.

'Ồ, Shinji, cháu đi học sớm thế.'

Bà ấy mở lời chào như vậy, nhưng nó không có thừa thời gian để chào lại. Thế nhưng, bà hàng xóm lại vừa cười tủm tỉm vừa bắt chuyện với Shinji.

'Mà này, quả bóng rổ có phải là rác đốt được không ta?'

Mặt Shinji như vừa bị rút cạn máu. Khi lao tới nhà chứa rác nằm

cách đó 30 mét, nó phát hiện bên trong chiếc túi rác đục màu do khu vực chỉ định là trái bóng rổ, giày và đồng phục. Nghe thấy tiếng của xe cỡ lớn chạy đến, Shinji ngước nhìn thì thấy một chiếc xe gom rác đang tiến tới.

Suýt nữa thì không kịp.

Shinji nhấc túi rác lên, cắp vào nách và chạy về nhà.

'Chuyện này là sao đây?'

Mặc cho Shinji cố gắng kìm nén cơn tức giận đang trào dâng trong lòng, vẫn giữ nguyên gương mặt thờ ơ, mẹ trả lời:

'Con đã hứa với mẹ rồi còn gì. Con đã hứa với mẹ rằng nếu kỳ thi giữa kì lần này con không lọt vào top 30 thì sẽ bỏ câu lạc bộ, đúng chứ? Trước ngày đổ rác, mẹ thấy ở gần lối ra có để một túi đồ dùng chơi bóng rổ, nên mẹ đã nghĩ con muốn mẹ vứt chúng đi.'

Đúng là Shinji đã hứa. Vì thế nó cũng đã cố gắng. Nó đã cố gắng đến mức mỗi đêm chỉ ngủ tầm 2,3 tiếng, để cuối cùng cũng xếp thứ 34 trên 100. Đối với một học trò bị tụt lại phía sau và cảm thấy vất vả để theo kịp bài như Shinji thì xếp hạng đó đã là một kỳ tích rồi.

Bố cũng đã khen ngợi nó. Mẹ ngồi bên nói với giọng mừng rỡ. 'Nếu Shin-chan mà quyết tâm thì kết quả như thế này là dĩ nhiên. Vì con là con của bố mà.' Vì thế nó đã nghĩ rằng mẹ rộng lượng bỏ qua việc nó không với được tới vị trí thứ 30. Hơn nữa…

'Lúc nãy khi con hỏi, mẹ đã nói là không biết cơ mà?'

'Đáp trả cho lời nói dối của Shin-chan đó. Đừng nói với mẹ là con chuẩn bị đi tới câu lạc bộ nhé. Hôm nay con có buổi thi thử ở trung tâm học thêm đó.'

Cho nên mẹ mới vứt túi của nó đi.

'Nhưng đây là trận đấu để giành vé vào vòng loại của giải cấp tỉnh mà mẹ.'

'Con tự nghĩ xem bên nào quan trọng hơn đi.'

Kỳ thi thử lần này có chăng chỉ là một trong số nhiều kỳ thi sắp diễn ra trong đời Shinji, nhiều tới phát ớn. Kỳ thi lần này cũng không quyết định kết quả của kỳ thi chuyển cấp. Trái lại, tính cả trận giao hữu lần này, nó chỉ còn hai trận thi đấu bóng rổ nữa thôi. Chỉ cần vô địch giải cấp tỉnh, có lẽ sẽ còn thêm một trận nữa, nhưng chắc là bất khả thi. Có thắng trận ngày hôm nay cũng sẽ không dẫn tới cái gì hết. Nhưng không vì thế mà đó là một trận thế-nào-cũng-được.

'Con xin mẹ đấy.'

'Hôm nay thì không. Nếu muốn tham gia trận đấu tới vậy, thì hãy giữ lời hứa cho mẹ. Sắp tới ở trường con có bài thi thử đúng không? Nếu con lọt được vào top 30 thì sẽ được phép tham gia vào vòng loại của giải cấp tỉnh.'

Nó không đủ mạnh mẽ để chống lại sự phản đối của mẹ mà xách túi rác đi tham dự trận đấu. Kết cục, nó lại răm rắp tuân theo lời mẹ như mọi lần. Nhưng, với tình trạng như vậy, kết quả bài thi thử ở trung tâm của nó làm sao mà tốt được.

Để được tham gia vào trận đấu cuối cùng, nó chỉ còn cách đạt được kết quả khiến mẹ mãn nguyện vào lần thi thử tiếp theo. Vì vậy, nó đã nhờ chị gái mình qua nhà bạn ngủ vào đêm trước ngày thi.

Bà chị đó hiện đang vừa uống coca cola vừa lật xem thực đơn. Chẳng nhẽ chị ấy định ăn thêm gì đó ư? Phục hệ thần kinh thép của chị ấy thật. Anh trai thì đang cắt nhỏ từng miếng thịt bò đã nguội như

cách tụi con gái thường làm và chậm rãi đưa từng miếng vào miệng.

Lời nói dối mà nó ngụy tạo trong lúc chạy trốn đã bị lật tẩy ngay tức khắc. Từ nay nó phải làm sao đây?

Trong khi Shinji im lặng, Yoshiyuki chậm rãi ăn miếng thịt bò lâu nhất có thể, nhưng chỉ còn một miếng nữa là đĩa sẽ sạch trơn. Hinako thì đang chăm chú nhìn thực đơn như thể đang nghiên cứu một cuốn từ điển bằng tranh, nhưng có vẻ như con bé không định gọi thêm món nào cả.

Phải làm thế nào bây giờ?

Chỉ cần nói chuyện với anh chị em trong nhà thì sự thật sẽ lập tức được làm sáng tỏ. Hơn nữa, cậu đã tính suy nghĩ về cách ứng phó từ nay về sau. Cậu nghĩ rằng, khi Shinji nói mình và mẹ bị đối xử tàn tệ, coi như bố là người động thủ trước, thì có thể coi hành động của người ấy là phòng vệ chính đáng. Nhưng, bố không phải là người ra tay với kẻ yếu thế hơn mình. Cậu đã nghĩ như vậy và không nằm ngoài dự đoán, Shinji đã nói rằng bố bạo hành lời nói chứ không phải đánh đập. Nếu vậy, cậu thoạt nghĩ thần kinh người ấy có thể đã bị bất ổn định, tuy nhiên nội dung lời nói của bố không hề nặng tới mức có thể đẩy người khác vào trạng thái cùng cực đó được, cộng thêm sau đó Shinji nhất quyết từ chối giải thích.

Không hiểu tại sao nhưng Hinako có vẻ đang khó chịu.

“Thế… hai đứa muốn giải quyết như thế nào?”

Hinako và Shinji đồng loạt ngước lên. Chúng im lặng nhìn Yoshiyuki. Mặt cả hai đứa như muốn chất vấn ngược lại: “Thế anh thì

tính sao?"

"Anh vốn định sẽ kiểm tra lại chân tướng sự việc, rồi dựa vào đó mà bàn bạc với hai đứa giải pháp tốt nhất cho cả mai sau. Nhưng giờ đây… chân tướng sự việc thì thôi, bỏ đi."

"Ý anh là sao?" Hinako hỏi.

"Chúng ta hãy cứ coi sự việc đã xảy ra đúng như lời mẹ khai báo trên báo đài. Bố mẹ cãi vã, mẹ dùng đồ vật trong nhà để đánh chết bố. Điều đó có phải là sự thật không, nếu là sự thật thì liệu đã có dấu hiệu nào trước đó không, giữa hai người xảy ra chuyện gì… Anh đã nhận ra là nói về những điều này với hai đứa ở đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Thế nên, bây giờ hãy suy nghĩ về giải pháp tốt nhất cho ba đứa mình chỉ dựa vào những điều ta đã tường tận."

"Ba đứa mình…" Shinji lẩm bẩm.

"Đúng vậy. Ba anh em mình, với tư cách là con cái của gia đình xảy ra án mạng."

"Tụi mình thì làm được gì chứ?" Hinako hỏi.

"Bức tường phía trước mặt chúng ta là gì? Hinako cũng vậy, em ắt hẳn không nghĩ rằng từ nay về sau mình có thể sống cuộc sống giống như trước kia đâu nhỉ. Em sẽ không cảm thấy bất an chút nào khi quay trở lại trường học ư?"

Hinako đau khổ lắc đầu.

"Vậy sự bất an đó là gì? Tiền? Rõ ràng là không phải rồi. Là ánh mắt của những người xung quanh. Có lẽ em vẫn chưa lướt qua những dòng bình luận điên rồ trên diễn đàn mạng đâu nhỉ?"

Những dòng chữ trên màn hình máy tính sáng nay lởn vởn trong

đầu Yoshiyuki. Chỉ cần nhớ lại thôi là đã thấy buồn nôn rồi.

Hinako lắc đầu một lần nữa.

“Em không dám để điện thoại bị hết pin.”

“Thế là tốt. Đừng có xem. Tới những kẻ chẳng hề hay biết gia đình mình cũng đang viết bậy trên đó.”

Nếu con bé chưa xem thì đáng lẽ mình nên giữ im lặng về chuyện diễn đàn. Nhưng phải để cho chúng biết về những gì phải đối diện thì mới tiếp tục nói chuyện được.

“Anh em mình từ nay chắc chắn sẽ phải đón nhận những sự ác ý vô căn cứ. Không chỉ ở trên mạng đâu. Ngay cả nhà mình bây giờ cũng không biết ra sao. Có thể ngôi nhà của chúng ta đang trực tiếp chịu những trận quấy rối hoặc bị gây thêm tổn hại. Để tránh khỏi điều đó chút nào hay chút ấy, trước tiên hãy nghĩ làm thế nào để giảm án cho mẹ. Vào tù, hưởng án treo, hay được tuyên vô tội, khác biệt giữa chúng rất rất lớn.”

“Liệu có thành vô tội được không?”

“Giờ ta hãy bàn bạc với dì Akiko và nhờ một luật sư giỏi nhất có thể. Nhưng anh nghĩ quan trọng hơn cả vẫn là lời khai của tụi mình. Ví dụ như lời Shinji nói ban nãy. Dù không phải bị bố bạo hành một cách trực tiếp lên thân thể, nhưng nếu ta biến lời khai thành có bị đánh đập đi, thì sẽ như thế nào?”

“Anh đang nói gì vậy? Thật không thể tin nổi. Anh tính biến bố thành kẻ ác? Em căm ghét những việc làm như vậy!” Hinako to tiếng đáp. Nhân viên ở phía xa đang nhìn về phía ba người.

“Anh cũng ghét lắm.” Yoshiyuki hạ giọng nói.

“Vậy tại sao anh còn nói ra? Nói trắng ra, thì người bố ruột của anh đã bị người mẹ không chung huyết thống giết chết đó! Vậy mà anh còn nghĩ ra mấy chuyện như thế này. Bố chết mà anh không đau buồn à?”

“Sao mà không buồn được chứ.”

Ngồi lắc lư trong xe, cậu nghĩ về bố. Cảm giác đau buồn không ồ ạt dâng lên liệu có phải là vì cậu không yêu thương bố? Đâu phải vậy. Bàn tay to lớn ấy đã xoa đầu cậu bao nhiêu lần rồi? Được bố khen nên cậu đã cố gắng học hành. Khi cậu bảo muốn làm bác sĩ, bố đã vừa nói rằng, ‘Bố mong chờ đến lúc đó lắm,’ vừa vui mừng đặt tay lên đầu Yoshiyuki bấy giờ đã cao lớn hơn ông rất nhiều, và nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Vẫn ngồi trên ghế, cậu xòe bàn tay và thử xoa đầu mình. Không chỉ lưng mà bề ngang cơ thể của cậu đã to lớn hơn bố rất nhiều, vậy nhưng bàn tay bỗng dưng sao quá bé nhỏ. Ngay sau đó, nước mắt cậu tuôn rơi. Bố ơi, bố ơi, bố ơi… Cậu lặng lẽ khóc.

Nếu chỉ hay tin bố bị giết, chắc chắn cậu đã vừa khóc thật lớn từ tận đáy lòng vừa mang suy nghĩ muốn băm vằm kẻ đã sát hại bố.

Vậy nhưng, người giết bố là người ấy. Dù không chung huyết thống, nhưng người ấy đã nuôi cậu khôn lớn. Cậu coi người ấy như mẹ ruột mình.

Nếu chỉ được hay tin người ấy giết người, có lẽ cậu sẽ nghi ngờ có gì đó uẩn khúc và sẽ mạnh mẽ tin vào sự trong sạch của mẹ kế.

Mặc cho chuyện lớn xảy ra, việc cậu thờ ơ tiếp nhận nó như chuyện người dùng phải chăng là do những sự việc đối nghịch xảy đến cùng một lúc đã bù trừ cho nhau trước khi cậu tiếp nhận sự thật?

Không hiểu có phải nhờ khóc mà cậu lấy lại được bình tĩnh không, nhưng cậu đã xác định một điều: bố mất rồi, nhưng người ấy thì còn sống. Dù là kẻ giết người, nhưng việc người ấy là người thân trong gia đình sẽ vĩnh viễn không đổi. Đâu chỉ có vậy, chính xã hội cũng sẽ không ngừng nhấn mạnh việc người ấy là một thành viên trong gia đình Takahashi. Cậu và các em phải đón nhận điều này.

Không rõ Hinako và Shinji đã thấu hiểu điều này chưa?

"Vậy em giải thích thử coi. Tại sao bố lại bị giết chứ? Cớ gì mẹ phải giết bố chứ? Lỗi do thành tích của Shinji kém? Nhưng cũng đâu phải thằng bé đã thi trượt hay gì, càng không phải là mẹ bị bố khiển trách vì chuyện thành tích của Shinji. Thực tế, có người vợ nào giết chồng vì chuyện điểm chác của con trai không? Anh chưa bao giờ thấy hai người họ cãi nhau dù chỉ một lần. Mẹ có nói rõ lý do mình giết bố với cảnh sát không?"

"Không biết. Em đâu biết gì đâu." Hinako vò đầu. Nhưng rồi con bé ngẩng phắt lên.

"… Này Shinji. Đêm hôm đó, là em cãi nhau với mẹ đúng không?"

"Gì… chuyện đó…" Shinji nãy giờ vẫn chú mục vào một điểm vô hình trên mặt bàn, ngẩng mặt lên và đáp với giọng khàn khàn.

"Có giả ngây cũng vô ích thôi. Chị đã nghe từ Ayaka rồi. Con bé bảo rằng đêm hôm đó em đã hét *Aaa!* rồi *Uaaa!* còn mẹ thì xin tha lỗi rồi cầu cứu."

"Chuyện đó, có thật không?"

Shinji và mẹ xảy ra xích mích. Shinji đã gầm lên. Điều này thật khó tưởng tượng, nhưng nếu đã có nhân chứng, thì chắc là sự thật rồi. Tại sao Hinako không nói trước chuyện quan trọng này chứ?

“Shinji, đã có chuyện gì giữa mẹ và em?”

“… Chẳng có gì cả.”

“Làm gì có chuyện không có gì. Đến mức em phải hét lên như vậy, chứng tỏ đã có chuyện gì nghiêm trọng ghê gớm lắm đúng không?”

“… Không phải là cãi nhau với mẹ. Là một mình em gào thét thôi.”

“Đã có chuyện khiến em bực mình à?”

“Em… em muốn tham gia thi đấu bóng rổ.”

Yoshiyuki cố nén tiếng thở dài trước câu trả lời không ăn nhập. Ở phía đối diện, Hinako buông một tiếng thở dài thườn thượt. Shinji có biết mình đang nói về cái gì không đấy? Nhưng tốn công tốn sức mãi nó mới chịu mở miệng lên tiếng. Không thể để cuộc hội thoại kết thúc ở đây được.

“Thì em tham gia là được mà. Hay là em bị loại khỏi đội hình chính thức rồi?”

“Không phải. Là mẹ cấm em.” Shinji ngẩng mặt nhìn. Vẻ mặt như đã sẵn sàng.

Shinji quyết định kể mọi việc diễn ra vào ngày xảy ra vụ án. Nếu việc nó la hét đã bị người khác biết thì chẳng còn gì phải giấu nữa.

“Từ khi em lên lớp chín, mẹ bảo rằng nếu thành tích học tập giảm sút thì hãy tự động nghỉ hoạt động câu lạc bộ. Nhưng, riêng chuyện đó em không thể…”

Shinji bắt đầu chơi bóng rổ từ năm lớp ba. Đó là thứ duy nhất tự bản thân nó muốn thử sức. Việc phải từ bỏ bóng rổ với nó không khác nào trở thành một con người không có ý chí.

“Em lén tiếp tục, nhưng bị phát giác, nên trận đấu trước đó mẹ

cũng không cho em đi. Nhưng bằng mọi giá em muốn tham gia trận cuối cùng, nên đã hứa với mẹ là nếu lần thi thử tới em xếp thứ 30 toàn trường thì mẹ sẽ cho em đi thi đấu. Vì thế mỗi tối em đã ra sức học. Em còn bảo chị Hinako qua nhà bạn ngủ đêm trước hôm em thi."

"Thì ra có được thi đấu bóng rổ hay không phụ thuộc vào kỳ thi thử đó. Chị không hề biết chuyện đó." Hinako không giấu nổi bất ngờ.

Trước mặt những người khác trong gia đình, mẹ không bao giờ bàn chuyện học hành với Shinji cả. Mẹ sẽ nói khi chỉ có hai người với nhau. Vì thế Shinji luôn muốn Hinako có mặt ở nhà, nhưng nếu làm vậy lần tới sẽ tới lượt Hinako bị khiển trách.

Mẹ chưa từng đổ lỗi cho năng lực của Shinji khi kết quả học tập của nó kém. Luôn là lỗi của bóng rổ, lỗi của game, lỗi của điện thoại di động. Và lỗi của Hinako. Âm nhạc mà Hinako nghe ở phòng mình vốn chẳng gây phiền toái hay ảnh hưởng gì, nhưng trong thời gian Shinji thi, lần nào mẹ cũng nhắc nhở Hinako.

"Thế nhưng càng nghĩ là mình phải học, phải học, em lại càng thấy đau đầu. Ngày hôm đó cũng vậy, là ngày trước ngày thi thử, vậy mà em hoàn toàn không hiểu được bài mà các bạn khác vẫn giải ngon lành. Đầu em đau như muốn vỡ tung, nên đã xin phép về sớm."

"Em có nói với mẹ việc mình bị đau đầu không?" Yoshiyuki hỏi.

"Không. Vì chính em cũng nhận thức được là cơn đau xuất phát từ tâm trí." Shinji đáp và tiếp tục câu chuyện.

"Ra khỏi trường rồi mà cơn đau đầu vẫn không thuyên giảm, càng về gần tới nhà càng đau như sắp vỡ tung, đi một hồi em mới để ý mình đã đi xuống dốc một đoạn rất xa. Làm vậy em mới bình tĩnh lại

được. Trước đây đã có lần anh em mình gặp nhau ở phòng chờ xe buýt vào một buổi sáng sớm đúng không? Lần đó cũng là do em đi xuống tận đó để thay đổi không khí.”

“Nói vậy mới nhớ, đúng là sau đó em đã đi làm bài thi thử thật.” Yoshiyuki nhớ ra chuyện ngày hôm đó. Hóa ra vì lẽ đó nên thằng bé mới có mặt ở một nơi như thế.

Shinji gật đầu và tiếp tục kể:

“Vậy mà, tự dưng em bị đứa con gái nhà đối diện hét gọi giật lại.”

“Ayaka á?” Hinako nhăn mặt hỏi. Nhớ lại chuyện lúc đó, Shinji cũng nhăn mặt.

“Con bé đó hỏi em về trận đấu bóng rổ, khi em trả lời là liên quan gì tới nó chứ, nó bỗng tuôn ra một tràng khó hiểu, nào là đang bị làm phiền lắm đấy, rồi thì xin lỗi đi…”

“Em đã làm gì con bé đó à?”

“Chẳng gì cả. Tại vì cách nó nói như thể muốn trách là việc hai nhà đối diện nhau khiến nó bị dính phiền phức, nên em đáp trả là *vậy thì chuyển đi*. Sau đó em phớt lờ nó và đi bộ xuống dốc ra tận biển, sau khi tha thẩn ở đó một lúc thì cơn đau đầu thuyên giảm, nhưng cảm giác bực dọc thì vẫn còn.”

“Cảm xúc đó, chị hiểu mà.” Hinako gật gù.

“Về tới nhà, em nhanh chóng ăn xong bữa cơm chỉ có hai mẹ con rồi ngồi vào bàn học. Vừa mở bộ đề ra thì đầu lại hơi nhức một chút, nhưng em không cho phép mình ngủ mất, nên đã cố gắng làm bài. Và trong lúc đó, trận chiến thường nhật của nhà đối diện lại bắt đầu…”

"Trận chiến thường nhật là gì vậy?"

"Là Ayaka đó. Con bé đó cũng đang học lớp chín giống Shinji, nhưng hay nổi cơn thịnh nộ lắm. Tuần một lần, nó sẽ gào thét thật lớn tới cả khu dân cư đều nghe thấy." Hinako trả lời.

"Hình như là ngôi nhà được xây sau khi anh đi học đại học hả? Nhà đó có đứa như vậy à?"

"Kinh khủng lắm. Shinji nhỉ?"

"Là chuyện cơm bữa nên em đã định lờ đi, nhưng mỗi lần cái giọng the thé của con nhỏ vọng tới, đầu em lại đau, em chịu không nổi nữa. Được một lúc thì trận chiến tạm lắng xuống, nhưng em thì không còn chút ý chí nào, em đã bỏ cuộc. Khi nghĩ rằng trận đấu cuối cùng đã trở thành thứ gì đó vuột khỏi tầm tay, em thấy tiếc đứt ruột. Em ném bóng vào tường. Rất, rất nhiều lần."

"Em ném bóng rổ ở trong phòng mình à?"

"Vâng. Ngay lập tức mẹ đi lên phòng và bảo em dừng lại. Nhưng em đã không dừng lại. Em cảm thấy chẳng việc gì mình phải dừng. Cứ lờ mẹ đi và tiếp tục ném một hồi, tâm trạng của em dần khá lên, và khi em ném trái bóng lên trên tủ sách, mẹ đã chụp gọn quả bóng của em."

"Nếu là mẹ thì quả là chuyện dễ dàng."

"Em bực mình. Vì kêu mẹ hãy trả lại mà mẹ không chịu trả, nên thay vào đó em đã ném những thứ khác. Sách này, hộp bút này. Chứng kiến điều đó, mẹ bắt đầu hét lên rằng dừng lại đi, rồi thì làm ơn tha thứ. Em đã nghĩ rằng cho đáng đời mẹ. Cùng hét lên với mẹ, lúc đó em càng cảm thấy sảng khoái thêm."

Từ khi còn nhỏ, Shinji đã luôn đau đáu một câu hỏi rằng, 'Biết là sẽ bị mắng, vậy mà tại sao anh trai và chị gái cậu luôn bày trò nghịch ngợm?' Mặc dù ăn vụng hay tạo bọt đầy bồn tắm có vẻ thú vị, nhưng cũng không tới mức vẫn muốn làm dù biết là sẽ bị mắng.

Mỗi khi nhìn thấy anh bị mắng hoặc chị bị chau Shinji đều có rúm người lại như thể chính mình cũng đang chịu chung vậy. Tuy nhiên, khi ném thử trái bóng, cơ thể cậu bỗng nhẹ bẫng đi. Khi hét lớn, con đau đầu cũng vì thế mà nhẹ bớt.

"Đáng lý ra chị nên ở nhà." Hinako thì thầm. "Nếu vậy chị đã có thể ngăn em lại trước khi em gây ra chuyện lùm xùm như vậy… chị hiểu cảm giác đó, muốn tham gia trận đấu cuối cùng vì đã cố theo đuổi môn bóng rổ trong suốt thời gian dài. Chị cũng công nhận em đã phấn đấu học hành. Chị lúc nào cũng ghen tị nghĩ rằng chỉ có mỗi Shinji là quan trọng nhất với mẹ vì thấy mẹ chỉ quan tâm mỗi em, nhưng có lẽ đúng là em đã bị dồn ép. Có lẽ đầu em đã thực sự đau. Vào thời khắc ấy, nếu bị con nhỏ Ayaka nói những điều xàm xí thì hẳn là sẽ bực mình rồi." Mới thốt ra những lời tỏ ý thấu hiểu Shinji, nhưng sau đó giọng của Hinako lại đanh lại.

"Nhưng vì thế mà em đi làm những việc giống với Ayaka? Chính em cũng đã khinh miệt nó dữ dội lắm mà. Nếu biết xấu hổ thì đã không làm điều đó."

" 'Con đang làm náo loạn gì vậy? Thật không biết xấu hổ!' Bố cũng nói vậy rồi bước vào phòng em."

"Khi đó bố về nhà rồi à?"

"Em không để ý, nhưng tự nhiên của phòng bật mở."

Mặc dù bố không hề lớn tiếng, nhưng Shinji trong phút chốc bỗng

cứng đờ người khi nghe thấy giọng nói trầm đầy quyền uy. Gương mặt mẹ cũng cứng đờ lại.

"Bố đã nói gì khác?"

"Dọn dẹp đi. Chỉ vậy thôi. Khi em đang vội nhặt mấy cuốn sách mình mới ném, bố lặng lẽ đi xuống nhà."

"Còn mẹ thì sao?"

"Mẹ đi theo bố xuống dưới nhà."

Người gây ra ồn ào là Shinji, còn mẹ chỉ ngăn chặn điều đó lại thôi, ấy vậy nhưng gương mặt mẹ đông cứng lại như thể mình mới là người bị mắng, rồi bà cũng im lặng theo bố ra khỏi phòng.

"Liệu đó có phải là lý do họ cãi nhau ở phòng tầng dưới không?" Yoshiyuki nói. Trông Yoshiyuki không có vẻ muốn trách móc Shinji. Đó là điều mà nó canh cánh nhất.

"Em không biết."

"Em không nghe thấy giọng hai người nói chuyện à?"

"Có thể bố mẹ có nói chuyện với nhau, nhưng em không biết nội dung là gì. Nếu là to tiếng cãi nhau thì em còn nghe được, nhưng nếu dùng âm lượng lúc bình thường thì em đâu nghe thấy được."

"Đúng đó. Đúng là trên tầng dưới tầng thì khó nghe rõ tiếng được. Nếu mở cửa sổ thì đứng bên ngoài nghe còn thấy rõ hơn." Hinako tiếp lời. Shinji nhớ ra chuyện âm thanh ti-vi ở tầng một có thể nghe rõ khi ở bên ngoài nhà, nhưng lại không nghe thấy khi bước lên phòng tầng hai.

"Cơ mà dù không to tiếng, có lẽ họ đã có xích mích. Vì vậy… là lỗi tại em."

Shinji tự mình nói ra câu này trước khi bị trách móc. Tại nó bị cảm xúc nhất thời chi phối mà ném bóng và gào thét ầm ĩ, mới khiến mẹ ra tay giết hại bố.

"Hình như mẹ cũng đã khai với cảnh sát rằng nguyên nhân là do cãi nhau với chồng." Hinako lúng búng nói.

"Sau khi hai người ra khỏi phòng thì em đã làm gì vậy?" Yoshiyuki đổi câu hỏi.

"Em dọn phòng, và đã định đi tắm, em còn khát nước nữa nhưng ngại vì mới bị bố mắng nên em ở lì trong phòng. Không tập trung được mấy nhưng trước mắt em vẫn cố mở sách bài tập ra làm. Được một lúc thì mẹ tới."

"Gì cơ? Bộ dạng của mẹ như thế nào?" Hinako hỏi dồn.

"Ừm, trông mẹ có vẻ hối hận. Mẹ xin lỗi em."

"Mẹ xin lỗi Shinji á? Rồi sao?"

"Mẹ bảo em là tham gia trận đấu cũng được, không cần học bài nữa, rồi bảo em đi tản bộ hóng gió cho thay đổi không khí."

"Mẹ là người bảo em đi hóng gió?" Yoshiyuki hỏi lại cho chắc.

"Trời thì tối rồi, thú thực em cũng không có tâm trạng tản bộ, nhưng vì mẹ đã cho em tham gia thi đấu bóng rổ nên em cũng khó khước từ, đành đi ra ngoài."

"Tại sao em không mang theo ví và điện thoại?

"Chỉ ra ngoài có chút thôi, nên em đã nghĩ là không cần đem điện thoại, còn ví thì…"

Shinji tạm ngừng. Có nên nói ra không? Nhưng đã nói tới đây rồi. Không thể giữ im lặng được nữa.

“Mẹ đã đưa cho em tờ một ngàn, và bảo chắc là em cũng đang khát, nên hãy mua nước gì đó ở cửa hàng tiện lợi.”

“Nhưng em mượn tiền của cô hàng xóm mà?” Hinako ngắt lời.

“Chắc chắn mẹ đã gấp tờ tiền làm bốn và nhét vào túi quần em.”

Shinji vẫn đang mặc chiếc quần short có hai túi lớn mà nó mặc khi đi ra khỏi nhà. Đáng lẽ tờ một ngàn mẹ đưa phải nằm ở trong túi quần bên trái.

“Trong túi quần không có tiền à?” Yoshiyuki hỏi. Shinji yếu ớt gật đầu.

Không có sức lực để đi bộ ra tới biển, Shinji quyết định sẽ giết thời gian ở cửa hàng tiện lợi. Khi nó đang lật giở từng trang tạp chí, một khuôn mặt quen quen xuất hiện ở cửa hàng. Là cô sống ở nhà đối diện. Vừa nhìn thấy Shinji, cô ấy liền vồn vã bắt chuyện. Cô ấy nói mấy điều như là, ‘Năm sau khi chuyển cấp rồi, cả hai đứa đều cố lên nhé.’ Shinji nghĩ thầm trong đầu rằng đừng có đánh đồng nó với con nhỏ đó.

Cảm thấy buổi hóng gió để xốc lại tinh thần hiếm có của mình bị phá đám, nó quyết định rời khỏi cửa hàng. Xách chiếc giỏ đặt ở dưới chân đi ra quầy thanh toán, nó thọc tay vào túi quần nhưng tờ một ngàn không có ở đó. Túi quần không hề bị thủng. Kiểm tra cả túi còn lại, nhưng tờ tiền đã bốc hơi.

Tính trả lại đồ, nhưng nó nghĩ, trả lại một chai nước đã lấy ra khỏi tủ lạnh một lúc lâu quả một hành vi thiếu ý thức. Nó bắt gặp ánh mắt chằm chằm của cô hàng xóm. Shinji không muốn bị cô ấy đánh giá là một đứa thiếu ý thức. Tự nhủ với bản thân rằng sẽ chỉ mượn trong vòng hơn chục phút thôi, nó đã quyết định vay tiền cô hàng xóm.

“Có lẽ nào mẹ cố tình không bỏ tiền vào không?” Hinako thì thầm. Một ý nghĩ thoáng qua đầu Shinji.

“Khi em ra khỏi nhà bố đang làm gì?” Yoshiyuki hỏi.

“Chắc chắn bố ở dưới nhà, nhưng em không nhìn thấy…”

Cầu thang nhà nối thẳng tới lối ra. Mẹ đi theo Shinji tới tận cửa, nhắc nó cẩn thận rồi tiễn nó ra khỏi nhà, nhưng còn bố thì nó không biết khi đó đang làm gì. Nó chỉ thở phào nhẹ nhõm khi không thấy bố.

“Lúc mẹ quay trở lại phòng em, thái độ của mẹ có gì lạ không?”

“Chuyện đó sao em biết được chứ.”

“Anh đang nghĩ là khi mẹ bảo Shinji đi ra ngoài hóng gió thì bố đã chết rồi à?”

“Không thể..” Shinji bị chấn động bởi lời của Hinako. Mẹ vì muốn hướng mọi người nghĩ vụ án xảy ra trong khi Shinji không có nhà nên đã bảo nó đi hóng gió. Bảo nó đi mua nước ở cửa hàng tiện lợi rồi giả vờ đưa tiền, nhưng thực tế lại không hề nhét tiền vào túi nó, cốt để cho nhân viên ở đó nhớ tới việc nó đã có mặt ở cửa hàng. Tại sao cho tới khi anh trai và chị gái nói ra nó mới để ý tới những chi tiết ấy?

Sau khi quay trở về nhà từ cửa hàng tiện lợi, Shinji thấy xe cứu thương đỗ trước cửa, và bố được khiêng ra từ trong nhà. Quá sợ hãi, nó bỏ chạy. Nó biết về vụ án tại một quán cà phê Internet. Lỗi tại nó đã gây ra vụ ồn lào trước đó. Nó không dám về nhà vì sợ chuyện đó sẽ bị bại lộ và mình sẽ bị chỉ trích. Nó đã đinh ninh hay ít ra cũng tự an ủi là mình không có mặt ở nhà lúc vụ án xảy ra, ai dè…

“Shinji, xin lỗi em. Anh đã nghi ngờ em. Anh cứ nghĩ là mẹ bao

che cho em nên mới tự nhận mình là hung thủ.” Yoshiyuki cúi đầu.

“Chị cũng đã nghĩ vậy. Tại Shinji còn biến mất nữa chứ. Xin lỗi nhé.” Hinako cúi đầu theo.

“Anh chị thôi đi,” gắng gượng lắm Shinji mới thốt ra nổi một câu ngắn ngủn như thế. Cậu không thấy mình đáng được xin lỗi. Ngược lại, cậu thà bị họ trách mắng còn hơn. Cảm thấy không còn mặt mũi nào để nhìn vào mắt anh chị, cậu cúi gằm mặt.

“Cơ mà, điều anh không hiểu chính là động cơ gây án. Cứ cho là giữa hai người họ xảy ra cãi vã đi, nhưng tại sao lại tới mức mẹ đánh chết bố vậy? Shinji, em hãy thử nhớ lại một lần nữa xem. Thực sự em đã không nghe thấy gì à? Giả sử bố đã mắng mẹ vì chuyện ồn ào của em. Có thể bố đã dùng những từ ngữ nặng nề. Nhưng điều đó đủ để mẹ đánh chết bố bằng đồ vật trong nhà ư? Mà căn bản đồ vật đó là gì vậy?”

“Cúp của anh. Người bên cảnh sát đã cho em và dì Akiko xem.” Hinako nói nhỏ.

“Em nghĩ không phải là cố tình đâu. Trong phòng còn bày rất nhiều cúp khác, cúp hồi xưa của bố này, cúp điền kinh của em và của Shinji nữa, chẳng qua cúp của anh to nhất thôi.”

Đây cũng là lần đầu tiên Shinji được biết về điều này. Cuối cùng có lẽ cậu cũng đã hiểu được ý đồ của anh trai khi muốn ba đứa lần lượt kể ra những chi tiết mà mình nắm được. Dù cảnh sát có điều tra tới đâu, dù truyền thông có làm ầm ĩ tới nhường nào, chắc chắn sẽ có những chuyện mà chỉ người trong gia đình hay biết.

Nếu không chịu tìm hiểu những chuyện này mà chỉ dựa vào thông tin từ bên ngoài thì không đời nào tìm ra được biện pháp giải quyết

chuyện sau này.

Một lần nữa, Shinji thử nhớ lại chuyện đêm ấy. Những mẫu hội thoại, nét mặt, bầu không khí…

“A!” Cậu ngẩng mặt lên.

“Em nhớ ra gì đó rồi à?”

“Sau khi ra khỏi nhà, em nghĩ biết đâu bên ngoài nghe thấy tiếng mình làm ầm lên nên thử nhìn ra xung quanh. Lúc đó, em đã nhìn thấy chú hàng xóm ở bãi đỗ xe nhà đối diện.”

“Chắc là đúng lúc chú ấy mới đi làm về chăng?

“Đợi đã, xe của nhà đối diện là một chiếc xe hạng nhẹ. Chiều chiều em thường thấy cô hàng xóm lái xe đó, nên chú ấy không dùng xe đó để đi làm đâu. Tại sao chú ấy lại ở bãi đỗ xe nhỉ?”

“Nếu cho là có thể chú ấy về nhà một lúc rồi lại đi, hoặc đang kiểm tra xe, thì chứng tỏ có khả năng chú ấy đã ở đó một lúc lâu.”

“Nếu ở bên ngoài thì có thể nghe thấy gì đó không chừng.”

Lắng nghe lời trao đổi giữa Yoshiyuki và Hinako, Shinji cũng vỡ lẽ ra có thể ông chú nhà đối diện đã nghe được đoạn hội thoại của bố mẹ.

“Mình về nhà thôi.” Yoshiyuki cầm hóa đơn đứng dậy. Hinako đứng dậy theo. Shinji cũng đứng dậy đuổi theo hai người.

0 giờ 30 phút sáng, đã sang ngày mới. Vệt sáng màu cam mỏng manh vắt ngang bầu trời, trải dài tới tận Hibarigaoka.

KOJIMA SATOKO III

Ma-kun, là mẹ đây. May quá con bắt máy rồi. Cho mẹ xin lỗi nhé, mẹ không kịp kiểm tra xem bên đó đang là mấy giờ. Lại có chuyện lớn rồi. Lần này là nhà bên cạnh con ạ. Đối với nhà đó là chuyện cơm bữa nên có lẽ mẹ đã bận tâm hơi quá. Nhưng mà, có vẻ lần này tình hình hơi khác với mọi lần con ạ.

Thế nên mẹ của con đã quyết định sẽ thu hết can đảm. Đúng rồi, mẹ đi can ngăn họ đây. Tại mẹ đâu có muốn án mạng xảy ra ở Hibarigaoka thêm lần nữa.

Sợ thì sợ chứ. Cơ mà, mẹ không thể để mặc họ được. Anh chồng bỏ chạy mất tiêu rồi nên đâu còn cách nào khác. Ừ, mẹ đã cùng cậu ta đứng nghe cuộc ẩu đả ở bên ngoài. Mẹ còn yêu cầu cậu ta đi ngăn họ lại. Ấy thế mà tự dưng cậu ta chạy biến luôn. Con tin nổi không? Trụ cột gia đình mà tháo chạy đầu tiên luôn. Đúng là, chả ra sao.

Bố à? Hôm nay bố đi làm. Bảo vệ căn nhà này là phận sự của mẹ. Chỉ có mình mẹ thôi đó. Tất nhiên là liên quan chứ. Đây là mẹ làm vì Ma-kun mà. Để con có thể an tâm mà quay về sống ở Hibarigaoka, mẹ phải cố gắng, vì thế con hãy truyền cho mẹ chút can đảm đi.

Báo tin cho cảnh sát? Mẹ ghét cảnh sát tới rồi lại thêm ầm ĩ lắm.

Vậy… bây giờ mẹ đi nhé.

Vì Ma-kun đó, con hiểu không?

[Từ 8 giờ 20 phút tối thứ Sáu, ngày mùng 5 tháng 7 đến 1 giờ 40 phút sáng thứ Bảy, ngày mùng 6 tháng 7]

8 giờ 20 phút tối.

Ayaka nâng bát cây cảnh lên bằng hai tay, và sau khi quăng cái lườm về phía Mayumi, nó dùng hết sức bình sinh ném xuống sàn. Chiếc bát gốm đất nung bể tan tành, đất lẫn với sỏi nhỏ vương vãi trên mặt sàn. Endo Mayumi thẫn thờ ngắm nhìn sàn nhà có màu trùng với màu đất.

‘Sàn nhà nên chọn màu gì nhỉ? Màu nâu thẫm mang lại cảm giác yên bình hơn, với lại vết bẩn cũng sẽ khó nhìn thấy, những vết xước và bụi bẩn lại dễ nổi trên tông màu đậm hơn. Chắc Ayaka cũng sẽ không thấy thoải mái, nên thôi lấy màu nâu nhạt đi.’

‘Mẹ thật là. Con có còn là con nít ngồi xe đồ chơi nữa đâu, không đời nào con làm sàn nhà bị xước đâu. Con cũng thích màu nâu đậm hơn.’

‘Thế thì mình lấy màu này nhé.’

Khoảng thời gian đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất. Khoảng thời gian cô có thể nhìn thẳng vào mắt Ayaka mà không phải dò xét tâm trạng của con gái. Tự bao giờ, cô đã tổng kết một ngày của mình là

ngày may mắn nếu Ayaka không nổi cơn thịnh nộ, và là ngày xui xẻo nếu con bé lên cơn. Để công tắc thịnh nộ của con bé không bật lên, cô đã luôn giữ ý tới mức thần kinh bị mài mòn, vậy mà chưa đầy ba ngày kể từ cơn thịnh nộ lần trước đã xảy ra thêm vụ ồn ào này. Tới bao giờ những ngày như thế này mới kết thúc chứ?

Không nghĩ ra lời nào nhẹ nhàng, chỉ có tiếng thở dài thốt ra từ miệng cô.

"Đừng coi tôi là con ngốc! Nếu muốn phàn nàn thì nói ra đi!"

Khi Ayaka giậm chân tiến lên một bước về phía Mayumi, những hòn sỏi nhỏ dưới chân con bé cọ lọc cọc vào sàn nhà. Thêm một bước nữa, lọc cọc lọc cọc. Mayumi cảm tưởng như những hòn sỏi đang dần xuyên vào da cô, hai cánh tay bất chợt nổi da gà.

"… Dừng lại đi. Con đã hứa rồi mà."

"Hả? Hứa gì chứ?"

"Là sẽ không làm xước sàn."

Ayaka nhìn xuống chân. Nhưng rồi con bé lập tức ngẩng mặt lên.

"Ai thèm quan tâm chứ! Nhà, nhà, nhà, nhà, trong đầu bà lúc nào cũng chỉ có ngôi nhà thôi. Bà có bị ngốc không vậy?"

Ayaka cầm lên một bát cây cảnh khác và hướng về phía cửa sổ.

"Ngừng đi mà…"

Vờ như không nghe thấy lời thỉnh cầu của Mayumi, Ayaka vươn hai tay rồi ném chiếc bát. Đằng sau tấm rèm, âm thanh đục của cửa kính vỡ vang lên. Đầu Mayumi trở nên trắng xóa và cơ thể lại bắt đầu bị bao bọc bởi lớp phim trong suốt.

Bát cây cảnh rơi xuống, và giống như mặt sàn bên cạnh bàn, mặt

sàn gần ô cửa sổ cũng tung tóe đất lẫn với những mẫu đất nung và sỏi. Đất bắn cả lên bức tường dán giấy trắng. Ai, ai là kẻ làm điều này? Ai là kẻ gây tổn hại tới báu vật mà ta coi trọng? Mayumi ngoảnh lại, thấy sau lưng cô là một con thú dữ. Nó đang lườm hòng hăm dọa cô. Nhưng cô không cảm thấy sợ hãi gì hết.

"Ta không tha thứ." Mayumi nói vậy với con thú dữ, nó liền thóa mạ Mayumi với vẻ mặt giễu cợt, nhưng những lời lẽ của nó không hề lọt vào tai cô. Cơn tức giận trong cô chỉ càng thêm bùng cháy khi nhìn vẻ mặt không có lấy chút ăn năn kia.

"Ta không tha thứ!" Hét thêm một lần nữa, cô lao tới con thú và tóm lấy nó. Con thú dữ sững lại một giây, nhưng rồi lập tức lấy lại thăng bằng và bắt đầu vừa hét thật lớn vừa dùng tay chân khua khoắng loạn lên. Móng tay dài của con thú cho vào má Mayumi. Thế nhưng, so về chiều cao lẫn cân nặng, Mayumi có phần thắng thế. Dồn lực từ toàn bộ cơ thể, cô ấn con thú xuống sàn và ngồi lên nó.

"Không tha thứ, không tha thứ, không tha thứ!"

Vừa ấn hai bên vai của con thú dữ xuống sàn, Mayumi vừa lớn tiếng quát. Cô chẳng làm gì xấu cả. Cô cũng chẳng hề sống xa hoa. Cô chỉ muốn có một căn nhà và vun vén một gia đình đầm ấm. Mong ước chỉ đơn giản là thế, vậy mà tại sao cô phải đón nhận sự đối xử tệ bạc như thế này chứ? Cô còn phải chịu đựng tới bao giờ? Làm ơn, xin hãy cho cô được giải thoát!

"Ngươi, chỉ cần ngươi biến mất!"

Cơm và thịt gà rán lăn lông lốc trên sàn. Cô tóm lấy chúng và nhét vào miệng con thú dữ. Con thú dữ đang mở to đôi mắt kinh sợ bị mắc nghẹn, sau đó vừa nước mắt lưng tròng vừa sặc ra những hạt

cơm. Nhìn thấy những hạt cơm đó bắn ra khắp nơi trên sàn, cơn giận dữ của Mayumi lại càng dâng lên, lần này cô nhét vào miệng nó cả những nắm đất, rồi dùng hai tay bịt chặt miệng nó lại.

Mặc cho con quái vật rên lên ư ử, lớp phim trong suốt bao bọc Mayumi vẫn tiếp tục siết cứng lại.

Bà Kojima Satoko liên tục nhấn chuông cửa. Không biết đã bao lâu trôi qua kể từ khi tiếng cửa sổ vỡ vang lên, nghe thấy tiếng gào của Mayumi, Keisuke bỏ chạy, rồi bà gọi điện thoại cho con trai để quyết tâm thêm vững vàng. Đứng trước cửa nhà Endo, bà hít thở thật sâu rồi nhấn chuông cửa, nhưng không hề có động tĩnh gì. Thử bấm liên tiếp thêm chục lần nữa, nhưng vẫn không có ai trả lời.

Nhưng bà vẫn đang nghe thấy giọng nói hung dữ của Mayumi.

Bà Satoko đi ra phía vườn của nhà Endo. Khác với khu vườn của nhà Kojima vốn là một khoảng đất có những giống cây và những loài hoa được xếp đặt đẹp mắt, mà nhìn vào có thể thưởng thức sự biến chuyển của bốn mùa, khu vườn của nhà Endo chỉ có vỏn vẹn một thềm hoa, gọi đây là nơi phơi quần áo thì hợp lý hơn là một khu vườn. Vì thềm trải một lớp sỏi có kích cỡ khá lớn, nên mỗi bước chân sẽ đều gây ra tiếng động không nhỏ. Nếu là kẻ trộm thì sẽ cảm thấy nhụt chí lắm đây, nhưng bà Satoko thì thêm mạnh mẽ.

Tiến vào sâu trong vườn, bà nhận ra kính cửa sổ của căn phòng đang sáng đèn bị vỡ. Mặc dù nghe thấy âm thanh như tiếng rên rỉ, nhưng vì rèm cửa vẫn khép kín nên bà không thể nhìn vào bên trong. Bà không rõ đó là giọng của Mayumi hay Ayaka, nhưng cảm nhận

được tình hình có vẻ không được bình thường.

"Cô Endo, cô Endo," bà cất giọng rụt rè gọi từ bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn không có ai trả lời. Cầm lấy một cây sào phơi đồ, bà chọc qua lỗ hổng trên cửa kính và khẽ hé rèm. Bà nhìn thấy được một chút bên trong. Bà nhìn thấy hình như… Mayumi đang quay lưng lại phía cửa sổ và ngồi trên người Ayaka, hai tay đang siết cổ con bé. Tiếng rên là của Ayaka.

"Cô Endo!" Bà hét lớn, nhưng tấm lưng của Mayumi không hề cử động.

"Cô Endo, ngừng làm điều dại dột lại! Cô Endo!" Dù bà gọi mấy lần nhưng Mayumi không mảy may phản ứng. Tiếng rên của Ayaka dần đứt đoạn. Nên làm thế nào đây? Xét theo vị trí cửa sổ và thể trạng của chính mình, bà không thể nào vào bằng đường đó được. Có nên nhờ ai khác giúp đỡ không? Nếu vậy thì gọi báo cảnh sát vẫn tốt hơn.

Bà Satoko mở ngăn túi chiếc xắc vẫn đang đeo ở vai.

À, vẫn còn thứ này, bà nghĩ.

Vật này là món quà mà con trai tặng bà ba năm trước, hồi nó quay về Nhật. 'Mẹ mang theo người đề phòng bất trắc.' Bà vui sướng và muốn luôn có nó bên mình nên mới đề xuất làm xắc ở lớp học thủ công.

Một chiếc máy báo động chống tội phạm. Bà chưa bao giờ dùng tới nó. Bà đã nghĩ là sẽ không bao giờ phải dùng. Bà vốn coi nó như bùa may mà thôi. Thế nhưng, tình huống cấp bách này chính là thời điểm chiếc máy này trở nên hữu dụng.

'Ma-kun, mẹ hành động đây.'

Lôi chiếc máy báo động ra khỏi xắc, bà xỏ vòng tròn bằng kim loại vào ngón tay và dùng hết sức bình sinh giật thật mạnh.

Tuýt tuýt tuýt tuýt tuýt tuýt… Âm thanh chói và dồn dập như muốn xuyên thủng màng nhĩ réo lên. Chói tới mức nếu không che tai lại chắc sẽ không chịu nổi thứ âm thanh này. Vừa áp tay lên một bên tai, tay còn lại bà Satoko ném chiếc máy báo động vào bên trong căn phòng qua lỗ cửa sổ bị vỡ.

Tuýt tuýt tuýt tuýt tuýt tuýt… Từ phía sau lưng bỗng nhiên vang lên một âm thanh chói như muốn xuyên thủng màng nhĩ. Bị giật mình bởi âm thanh lạ, cơ thể Mayumi run lẩy bẩy, cùng lúc đó lớp phim trong suốt đột ngột tan chảy. Thứ âm thanh gì đây?

Mayumi chậm rãi đứng dậy và tiến về phía cửa sổ. Nằm bên cạnh bát cây cảnh bị vỡ là một thứ trông như chiếc hộp nhựa màu đỏ. Kích cỡ thứ này chỉ tầm bằng một hộp diêm, ấy vậy mà âm thanh thì to ngang ngửa còi báo động thông thường. Mayumi nhặt nó lên và áp chặt giữa hai lòng bàn tay, âm thanh mới chịu giảm bớt.

“Cô Endo.” Ai đó gọi tên cô từ phía bên ngoài cửa sổ. Ngẩng mặt lên, bất giác cô thụt lùi về phía sau. Một khuôn mặt ló ra từ khe hở của tấm rèm được vén lên thành một hình thù kỳ dị.

“Là tôi, Kojima đây.”

Nghe vậy, cô chậm rãi mở rèm, bà Satoko đang rướn người đứng ở phía bên kia đầu của chiếc sào đang xiên qua lỗ hở của cửa sổ. Thì ra là trò của bà ấy.

“Cô Endo, liệu cô có thể cho tôi vào bên trong không? Nếu không

tắt máy báo động đi thì sẽ làm phiền hàng xóm láng giềng mất.”

“Nhưng… bây giờ… nhà cháu đang bừa bộn…”

“Cô đang nói gì vậy, phải mau chóng cứu đứa bé.”

“Đứa bé?” Đưa mắt theo ánh nhìn của bà Satoko, Mayumi ngoảnh đầu lại. Trên sàn, Ayaka đang nằm gục, con bé cuộn lưng lại như tôm, vừa sặc sụa ho vừa nôn tống nôn tháo những thứ gì đó màu nâu sền sệt từ trong miệng. Không hay rồi.

“Ayaka, con không sao chứ?” Cô định bước tới để vỗ lưng cho con, nhưng Ayaka liền lấy hai tay che mặt. Từ giữa những ngón tay, con bé đang nhìn Mayumi với đôi mắt kinh hãi. Trông như cả cơ thể của con bé đang từ chối không cho cô tới gần. Lòng bàn tay đang ấp chiếc máy báo động của cô còn cảm nhận được một thứ gì đó khác với nhựa. Là cảm giác khi tiếp xúc với đất. Giống cảm giác khi cô nhét miếng đất còn lẫn rễ cây cảnh vào miệng Ayaka rồi lấy tay mình bịt miệng con bé…

“May quá, nó vẫn còn sống.” Cô nghe thấy tiếng bà Satoko thì thầm từ phía sau lưng.

Còn sống? Làm ơn ngừng cách nói chuyện kỳ quặc đó đi.

Khoác lên mình vẻ mặt bình tĩnh, cô quay ra phía bà Satoko.

“Xin lỗi, nhưng chuyện nhà cháu ổn rồi, nên mời bà về cho.”

“Cái gì ổn cơ thưa cô? Nếu tôi mà không ngăn lại thì bây giờ sự thể đã ra nông nỗi nào rồi? Cô, cô có biết mình vừa làm gì không mà còn nói vậy?” Bà Satoko tiến lại gần như thể muốn leo vào trong nhà từ cửa sổ. Nhưng bà ấy đời nào làm thế được.

“Đây là vấn đề của nhà cháu. Không liên quan gì tới nhà người

khác hết.”

“Không thưa cô. Nó đã trở thành vấn đề của cả tôi rồi. Người khiến tôi liên lụy là nhà các vị đó. Tôi tới đây thay mặt cho anh chồng bỏ trốn của cô đó.”

“Bỏ trốn?”

“Nói chung là trước hết phải làm gì đó với thứ âm thanh ồn ào này đã chứ.” Bà Satoko giơ lên chiếc chốt gắn trên vòng tròn mà bà đang đeo trên ngón tay. Đành chịu vậy.

“Thôi thì… mời bà đi vòng ra cổng chính.” Mayumi vừa dứt lời, bà Satoko kêu *hứ* một tiếng rồi đổi hướng đi ra phía cửa nhà. Vừa giẫm thật mạnh đống sỏi dưới chân bà vừa lẩm bẩm *đúng thật là*. Ở đời làm gì có cái đạo lý nào bắt cô chịu một bà già chuyên chõ mũi vào chuyện người khác tỏ thái độ như thế này chứ. Có thể cô đã gây náo động, nhưng nếu vậy bà ấy có thể bấm chuông như lần nọ, mắc mớ gì phải bật cả máy báo động lên? Rõ ràng là muốn vạch áo nhà cô cho cả khu xem.

Ayaka chắc chắn cũng đang cảm thấy khó chịu.

Ngoảnh lại nhìn, cô không thấy bóng dáng Ayaka nữa. Con bé ở bồn rửa mặt, hay là đã chạy về phòng mình trước khi Mayumi bước vào? Quan trọng hơn là bà Satoko. ‘Trả bà ấy cái máy báo động ở trước cửa nhà rồi xua bà ấy về thôi,’ cô nghĩ.

Bà Satoko đã đi vào tận phòng khách. “Cảm ơn nhé. Cháu ổn chứ?” Bà nói với ra ngoài phòng. Là Ayaka mở cửa cho bà ấy ư?

“Trông thế này có khác nào vừa bị cướp đột nhập không có chứ.” Bà Satoko nhìn quanh căn phòng khách không được rộng cho lắm và nói một cách không khách sáo. Không chịu đựng nổi sự xấu hổ,

Mayumi cúi mặt xuống thì đúng lúc đó bà Satoko chìa một tay ra.

"Trả tôi cái máy."

Cô đặt trả máy báo động lên tay bà Satoko. Cô bị giật mình bởi tiếng *tuýt tuýt* chói tại một lần nữa, nhưng khi bà Satoko cắm chiếc chốt vào, âm thanh tắt ngúm ngay lập tức.

"Cái này ấy, là quà của con trai tôi tặng. Đề phòng bất trắc. Ban đầu tôi còn bán tín bán nghi vì lúc bị tấn công mà phát ra chút âm thanh thì phỏng có tác dụng gì? Hỏi con tôi thì nó giải thích cho rằng khi bị bịt miệng lại không thể kêu cứu, thì thứ này sẽ kêu thay. Nhưng tới hôm nay cuối cùng tôi đã biết tác dụng thực sự của thứ này rồi. Cô có biết không?"

"Cháu chịu…"

"Nếu bị tấn công mà dùng thứ này phát ra báo động thì cũng chẳng có ai tới cứu. Tiếng báo động lớn như thế mà ngoài tôi ra có ai thèm tới đâu? Thậm chí cả khi cách đây chưa đầy ba hôm đã xảy ra án mạng sau một vụ ồn ào tương tự. Tác dụng thực sự của máy báo động chống tội phạm là khiến kẻ gây án giật mình và ngăn chặn không cho chúng tiếp tục ra tay đó."

Tội phạm. Cô cảm thấy mình đang bị đối xử như một tội phạm.

"Nếu bị làm phiền thì bà nhấn chuông cửa là được mà."

"Tôi nhấn rồi. Mấy lần liền. Tới mức tôi nghĩ là chính cô sẽ thấy phiền."

Cô chẳng nghe thấy tiếng chuông nào hết.

"Từ nãy tới giờ cô tỏ thái độ như tôi đã làm điều thừa thãi, hay đáng lẽ ra tôi nên gọi cảnh sát? Nếu muốn thì bây giờ tôi báo họ

nhé?”

“Không không, ừm, cháu xin lỗi. Mời bà ngồi.” Mayumi mời bà Satoko ngồi xuống bên xô pha còn sạch, nhưng bà Satoko vừa nhìn xuống dưới sàn đã liền ngẩng lên nhìn Mayumi với cái nhìn sửng sốt.

“… Bà còn gì bất mãn ạ?”

“Cách hỏi của cô cũng làm tôi bất mãn đấy, nhưng này cô, thì ra cô không quan tâm tới con gái mình tí nào. Mặc dù tôi hết sức quan ngại tình trạng của con bé, nhưng nếu là lỗi tại tôi mà cô không tới bên chăm sóc cho nó được, thì tôi sẽ quay lại sau. Nhưng làm vậy lại khiến tôi không khỏi lo lắng.”

Bà ấy nói lo lắng vì điều gì nhỉ? Mỗi ngày cô đều cố gắng nhẫn nhục, chẳng qua hôm nay cuối cùng vì không chịu nổi nữa nên mới trót tóm lấy Ayaka. Không phải là cô đánh con bé. Cũng không phải là cô bóp cổ con bé. Cô chỉ bịt cái miệng ồn ào lại thôi. Có lẽ việc nhét cả đất cũng có chút quá đà, nhưng việc đó có đáng để cô bị lên án bằng kiểu nói cường điệu này không? Cho dù Ayaka trông có vẻ đau đớn chút đỉnh, nhưng không phải là nó đã đứng lên và đi ra ngoài à? Không phải người mở cửa cho bà Satoko chính là Ayaka à?

“À ừm… Cả cháu lẫn con gái đều ổn cả ạ.”

“Vâng, tới khi tôi nghe được câu đó từ miệng con gái cô thì xin phép cho tôi về. Còn cô thì đi thay cái áo bẩn đó đi xem sao?” Dứt lời, bà Satoko buông mình ngồi xuống xô pha. Với lấy điều khiển trên mặt bàn, bà tự tiện chuyển kênh. Kinh ngạc vì không biết bà ấy còn có thể mặt dày tới đâu, nhưng cô cũng không nhận ra việc mình đã để ti-vi bật nãy giờ. Trong lòng ngập tràn cảm xúc không phục, nhưng nghe tiếng hát của Shunsuke, lòng cô có chút bình tâm trở lại.

Đứa trẻ ấy giờ ra sao rồi?

Giờ cô thấy lo lắng cho Shinji hơn cả cho Ayaka.

Màn hình chờ điện thoại của bà Satoko là hình của Takagi Shunsuke.

Bà đã chuyển sang kênh phát chương trình ca nhạc vào lúc 9 giờ mà Shunsuke tham gia. Mặc dù khuôn mặt của Shunsuke đã được chiếu trên màn hình, những bài hát của cậu lại được xếp ở cuối chương trình. Bà thầm nghĩ không hiểu mình đang làm gì ở đây tới giờ này nữa.

Từ hồi người ta bắt đầu xây một ngôi nhà trên mảnh đất bên cạnh nhà, Satoko đã không ngừng cảm thấy bứt rứt. Công ty bất động sản ban đầu đã tới nhà bà để chào mời miếng đất với diện tích lửng lơ ấy, nhưng đối với một người vốn phản đối việc phát triển khu dân cư như bà thì làm những việc như mua miếng đất thừa đó là không thể chấp nhận được.

Khi hay tin miếng đất đó đã được bán, trong lúc bà còn mải suy nghĩ xem liệu có phải nó sẽ thành bãi đỗ xe của nhà nào đó không, thì một ngôi nhà đã bắt đầu được xây. Cứ nghĩ là tuy nhà nhỏ nhưng sẽ được xây một cách cẩn thận, nhưng ngay khi lắp xong lớp khung sắt, thì *bang, bang, bang* - tường được gắn vào và cứ thế nội trong một ngày, một thứ trông giống như ngôi nhà được hoàn thành. Vào thời khắc đó, thứ cảm xúc dâng trào trong lồng ngực bà Satoko là: Đây không phải là một ngôi nhà nên xây ở Hibarigaoka.

Ngôi nhà được xây xong khi cảm xúc bứt rứt trong bà vẫn chưa nguôi ngoai, và sau đó một thời gian, gia đình sống ở đó chuyển tới.

Bà đã kỳ vọng những người mới đến sẽ giúp bà gột sạch thứ cảm xúc bứt rứt đó, nhưng sự kỳ vọng của bà đã không được đền đáp. Không những thế, kể từ đó *rắc rối* khiến cảm xúc bứt rút của bà chuyển hẳn qua thành sự chán ghét bắt đầu xảy ra như cơm bữa.

Rắc rối đó không gì khác chính là cơn thịnh nộ của Ayaka.

Ban đầu khi mới nghe thấy cơn thịnh nộ của Ayaka bà đã rất bất ngờ, nhưng bà quyết định giả vờ như không nghe thấy vì nghĩ có nguyên do gì đó thích đáng. Ngày hôm sau, bà đã chuẩn bị trà bánh và ngồi đợi vì cho rằng nếu làm ồn tới mức này thì sáng hôm sau chắc họ sẽ qua xin lỗi thôi, đồng thời với tư cách một người dân sống ở đây từ thuở xa xưa, bà nên thể hiện thái độ cảm thông và thấu hiểu. Tuy nhiên, đợi một ngày dài mà chẳng thấy bóng dáng người nhà bên ghé thăm.

Sáng hôm sau, bà thử bước ra ngoài dọn dẹp tầm giờ Ayaka đi học, nhưng Ayaka chỉ đi ngang trước mặt bà. Chẳng những không chào mà con bé còn chẳng thèm liếc nhìn bà lấy một lần. Chưa hết kinh ngạc không hiểu con bé được giáo dục kiểu gì, thì Keisuke và Mayumi lần lượt đi ra sau đó cũng vậy, mới chạm mắt bà cả hai đã đều làm vẻ mặt như bị làm phiền, rồi vừa cúi đầu cười cười, vừa rảo bước thật nhanh.

Nếu biết sự thể sẽ ra nông nỗi này thì thà bà mua quách miếng đất ấy còn hơn. Song, nếu quá trình thi công san lấp đất ở hoàn thành, những gia đình như thế này sẽ đổ bộ tới đây. Hibarigaoka sẽ không còn là Hibarigaoka nữa. Đối với bà, chỉ có lớp học thủ công do hội phụ nữ gồm những người dân sống hơn ba mươi năm tại Hibarigaoka tổ chức là thú vui. Thế rồi một ngày nọ, bà thấy trên ti-vi

một cậu bé nom giống con trai mình thuở thiếu niên.

Takagi Shunsuke. Dù cậu hát, đóng phim hay tham gia vào talkshow thì khả năng vẫn quá non nớt, nhưng ngược lại chính sự non nớt đó lại đánh thức tình mẹ trong bà và khiến bà bắt đầu ủng hộ cậu một cách nồng nhiệt. Và như thể đáp lại sự kỳ vọng của bà Satoko, cậu bé cũng thể hiện sự tiến bộ rõ rệt.

Càng ủng hộ Shunsuke bà càng bắt đầu để ý tới một người, đó là Shinji - cậu con trai thứ của gia đình Takahashi. Thật kỳ lạ, nhìn mỗi Shinji thì bà không hề thấy giống con trai mình chút nào, nhưng hễ đưa Takagi Shunsuke vào giữa làm đối tượng đối chiếu, những điểm tương đồng nổi bật lên một cách tự nhiên, như màu sắc chuyển đổi dần dần vậy, nhờ đó bà có thể lồng ghép bóng dáng của con trai mình vào Shinji.

Mỗi sáng, vì muốn nhìn thấy Shinji, bà đã biến việc dọn dẹp thành thói quen hằng ngày. Vì vẫn trả phí quản lý nên việc quét dọn đường sá trước cửa nhà không phải là việc bà Satoko phải đụng tay vào, nhưng bắt đầu một ngày bằng việc được trông thấy Shinji khiến tâm trạng của bà trở nên vui vẻ. So với hồi còn nhỏ, Shinji trông có vẻ bớt vui tươi hơn, nhưng đinh ninh là do thằng bé mệt vì ôn thi nên bà đã không lưu tâm mấy.

Shinji mà cũng phấn đấu trở thành thần tượng như Shunsuke thì tốt biết mấy. Như vậy vụ án đó ắt hẳn sẽ không xảy ra. Người bố Hiroyuki rõ ràng là đã khuyến khích chuyện ấy. Bà hoàn toàn không thể hiểu nổi người mẹ Junko. Hồi mới chuyển tới, bà đã cho rằng đó là một người phụ nữ vừa kiều diễm vừa dễ chịu, song vài năm trở lại đây - tầm khoảng năm năm chăng - đôi lúc bà nhận thấy có gì đó kỳ

lạ. Bà không biết là gì, với lại vốn đinh ninh có lẽ mình chỉ đang tưởng tượng, nhưng sau khi vụ án xảy ra bà đã nhận ra bản chất của cô ta.

Bà thấy bứt rứt giống với khi ngôi nhà của gia đình Endo được xây lên. Junko đáng ra cũng không nên có mặt ở Hibarigaoka. Mặc dù có đôi chút bận tâm về Shinji hiện đang mất tích, nhưng cảm xúc muốn bảo vệ Hibarigaoka đã chiến thắng, bà Satoko đã ra tay hành động.

Tuy vậy, mấy người ở nhà Endo này, chẳng nhẽ họ không biết câu thành ngữ *Sai lầm của người khác là bài học của chính mình* à? Nếu nhà đối diện xảy ra án mạng, người bình thường sẽ biết đường coi lại nếp sống của nhà mình. Đáng lẽ, họ phải xem xét lại mối quan hệ giữa bố mẹ và con cái, hoặc điềm tĩnh chỉnh đốn lại lời nói và hành vi của mình để đảm bảo rằng sẽ không xảy ra một vụ án tương tự ở nhà mình, hay suy nghĩ, bàn luận với nhau làm thế nào để không gây ra chuyện tang thương như thế chứ? Bản thân bà đã gọi điện cho vợ chồng con trai đã lâu không liên lạc. Ấy vậy mà…

Chưa đầy ba hôm đã lại xảy ra đống hỗn độn này. Trong xã hội, nếu đi xuống dưới con dốc, hạng người như vậy chắc là đầy rẫy. Thế nên những vụ án tương tự mới liên tiếp xảy ra. Một mình gia đình này có ra sao cũng chẳng liên quan đến bà.

Song, bà bắt buộc phải ngăn chặn án mạng xảy ra tại Hibarigaoka thêm một lần nữa.

9 giờ 20 phút tối.

Ayaka súc miệng đi súc miệng lại nhiều lần. Nhưng cảm giác ram ráp nơi tận cùng cuống họng vẫn không biến mất. Dùng vòi nước ở bồn rửa mặt, con bé đã rửa sạch phần cổ nhớp nháp, nhưng không thể xóa sạch cảm giác bị đè. Nó cố đóng nắp chai sữa rửa mặt, nhưng không tài nào ráp khít lại được. Cả tay lẫn chân, toàn bộ cơ thể nó đang không ngừng run rẩy. Rồi sau đó tới lượt răng của nó va lập cập vào nhau, nó gạt mạnh nắp vòi nước để át đi âm thanh đó.

Sợ quá.

Không hẳn là nó chưa từng bị mẹ nổi giận. Nó nghĩ từ nhỏ mình đã bị mắng giống như bao đứa trẻ khác. Mỗi khi gây ra tiếng động lớn khi đóng cửa hay dùng bát đũa không nhẹ nhàng, nó thường bị nhắc là hãy làm lại một lần nữa. Có lần nó từng bị tét vào tay can tội lờ đi lời mẹ nói. Cả khi ngang nhiên sử dụng những từ như *ông già*, *bà già* học lỏm từ những chương trình hài, nó đã bị mắng là không được phép dùng cách nói như thế.

Không hẳn là nó đã lớn lên thành một đứa con ngoan, hoàn toàn không làm gì xấu. Trái lại, hồi bé nó ngoan hơn nhiều. Vậy mà mẹ ngừng mắng nó từ khi nào nhỉ…

Thay vì giận dữ, từ khi nào mẹ nó bắt đầu mang bộ mặt thảm thương, tưởng như sắp khóc ấy nhỉ? Thái độ như muốn bỏ cuộc, rằng đứa trẻ này có nói gì cũng vô ích mà thôi, đã chạm vào lòng tự ái, khiến trong lòng nó không còn nơi nào có thể cất trữ những cảm xúc bực dọc và khó chịu của mình nữa.

Nếu không hài lòng thì hãy nói ra. Nếu không vừa ý thì hãy nổi giận. Đằng này mẹ nó cứ đơn phương làm vẻ mặt của người bị hại rồi thở dài tỏ vẻ khổ sở.

Thà nó bị đánh còn hơn. Giỏi thì đánh thật đi. Nó đã rủa thầm trong lòng rất nhiều lần như vậy.

Thế nhưng, chuyện xảy ra lúc nãy là sao?

Thuở bé, mỗi lần bày trò nghịch ngợm hoặc làm hỏng thứ gì, nó còn nhớ toàn thân sẽ co rúm lại khi nghe cái tên *Ayaka!* bị gọi bằng một giọng nghiêm nghị. Khi rụt rè ngẩng mặt lên, ánh nhìn nghiêm khắc của mẹ luôn chiếu thẳng vào Ayaka. Đã có lúc nó thốt ra lời xin lỗi, nhưng số lần không nói gì lại nhiều hơn. Dù biết mình đã làm việc xấu, nhưng nó đã không biết phải thể hiện cảm xúc đó thành lời nói như thế nào, mà cố nói thành lời thì nước mắt lại trào ra, cố kìm nén thì không nói nên lời nữa.

Nó lo lắng nhìn chằm chằm vào gương mặt mẹ một lúc thì mẹ cười tủm tỉm. Mặc dù Ayaka không thể nói ra thành lời song mẹ vẫn thấu hiểu được sự hối lỗi của nó, mẹ còn dịu dàng bảo nó rằng *lần sau con phải chú ý nhé*.

Nhưng mẹ của ngày hôm nay không ngờ lại chộp lấy nó. Lực của mẹ mạnh hơn tưởng tượng, nó bị ấn xuống sàn trong nháy mắt. Leo lên người Ayaka, mẹ nhìn xuống với khuôn mặt thật đáng sợ. Mặc Ayaka chằm chằm nhìn lại, vẻ mặt của mẹ không mảy may thay đổi. Vẻ mặt sẽ không mỉm cười cho dù bao lâu trôi qua đi nữa, cho dù nó có tỏ ra hối lỗi đi nữa. Vẻ mặt đó cũng khác với vẻ mặt giận dữ.

"Ta sẽ giết ngươi!" Khuôn mặt mẹ nó trông như vậy.

Ngươi, chỉ cần ngươi biến mất! Mẹ đã nói rành rọt như thế.

Nó bị nhét thức ăn rơi vãi trên sàn vào miệng, rồi khi ọe ra, lại bị nhét tiếp nắm đất. Để nó không ọe ra, mẹ dùng hết sức bình sinh bịt kín miệng nó, đám đất mất lối ra liền chảy ngược lại vào bên trong

họng. Những thứ có trong bụng nó trào ngược lên và trộn lẫn với chỗ đất ứ nơi cuống họng, nhưng nó không thể nôn ra, rồi chúng lại trôi vào khí quản khiến nó không thể hít thở. Hai bên thái dương nó nhói đau, không gian trước mắt biến sang sắc cam và ý thức của nó gần như đứt quãng.

Cho dù thế, mẹ nó vẫn không hề di chuyển, tiếp tục dồn sức ấn miệng của Ayaka thật mạnh.

Nếu bà già đeo xắc kim sa không tới chắc con bé đã chết rồi.

Người đó không còn là mẹ, không, không còn là con người nữa. Phải chăng bên trong con người đó đã có chỗ nào hỏng hóc? Bằng chứng là khi con bé đang nôn mửa những thứ có trong miệng, trong bụng, người đó đã gọi *Ayaka* và định tiến đến như chưa hề có gì xảy ra. Như thể người vừa hành hạ Ayaka là một người hoàn toàn khác.

Nó phải để bà già đeo túi ở lại đây cho tới khi bố về. Mặc dù hoài nghi không biết sau khi thuật lại sự việc liệu nó có thể trông cậy vào bố được không, nhưng vậy vẫn hơn là phải ở chung một nơi chỉ với con người đó.

Nhưng tại sao sự thể lại ra nông nỗi này?

Đúng là con bé đã nổi cơn xung thiên, nhưng có gì khác với mọi lần chứ? Liệu có phải con người đó bị sốc trước vụ án ở nhà đối diện mà dẫn đến tinh thần bất ổn định không? Liệu có phải con người đó vẫn bị lấn cấn vụ cho Shinji vay mười ngàn yên. Chắc chắn là vì thế rồi.

Lỗi tại Shinji, lỗi tại Hibarigaoka.

Ngươi, chỉ cần ngươi biến mất!

Mặc dù bản thân người đó thì lại đang lo lắng cho Shinji - kẻ đã thực sự biến mất.

Dịch màu vàng ứa ra khỏi miệng Ayaka như bị ép khỏi ổ bụng tưởng chừng đã rỗng tuếch, rồi theo dòng nước từ vòi để mở nãy giờ chảy xuống lỗ thoát nước. Cho dù thế, cảm giác ram ráp lợn cợn của đất vẫn đọng lại trong cổ họng.

9 giờ 30 phút tối.

Tại phòng nghỉ của công ty xây dựng, Endo Keisuke mở hộp cơm mua ở cửa hàng tiện lợi. Khi đem nộp giấy xin phép sử dụng phòng nghỉ, anh bị người sếp đang soạn bản dự toán ở văn phòng trêu chọc ‘Cậu bị vợ đuổi ra khỏi nhà hả?’. ‘Vâng, kiểu như vậy ạ,’ anh gãi đầu và đón lấy chìa khóa, đồng thời thở dài khi tưởng tượng nếu như vậy thật thì tâm trạng anh sẽ thoải mái như thế nào.

Là anh tự bỏ trốn.

Cơn thịnh nộ của Ayaka không phải tới tận bây giờ mới bùng phát. Tiếng hét ‘Dừng lại đi!’ của Mayumi cũng vậy. Chỉ lúc này thôi, kiên nhẫn trong vòng vài năm thôi. Chắc chắn, thời gian sẽ giải quyết tất cả. Anh đã bụng bảo dạ như vậy mà sống. Và rồi thời khắc mọi chuyện được hóa giải sẽ vô tình tới… hay đáng lẽ ra phải như thế.

Mặc dù khiếm nhã, nhưng anh đã có chút kỳ vọng nhỏ nhoi rằng biết đâu nhờ vào vụ án lần này mà gia đình anh có thể thay đổi.

Nguyên nhân cơn thịnh nộ của Ayaka… đó là việc thi trượt, cùng với mặc cảm. Ngôi nhà tráng lệ ở phía đối diện được xây trên mảnh đất to gấp ba lần nhà anh. Những đứa trẻ sống ở đó đều ngoan

ngoãn lễ phép, dung mạo cũng xinh đẹp khôi ngô. Đứa con trai bằng tuổi Ayaka đang theo học tại một ngôi trường tư thục nổi tiếng, còn cô con gái lớn hơn hai tuổi thì khoác trên mình bộ đồng phục thời thượng thuộc hệ phổ thông trung học của ngôi trường mà con gái anh thi trượt. Trong một môi trường như thế, con bé không thể vui vẻ sống mà không nảy sinh bất kỳ phiền muộn nào được. *Mình là chính mình* - người có thể sống một cách mạnh mẽ như vậy không phải là hiếm lắm sao?

Tuy nhiên, tại gia đình hoàn hảo như tranh vẽ ấy đã xảy ra một vụ án mạng. Người gây án là bà mẹ, nhưng những đứa con từ nay hẳn cũng sẽ khó có cuộc sống giống như trước kia. Anh thông cảm được, nhưng đối với Ayaka, liệu chuyện đó có thay đổi quan niệm về giá trị trong lòng con bé không? Chỉ cần con bé nhận ra, việc có thể sống một cuộc sống bình thường là niềm hạnh phúc lớn lao hơn cả tiền bạc, hơn cả vẻ bề ngoài và hơn cả thành tích học tập, phải chăng cơn thịnh nộ của nó cũng sẽ ngủ yên?

Phải chăng cả Mayumi và Keisuke sẽ được sống bình yên… Anh đã nghĩ vậy nhưng…

Vứt vỏ hộp cơm, anh bật nắp lon bia mạch nha mua cửa hàng tiện lợi.

Một lối suy nghĩ thật là hèn hạ. Thứ hạnh phúc không thể cảm nhận được nếu không thấy nỗi bất hạnh của người khác thì có thể gọi là hạnh phúc thực sự không… À không, có thể chứ. Anh đã mong muốn có thể như thế.

Ai dè, chưa đầy ba ngày, con gái anh lại nổi cơn thịnh nộ.

Một người mà dù cho ở nhà đối diện xảy ra án mạng - một sự việc

hết sức bất thường mà nhiều người sẽ không phải trải qua trong đời - cũng không thay đổi quan niệm về giá trị thì trong tương lai có thể vì điều gì mà thay đổi được nhỉ? Chẳng lẽ dù bao nhiêu thời gian trôi qua, Ayaka có bước qua tuổi thứ bao nhiêu đi chăng nữa thì cả đời nó sẽ mãi mãi bị nuốt chửng bởi cơn thịnh nộ ư? Chẳng lẽ anh sẽ phải sống cả đời trong ngôi nhà như thế ư?

Làm ơn, tha cho tôi.

Lúc nhận ra thì anh đã quay lưng bỏ nhà lại phía sau mất rồi. Mang tiếng là bỏ chạy, nhưng không có nghĩa anh có người đàn bà nào khác để tá túc qua đêm, nhà của bố mẹ cũng không gần, anh chỉ biết quay lại nơi làm việc mà mình vừa mới rời khỏi tầm vài tiếng trước đó. Ngủ một đêm và sang tới ngày mai, anh sẽ lại không còn cách nào khác ngoài quay trở lại ngôi nhà đó.

‘Mình sẽ nói gì với Ayaka và Mayumi nhỉ?’ Anh nghĩ.

Mặc dù bà Kojima Satoko đã hối thúc anh mau can ngăn, nhưng con gái anh không phải là đứa sẽ ngoan ngoãn nhún nhường khi bị bố bảo dừng lại. Hoặc là để cho nó làm cho tới khi nó thỏa thì thôi, hoặc là nhờ người thứ ba can gián, chỉ có chừng đấy cách. Chắc hẳn bà Satoko sẽ không bỏ mặc họ đâu. Mayumi chắc chắn sẽ cảm thấy khó xử khi bị bà Satoko can thiệp. Nghe bà ấy nói chồng mình đã bỏ chạy, có lẽ Mayumi bất ngờ lắm. Lát nữa nên gọi một cú điện thoại cho chắc ăn không nhỉ?

Song, anh đã rất bất ngờ về bà Kojima Satoko. Ai ngờ một quý bà giàu có dưới vỏ bọc của một bà già hiền lành và tốt tính lại đi ném vỡ cửa kính nhà Takahashi. Rồi còn vô số những tờ giấy ghi những lời phỉ báng nữa. Bà ta thản nhiên nói rằng là do hội phụ nữ của

Hibarigaoka làm mà không hề tỏ ra tội lỗi. Dù không muốn, anh vẫn bị bắt nghe câu chuyện họ đã chung tay dựng xây khu Hibarigaoka như thế nào, nhưng bà ta nghĩ đẳng cấp của khu Hibarigaoka cao tới mức nào chứ? Gì mà phía núi với chả phía biển, không phải là chỉ cách nhau có vài cây số thôi sao? Nếu ở phía biển trời đổ mưa, thì phía núi cũng sẽ mưa, nếu ở phía núi tiết trời ấm áp độ cuối thu, thì phía biển cũng sẽ có chung tiết trời như vậy.

Quan trọng nhất là, chẳng phải một khu vực có truyền thống chỉ tồn tại khi có những người tiếp tục kế thừa nó ư? Nếu muốn bảo vệ Hibarigaoka thì đáng lẽ phải bảo vệ những đứa trẻ nhà Takahashi đang bị dư luận trong nước chĩa mũi dùi vào, đằng này đi làm náo loạn thêm thì được tích sự gì chứ? Những đứa trẻ đó mà nhìn thấy thảm trạng hiện giờ sẽ nghĩ như thế nào đây?

Vào đêm xảy ra vụ án, Keisuke đã lắng nghe đoạn hội thoại của nhà Takahashi từ bên ngoài. Tuyệt đối không phải anh cố ý nghe trộm. Khi về tới nhà anh đã nghe thấy tiếng thét cùng với tiếng va chạm của đồ vật. Suýt thì buông tiếng thở dài vì tưởng lại là nhà mình, nhưng không phải. Ai ngờ là nhà Takahashi. Không biết tương lai sẽ thế nào đây khi mà gia đình hạnh phúc như tranh vẽ ở phía đối diện lại đang rơi vào chung tình cảnh với gia đình của mình. Nghĩ vậy nên anh mới tiếp tục dòng tai nghe ngóng.

Dường như vụ ồn ào đã lắng xuống ngay sau tiếng của người bố. Trước tình huống ấy, đôi vai của Keisuke bất giác chùng xuống. Sau đó, anh nghe thấy tiếng nói chuyện của hai vợ chồng nhà Takahashi ở một phòng khác. Rồi bỗng mọi thứ im bặt. Liệu có phải do họ đóng cửa sổ lại rồi không? Một lúc sau đó Shinji ra khỏi nhà và đi xuống

dốc. Đúng lúc Keisuke tính bước vào nhà sau khi tự nhủ không biết mình còn làm gì ở đây, thì cánh cửa nơi thềm nhà bật mở, Mayumi nói rằng sẽ đi tới cửa hàng tiện lợi rồi bước ra ngoài.

Không ngờ bà Satoko đã nhìn thấy tất cả.

Dẫu vậy, đương nhiên là chẳng có chuyện gì khiến anh đáng bị khiển trách.

Một lúc sau khi Mayumi đi ra ngoài, xe cứu thương và xe tuần tra nối đuôi nhau tới. Khi anh cùng với Ayaka ra xem tình hình thì thấy Takahashi Hiroyuki được khiêng từ bên trong ra. Keisuke nghĩ anh ta bị thương hay gì đó, nhưng hóa ra là một vụ giết người. Người gây án là cô vợ Junko. Cô ta khai rằng mình đã lấy đồ vật để trong phòng đánh chết chồng trong lúc xảy ra cãi vã. Cuộc cãi vã đó, nếu xét mốc thời gian, thì quả nhiên là cuộc hội thoại mà anh đã nghe thấy. Lúc nghĩ tới điều đó, sống lưng anh bỗng ớn lạnh, mồ hôi lạnh như sắp túa ra. Nhưng…

Cuộc hội thoại đó có đáng để gọi là một cuộc cãi vã không nhỉ? Nếu là một vụ khẩu chiến dẫn tới giết người, thì dù có là người nhát gan tới đâu anh cũng sẽ không lắng nghe một cách hờ hững, mà sẽ suy nghĩ phương án nào đó để chạy vào can ngăn. Có lẽ, bà Satoko cũng đã làm điều tương tự chăng?

Song, dù cố nhớ lại đến thế nào chăng nữa, đó chỉ là một cuộc nói chuyện thường thấy của một cặp vợ chồng mà thôi. Anh cũng không đoán ra được, dù chỉ một chút, chi tiết nào trong cuộc nói chuyện đã ươm mầm cho chủ ý giết người.

Có điều gì đó mà chỉ những thành viên trong gia đình đó mới biết được, hẳn rồi. Gia đình mình sẽ ra sao nhỉ? Bỏ trốn, ngày mai trở về,

bị Mayumi và Ayaka khinh thường, rồi lại quay trở về nhịp sống như bao ngày.

Lẽ nào chỉ có duy nhất lựa chọn đó thôi sao?

10 giờ 20 phút tối.

Mayumi do dự không muốn ở riêng cùng với cô con gái Ayaka hẵng còn chôn chân ở bồn rửa mặt, cô nhanh chóng thay áo ở phòng ngủ trên tầng hai rồi quay trở lại phòng khách. Trở ra rồi trở vào trong một lần nữa, một mùi tanh xộc vào mũi cô. Là mùi hôi từ bãi nôn của Ayaka đang loang lổ trên sàn. Rồi thì canh miso vương vãi, thịt gà rán lăn lóc, đĩa vỡ tan tành, ghế bị xô đổ, nhìn tình cảnh này, bà Satoko có nghi ngờ cũng phải thôi.

Cô dùng giấy lau bếp để vun bãi nôn lại. Hầu như toàn là bùn đất. Lẽ nào cả đống đất này đã ở trong miệng con gái cô ư? Chắc chắn con bé đã bị đau. Chắc hẳn nó đã không thở tử tế được, nếu khí quản bị tắc có thể đã có nguy cơ bị ngạt thở. Người đã hành hạ con bé tới mức vậy… thực sự là chính cô sao?

Cô xòe hai lòng bàn tay ra và ngắm nhìn chúng. Nắm lại, mở ra, nắm lại, rồi lại mở ra.

Cảm giác khi đó đã không còn.

Nếu bà Satoko không bật máy báo chống tội phạm lên…

Bà Satoko đang liếc nhìn về phía này. Như thể giám sát cô vậy.

“Ừm… cháu pha cà phê nhé?”

“Thôi khỏi.”

“Vậy cháu sẽ đi pha trà.”

“Không cần, xin đừng bận tâm tới tôi.”

Được một người đang dọn dẹp bãi nôn trong căn phòng đầy mùi hôi hỏi xem muốn uống gì, chắc hẳn bà Satoko chỉ thấy phiền phức không hơn không kém. Cô không khỏi thêm vài phần cảm phục vì bà Satoko vẫn trụ lại ở đây. Nếu là Mayumi, nhất định cô muốn bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

“Dạ… Bà ở đây tới giờ này liệu có sao không ạ? Còn ông thì sao ạ?”

“Hôm nay ông ấy không có nhà. Có việc quan trọng nên ông ấy đi ra ngoài rồi. Không việc gì cô phải lo đâu.” Bà Satoko nói vậy rồi quay lại xem ti-vi, còn Mayumi lại tiếp tục dọn dẹp.

Sống chung với mẹ chồng liệu có giống thế này không nhỉ? Vì khi kết hôn với Keisuke, bố mẹ chồng cô đã ở cùng với vợ chồng nhà em dâu, nên cô không cần phải suy nghĩ về việc sống chung với họ, nhưng cô đã nhiều lần từng nghe những lời phàn nàn về mẹ chồng của đồng nghiệp nơi làm thêm.

Đang mắng con mà bà nội lại xen vào bênh nên không thể mắng cho trọn vẹn. Hễ định mắng mỏ nghiêm khắc một chút là sẽ bị quở ngược lại là việc gì phải cáu tới mức thế nên ở trước mặt mẹ chồng không cô con dâu nào có thể nổi cáu. Con trẻ biết điều đó nên cứ đánh hơi thấy nguy hiểm là sẽ chạy tới bên bà nội. Với tình trạng như thế thì có dạy dỗ con cũng không thấy đủ hài lòng. Đồng nghiệp của cô đã kể như vậy.

Song, ti-vi lại nói rằng, nguyên nhân của hiện tượng những bà mẹ bị stress vì giáo dục con trẻ dẫn tới bạo hành con là vì mô hình gia

đình đang nhỏ lại. Người ta cho rằng bi kịch thường xảy ra khi hai mẹ con bị nhốt trong một khoảng không gian không có thứ gì có khả năng ngăn chặn. Nói một cách đơn giản hơn, kể cả khi người mẹ nổi cáu cũng không có ai ngăn người mẹ lại. Không chỉ gia đình. Quan hệ với xóm giềng cũng phai nhạt.

Mình đang nghĩ cái gì vậy nhỉ?

Sợ hãi không dám tưởng tượng nếu bà Satoko không ngăn lại thì liệu tình hình bây giờ sẽ ra sao, nên thay vào đó mình đang cố làm đầu óc bận rộn bằng cách nghĩ về một giả thuyết chung chung nào đó đã từng nghe qua chăng?

Cô nhặt những chiếc đĩa còn dùng được lên, gói ghém những mảnh kính vỡ cùng với bát cây cảnh đã vỡ và chiếc bát bị sứt vào trong chiếc túi giấy, sau đó dùng dung dịch khử trùng lau sàn nhà. Để phòng thông thoáng, cô để điều hòa chạy, mở toang cánh cửa sổ đã vỡ kính. Cơn gió ấm khẽ vuốt ve mà khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Mình đang gắn kết với thiên nhiên bên ngoài.

Ayaka quay trở lại phòng khách.

Con bé đã thay sang bộ đồ ngủ và đang quấn quanh mình chiếc chăn mỏng như một chiếc áo măng tô. Vừa tránh ánh mắt của Mayumi con bé vừa đi tới ghế xô pha rồi ngồi xuống bên cạnh bà Satoko.

“Vì còn thấy đau nên cháu nằm xuống có được không ạ?”

“Ừ, được chứ.”

Sau khi xin phép, Ayaka nằm cuộn tròn trên ghế xô pha, đầu hướng về phía bà Satoko. Giả bộ như không nhìn thấy gì, Mayumi

cầm đống đồ bẩn đi ra khỏi phòng. Mới bước vào bồn rửa mặt, cô trông thấy không chỉ bồn rửa, mà sàn xung quanh bồn rửa cũng ướt sũng những nước là nước. Quần áo cởi ra xong cũng bị ném ngay trước giỏ giặt. Cô chẳng buồn dọn nữa. Có dùng vũ lực ấn xuống sàn rồi làm nó kinh sợ thì đứa trẻ đó vẫn không thay đổi gì. Ayaka sẽ vĩnh viễn là Ayaka thôi. Rửa mặt và tay kỹ bằng xà phòng xong, Mayumi quay trở lại phòng khách.

Cô rót trà chanh vào ba chiếc cốc rồi đặt chúng lên bàn, dù không biết có ai thèm đụng tay vào không. Rồi cô ngồi đối mặt với Ayaka và bà Satoko. Vẫn nằm nguyên, Ayaka với tay lấy một cốc trà.

"Ayaka, làm vậy sẽ đổ nước ra đó. Con ngồi dậy tử tế rồi hẵng uống."

"Lắm điều quá, quân giết người!"

Cô chắc mẩm là đã nói một cách hiền từ, ấy vậy mà Ayaka rụt phắt tay lại và buông ra câu xúc phạm đó. *Quân giết người*.

"Con thôi đi, giết chóc gì chứ."

"Lại chẳng đúng à? Bà đã định bóp cho tôi ngạt thở mà chết còn gì."

"Mẹ đâu có định như thế…"

"Ý định gì thì tôi cũng suýt chết rồi đó! Bà hạt kim… Bà Kojima mà không qua thì tôi đã thực sự chết rồi."

"Ngoan nào Ayaka. Con thổi phồng chuyện lên rồi. Bà Kojima bị con làm cho phát hoảng mất. Kìa con."

Cô nhìn bà Satoko và nở nụ cười gượng gạo, thế nhưng bà Satoko nhìn lại Mayumi với khuôn mặt nghiêm khắc.

“Tôi cũng nhìn thấy là trông như cô định giế… siết cổ Ayaka đó. Vì thế tôi mới bật máy báo động. Lý do tôi vẫn ở lỳ nơi đây, là bởi vì giờ nếu tôi về thì hai mẹ con cô lại cãi nhau quanh chuyện cô Mayumi đã cố tình giết Ayaka hay không cho mà xem. Tôi là tôi lo điều đó lắm. Vậy nên, hai mẹ con cô hãy hòa giải với nhau trước sự chứng kiến của tôi đi. Sao hai mẹ con lại cãi vã vậy?”

Cãi vã? Sự thể ban nãy mà chỉ gọi là cãi vã thôi ư? Bà ấy ám chỉ giai đoạn nào nhỉ? Có phải bà ấy đang hỏi lý do cô chộp lấy Ayaka không?

“Cháu đã chịu đựng quá đủ rồi. Lúc nào cũng lặp đi lặp lại những chuyện giống nhau. Ayaka khi nổi cơn xung thiên… cháu không còn thấy nó là con gái của cháu nữa.”

Cô không dám nói là trông con gái mình giống một con thú dữ.

“Không phải là lỗi tại bà à? Đâu phải tự dưng mà tôi nổi đóa lên. Tại bà lúc nào cũng làm tôi nổi cáu.”

“Hôm nay đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Bà Satoko hỏi Ayaka.

“Mẹ bảo là cháu đã ném vỡ kính cửa sổ tầng hai của nhà phía đối diện.”

“Thì rõ ràng là con đã vung hòn đá lên mà.”

“Này, sao bà không chịu tin lời tôi nói nhỉ? Bị bố mẹ vu oan như thế, bà nghĩ là tôi sẽ giữ im lặng được à?”

“Quả nhiên tới can ngăn là một quyết định đúng đắn.” Bà Satoko lần lượt nhìn mặt của Mayumi và Ayaka rồi dừng lại ở Mayumi.

“Người ném vỡ cửa kính của nhà đối diện là tôi.”

“Là bà ư, bà Kojima?”

Không phải Ayaka, không phải những kẻ hóng hớt nơi khác, mà là bà Satoko?

“Thấy chưa, có phải là lỗi tại tôi đâu!” Ayaka nói với giọng đắc thắng. Nhưng chẳng qua con bé ăn may với kết quả chung cuộc mà thôi. Chẳng qua chỉ là bà Satoko tình cờ ném vỡ trước.

“Tuy nhiên, việc Ayaka định ném vỡ cửa kính vẫn là sự thật.”

“Đã ném với chưa ném vẫn khác nhau một trời một vực nhéee!”

“Đâu phải là con đã tự mình suy xét lại hành động của bản thân. Nếu khi đó mẹ không về thì sự tình đã ra sao rồi?”

“Bà thì sao? Nếu bà Kojima không bật máy báo động thì sự tình đã ra sao rồi? Nếu nói tới vậy, thì cứ cho là tôi đã ném vỡ kính đi. Thế vẫn còn nhẹ hơm tội giết người vạn lần.”

Dù có mang chủ ý giết người mạnh mẽ tới đâu, ở giữa việc thực sự giết và không giết vẫn có một ranh giới rõ rệt. Cô nghĩ vượt qua ranh giới ấy hay dừng lại phụ thuộc vào sự chi phối của ý chí rất nhiều. Đạo đức, lý trí, sức chịu đựng. Song, nếu chỉ có vậy, giờ đây chắc cô đã thành kẻ sát nhân. Phải chăng tình thế phụ thuộc nhiều hơn vào việc có người ngăn lại hay không? Những người không gây ra tội ác hẳn cũng không cao siêu gì cho cam.

Trong trường hợp của mình, cô đã có người ngăn lại. Trong trường hợp của Junko thì không. Điểm khác nhau chỉ có vậy. Tự mình trải nghiệm qua rồi cô mới thấu hiểu việc không thể kiểm soát ý chí của bản thân. Cô không đủ tự tin để hứa rằng sẽ không bao giờ lặp lại điều tương tự với Ayaka. Nếu tình trạng lại trở nên như thế này, nếu không có người ngăn lại, lần tới có lẽ cô sẽ thực sự giết con gái.

“Có lẽ mình không nên sống chung với nhau nữa.” Cô buông lời nói như thở hắt ra.

“Hả? Tự dưng quay ra phán bừa cái gì vậy?”

“Mẹ nghĩ kỹ rồi mới nói đó. Ayaka ghét ngôi nhà này mà? Con ghét Hibarigaoka mà? Nếu vậy, con hãy sống ở một nơi khác với bố đi. Quay trở lại chỗ hồi xưa sống, rồi thi vào trường mà Ayaka muốn ấy. Con có đổ hết lỗi lên đầu mẹ thì mẹ cũng hứng không xuể nữa rồi. Một lúc nào đó chắc chắn sẽ lại xảy ra chuyện như hôm nay. Vì thế, trước khi xảy ra chuyện ta hãy tách nhau ra thì hơn.”

“Quả nhiên, ngôi nhà vẫn quan trọng hơn ha? Thì ra với bà chỉ cần có ngôi nhà này là đủ. Vì thế bà mới muốn đuổi tôi và bố đi. Chứng tỏ bà không hề nghĩ đến việc cùng nhau rời khỏi căn nhà này vì tôi?”

“Dù có đi đâu mà vẫn ở cùng nhau thì tình hình cũng không thay đổi đâu. Nếu rời khỏi Hibarigaoka, liệu Ayaka có thể thi đỗ vào trường trung học phổ thông nguyện vọng một chứ? Giả sử là vào được đi, thì ba năm sau đó sẽ lần lượt là kỳ thi đại học và kỳ thi tuyển dụng. Có thể con sẽ gặp phải chuyện gì đó không vui ở câu lạc bộ, hoặc có thể cãi nhau với bạn bè, việc thất tình cũng dễ xảy ra lắm chứ. Tất cả những việc đó, đối với Ayaka, đều là lỗi của mẹ hết đúng không?”

“Đón nhận những chuyện ấy là trách nhiệm của bậc làm cha mẹ mà!”

“Vậy thì, mẹ chịu thôi, không làm mẹ nổi nữa đâu.”

“Gì thế… bà Kojima, bà hãy nói gì với người này đi chứ.” Ayaka nói như thể van nài bà Satoko.

Rời mắt khỏi Mayumi, bà Satoko khẽ thở dài và quay qua nhìn

Ayaka.

"Mẹ cháu mệt quá rồi. Vì bị con mình gọi liên tục là bà này, bà nọ đến mức này thì đúng là muốn bỏ cuộc thật. Ayaka, cháu nghĩ bản thân có gì ghê gớm mà cho mình quyền gọi mẹ là bà này bà nọ chứ? Trong tương lai cháu sẽ đoạt giải Nobel hả? Nhưng những người giỏi giang như vậy tuyệt đối không bao giờ gọi bố mẹ của mình là ông già, bà già đâu."

Ayaka ngồi phắt dậy. Cuộn lưng lại, nó ngước lên lườm bà Satoko. Cảm thấy ngán ngẩm vì con bé dám nhìn người ngoài theo cách như vậy, nhưng Mayumi vẫn ngồi yên lặng quan sát hai người. Sau khi đã nói ra hết những gì muốn nói, giờ đây với cô mọi chuyện ra sao cũng được. Cô muốn đi tắm rồi đi ngủ, chỉ vậy thôi. Chợt nhớ ra, muộn rồi mà Keisuke vẫn chưa về. Song, chuyện đó sao cũng được.

"Gì vậy? Ý là những kẻ ngu dốt sẽ không có quyền lên tiếng ấy hả?"

"Tại sao cháu lại suy diễn thành như vậy chứ?"

"Rốt cuộc, bà cũng coi tôi là con ngốc. Người ném vỡ kính của nhà đối diện thì đừng có tỏ ra bề trên như thế."

"Chỉ vì nói điều cháu không ưng mà đến ta cháu cũng xưng hô hỗn hào như thế à. Ta ấy, ta đã mang trong mình tín ngưỡng của một người đã sống ở khu Hibarigaoka này khi ném hòn đá đó. Người cầm đầu việc dán những tờ giấy ghi lời phỉ báng cũng là ta. Nếu muốn ta ra mặt, thì ta sẽ đường hoàng bước ra ánh sáng. Và ta sẽ tự hào tuyên bố chúng ta từ thuở xa xưa đã bảo vệ khu Hibarigaoka như thế nào, yêu thương Hibarigaoka ra sao, thông qua vụ này

chúng ta đã cảm thấy tức giận đến nhường nào." Bà Satoko giữ nguyên tư thế thẳng lưng và nói ra một cách cương quyết.

"… Bà về đi." Ayaka thì thào nói như vậy rồi lấy chăn trùm kín đầu để không phải chạm mắt bà Satoko.

"Ừ, cũng tới lúc tôi nên ra về rồi. Hai mẹ con nói xấu tôi cũng được rồi làm lành với nhau đi nhé. Vì chồng cô bỏ chạy rồi, nên đối với tôi hai người làm như vậy là tôi an tâm nhất."

Chồng bỏ chạy? Hình như lúc nãy cũng đã nghe thấy một lần, nhưng câu nói này lặp đi lặp lại trong đầu mới khiến Mayumi nhận ra chuyện không hề bình thường.

"Ý bà là sao ạ?"

"Ban đầu tôi đã nói rồi mà. Chồng cô về từ nãy rồi. Tôi gặp cậu ta ở bên ngoài và đáng nói chuyện với nhau một lúc thì tiếng ầm ĩ của hai mẹ con cô bắt đầu đua nhau vang lên. Khi tôi bảo cậu ta mau vào trong ngăn lại đi, thì chồng cô đã ba chân bốn cẳng chạy mất dạng. Vì thế nên không còn cách nào khác tôi mới phải ghé qua."

"Chồng cháu chạy đi đâu rồi ạ?"

"Tôi chịu. Cậu ta đi xuống dốc rồi. Á, đã nửa đêm rồi sao. Thôi, chúc nhà cô ngủ ngon nhé."

Bà Satoko uể oải đứng dậy rồi đi ra khỏi phòng khách. Cô nghe thấy tiếng cửa ra vào mở ra rồi đóng lại. Cô bắt gặp ánh mắt của Ayaka, nhưng không ai nói với ai một lời. Không biết nên nói gì nữa. Dù băn khoăn về Keisuke, nhưng cô không còn sót chút sức lực lẫn sinh lực nào nữa. Có lẽ nào đây là trò chơi mà trong đó người trốn thành công trước là kẻ chiến thắng? Có lẽ chính bản thân cô vào đêm xảy ra án mạng cũng không nên quay trở về nhà từ cửa hàng

tiện lợi mà bỏ trốn đi luôn thì tốt hơn.

Ayaka cuộn chăn lại rồi đi ra khỏi phòng khách. Phải chăng con bé đang lẩn tránh việc phải ở riêng với cô? Mayumi ngồi lún người thật sâu xuống ghế xô pha, nhắm mắt lại. Không muốn nghĩ về bất cứ chuyện gì nữa… Ngay lúc đó…

“Này, các cháu làm gì ở đây vậy!” Từ khung cửa sổ đang mở toang dội lại tiếng của bà Kojima Satoko.

Lại có chuyện gì nữa đây? Cũng muốn mặc kệ lắm, nhưng vì trót nghe thấy tiếng rồi nên cô không còn cách nào khác. Mặc dù không nghe thấy tiếng của máy báo động tội phạm, nhưng nếu là chuyện lớn xảy ra thì sẽ rắc rối lắm. Tì hai tay lên đùi, cô nặng nề nhấc thân mình khỏi ghế. Vừa hé mở khoảng mười xăng-ti-mét của ra vào và dáo dác nhận tình hình bên ngoài, dù không nhìn thấy người, nhưng cô nghe thấy bà Satoko lầm bầm phàn nàn cái gì đó.

Cô thử mạnh dạn bước hẳn ra ngoài.

Không ngờ, chuyện đó…

0 giờ 30 phút sáng.

Takahashi Yoshiyuki, Hinako và Shinji lầm lũi đi lên con dốc lúc nửa đêm khuya khoắt.

Yoshiyuki vừa bước đi vừa nhớ lại những dòng bình luận trên mạng Internet, tưởng tượng ra tình trạng tồi tệ của ngôi nhà, rồi thầm trấn an bản thân ‘không sao đâu, mình phải mạnh mẽ lên.’

Hinako bước đi mà tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại không để

chuông đang nằm dưới lớp vải của ngăn đựng

Shinji bước đi ở giữa, phía trước là anh trai, phía sau lưng là chị gái, chăm chú nhìn bước chân mình vì biết không thể nào trốn được nữa.

Tiến vào khu Hibarigaoka, bóng dáng ngôi nhà dần hiện lên trước mắt. Yoshiyuki dừng chân, Shinji và Hinako cũng dừng theo.

"Có chuyện gì vậy?" Hinako hỏi.

"Có người. Xảy ra ồn ào gì đó trước nhà mình thì phải?

"Đúng thật. Làm thế nào bây giờ, họ đến để gây rối chăng?"

"Tụi mình tới gần thêm chút nữa rồi xem tình hình thế nào đi."

Yoshiyuki nép tấm thân to lớn vào gần góc đường, rồi bắt đầu bước đi thật chậm. Shinji và Hinako cũng chậm rãi đi theo trong khi quan sát tình hình qua tấm lưng của Yoshiyuki.

"Á!" Hinako kêu lên rồi vùng chạy.

11 giờ đêm.

Endo Keisuke rụt lại cánh tay vừa giơ ra định bấm chuông ở cạnh cửa ra vào. Không biết anh đã lặp lại động tác này bao nhiêu lần rồi. Nhìn ngắm lòng bàn tay như hẵng còn băn khoăn không biết bản thân đã tới tận đây rồi còn lưỡng lự điều gì, anh nắm nó lại và đấm vào lòng bàn tay kia đang để mở. Rõ ràng làm vậy để có thêm dũng khí, vậy mà lại bị tiếng *bép* ỉu xìu làm cho giật mình, khiến anh dáo dác dòm xung quanh.

Đây không phải là giờ có thể tới thăm nhà người khác mà không

hẹn trước. Dù cho đó là nơi mà anh đã có mặt vài tiếng trước. Nhưng dẫu vậy, lý do anh vẫn quanh quẩn đứng trước cửa nhà mà không chịu bỏ đi, là bởi vì hầu hết các phòng ở tầng một và tầng hai của ngôi nhà này vẫn còn sáng đèn. Điều đó có nghĩa là người trong nhà chưa đi ngủ.

Có nên vờ như mình tới đây để lấy lại đồ để quên không nhỉ? Làm vậy vào giờ này cũng không bị nghi ngờ đâu. Tài liệu công việc, chìa khóa nhà, ví tiền, điện thoại di động… nếu đã trót tới mà không liên lạc gì trước đó, thì chọn điện thoại di động là hợp lý nhất. Có thể bảo là vỏ ốp điện thoại dùng để nhét tiền luôn, vân vân…

Keisuke một lần nữa giơ cánh tay về phía chuông cửa. Hệ thống chuông này gắn kèm cả màn hình hiển thị. Điều chỉnh lại nhịp thở, lần này anh vững vàng nhấn chuông bằng ngón trỏ. Đợi một lúc thì có giọng nam đáp *Vâng*. Cứ ngỡ phải là người lớn ra mở cửa, nhưng có vẻ người bố không có nhà hoặc đang đi tắm. Có lẽ cậu con trai thay mặt cả nhà để ra tiếp một vị khách vô duyên.

"Tôi xin lỗi đã làm phiền gia đình vào giờ này. Là tôi, Endo Keisuke của công ty xây dựng S, có tới nhà mình lúc ban ngày. Thực ra tôi tìm không thấy điện thoại, nên mới mạo muội tới vì sợ có thể đã để quên ở đây."

Anh liên tục cúi rạp đầu trước màn hình hiển thị và ngắc ngứ nói vài câu, vừa dứt lời, phía bên kia trả lời lại *Xin đợi một chút ạ* rồi máy đàm thoại ngắt. Anh nghe thấy tiếng chân chạy bên trong nhà. Liệu có phải là họ đang tìm điện thoại cho mình không nhỉ? Tim anh nhói lên một chút.

Mình đang làm gì thế này?

Sau tầm 5 phút, cửa mở. Chủ nhân của căn phòng mới được thay giấy dán tường - Suzuki Hiroki bước ra, một bên tay cầm điện thoại, còn chân thì xỏ dép xăng đan.

"Hôm nay cảm ơn chị rất nhiều ạ. Cháu cảm thấy như một mình mình được chuyển sang nhà mới vậy. Điện thoại của chú… Cháu thử tìm trong phòng cháu với phòng khách rồi, nhưng vẫn không thấy, nên chú cho cháu số đi ạ. Cháu sẽ gọi từ máy cháu để thử tìm."

Nói vậy rồi Hiroki mở điện thoại của mình. Keisuke không biết làm gì khác ngoài im lặng. Nếu cho số và thằng bé bấm nút gọi, thì tiếng chuông sẽ tức khắc reo lên từ trong túi quần anh. Nếu đã nói dối là không tìm thấy, đáng lẽ anh nên tắt nguồn. Hay là nói số của Mayumi hoặc Ayaka nhỉ? Không, anh không biết số của Ayaka. Nhưng nếu là số của Mayumi, thì vợ nghe máy cũng đồng nghĩa với việc lời nói dối sẽ bị Hiroki phát giác.

"Chú xin lỗi." Keisuke cúi đầu. "Để quên điện thoại là lời nói dối. Thực ra, chú tới đây vì chuyện ngôi nhà đối diện nhà chú. Ngôi nhà đối diện ấy là nhà của gia đình Takahashi, ngôi nhà đang ở trong tình trạng tồi tệ, nên chú đang tính bây giờ sẽ lén qua đó dọn dẹp."

"Tình trạng tồi tệ là sao ạ?"

"Cửa kính bị vỡ, những tờ giấy mang nội dung phỉ báng dán khắp nơi. Hôm nay hình như không có ai ở nhà, nhưng nếu họ quay về và nhìn thấy những thứ đó, chú nghĩ ắt hẳn họ sẽ tổn thương lắm. Chú muốn sửa cửa kính nữa, nhưng nếu làm vậy có khi lại mang tội đột nhập bất hợp pháp, nên chí ít chú cũng muốn dọn dẹp đống giấy kia. Tuy nhiên, nếu để những người hàng xóm xung quanh biết, thì chú sẽ gây ra mối bất hòa, vì thực ra chính những người hàng xóm đó là

những kẻ đã gây ra tổn hại cho căn nhà, nên hành động của chú chắc chắn sẽ không được họ hoan nghênh. Vì thế, chú đang băn khoăn không biết phải làm sao, thì chợt nhớ ra lúc ban ngày có nghe được hai cháu nói chuyện với nhau, có vẻ các cháu khá thân thiết với cô con gái của nhà Takahashi, nên chú mới tới đây để trao đổi xem… có thể nhờ các cháu nhận thay là người đã dọn dẹp được không.”

Keisuke thẳng thắn nói hết ra với tâm lý sẵn sàng đón nhận việc bị đối phương nghi ngờ là kẻ gian. Khi anh lấy chiếc khăn mùi soa từ trong túi ra để lau đi những giọt mồ hôi đầm đìa trên mặt, chiếc điện thoại rơi đánh xoạch xuống chân.

Song Hiroki không hề nhăn mặt. Dường như cậu bé đang suy nghĩ điều gi đó.

“Xin lỗi, chú có thể đợi một chút được không ạ, chỉ một chút thôi ạ?”

Dứt lời, cậu bé vội vã bỏ vào trong nhà. Bị bỏ lại trước hiên nhà, Keisuke đợi Hiroki quay trở lại.

Mình vừa thốt ra những lời gì thế này?

Nằm xuống chiếc giường ở phòng nghỉ tạm của Công ty nhưng anh không thể chợp mắt nổi. Trái lại, vừa nhắm mắt anh bỗng cảm thấy một chỗ nào đó của chiếc giường vốn phẳng lại đang nghiêng đi. Chỉ uống có một lon bia lúa mạch nên hẳn là không phải do quá chén. Cảm thấy nếu tiếp tục như thế này thì sẽ bị chìm vào một khoảng không đen kịt mất, anh vội vàng mở mắt.

Liệu ngủ một đêm ở đây có ổn không nhỉ? Anh đã nghĩ mình chỉ việc về nhà như bình thường sau khi kết thúc công việc vào ngày

mai, nhưng liệu có thể cứ như thế mà quay trở về cuộc sống như cũ không?

Anh cảm thấy đêm nay mình phải về nhà. Phải chăng tới ngày mai thì gia đình anh sẽ vĩnh viễn không thể hàn gắn được nữa? Nỗi bất an vô cớ, rất mơ hồ dâng đầy lồng ngực anh.

Trong đêm nay, phải chăng vẫn có cách để anh sửa chữa lỗi lầm mang tên *chạy trốn* của mình?

Anh muốn có một lý do để trở về. Trước đó, anh muốn có một lý do để giải thích cho việc bỏ nhà tháo chạy. Vì anh trót gặp bà Kojima Satoko. Lý do cho phép anh nói rằng không phải anh bỏ chạy, mà là quay trở lại chỗ làm việc. Thảm cảnh của gia đình Takahashi hiện lên trong đầu anh. Những tờ giấy bị dán một cách xấu xí. Tấm kính cửa sổ bị vỡ. Bản thân đã chẳng thể đối đáp lại được lời nào trước sự tuyên bố hùng hồn của bà Satoko rằng những hành vi đó chẳng hề sai trái. Kết cục còn bị bà ta gọi là một kẻ bất tài. Và cuối cùng đã bỏ chạy.

Ở nhà lẫn ngoài xã hội, nơi đâu anh cũng không đáp trả lại. Bấy lâu nay anh đã tin rằng việc tránh xa những cuộc xung đột và im lặng sống qua ngày là cách tốt nhất, nhưng bằng cách đó anh đã giải quyết được chuyện gì? Để thay đổi tình hình hiện tại theo hướng tốt hơn dù chỉ một chút, chuyện bản thân anh có thể làm là gi?

Câu trả lời là: từ giờ tới trước lúc bình minh, phải đưa căn nhà của gia đình Takahashi về trạng thái cũ.

Quay lưng lại với vấn đề của nhà mình và quay qua sửa chữa nhà người khác, hành động này không khác gì trốn chạy. Cho dù vậy, nghĩ rằng đó sẽ trở thành cái cớ để về nhà đêm nay và là lý do bỏ

chạy khi đó, Keisuke mượn túi rác, xẻng và dung dịch bóc nhãn dán từ công ty.

Nếu đã quyết định như vậy thì chỉ việc đi thẳng về khu Hibarigaoka thôi, ấy vậy mà tại sao mình lại rẽ vào nơi này…?

Cửa ra vào mở ra, Hiroki xuất hiện.

"Cháu xin lỗi vì đã để chú chờ lâu." Cậu bé quấn dải khăn lau quanh đầu và đang xỏ giày thể thao. "Không chỉ giúp chú có bằng chứng ngoại phạm thôi đâu, cháu cũng sẽ đi cùng chú qua dọn dẹp nhà chị Hinako."

"Ấy, nhưng giờ cũng đã muộn rồi, với lại chú không đến đây với mục đích đó." Keisuke vội vã từ chối.

Nửa tiếng trước, khi đang đi lên dốc về phía Hibarigaoka, bước chân Keisuke đã dừng lại mấy lần. Một sự cám dỗ mãnh liệt thôi thúc anh quay ngược trở lại chỗ làm. Cho dù dọn dẹp nhà đối diện thì sao, nay quay trở về thì có gì thay đổi chứ, anh thực sự muốn xóa sạch những giọng nói trong thâm tâm đó đi. Anh muốn tuyên bố điều mình sắp làm với một ai đó. Ai cũng được. Nhưng nếu được, anh muốn người ấy có thể thấu hiểu cho hành động của anh, một chút thôi cũng được.

Tới đó, anh nhớ ra đoạn hội thoại mình nghe thấy tại nhà Suzuki lúc xế chiều. Hai chị em nhà đó là người quen của Takahashi Hinako và có vẻ còn đang lo lắng cho cô bé nữa. Hơn nữa, họ là một gia đình rất dễ chịu. Anh chỉ vin vào những lý do đó mà tới, vậy mà ai ngờ Hiroki lại nói là sẽ đi cùng. À không, có lẽ ở một góc nào đó trong thâm tâm anh cũng đã hy vọng điều ấy.

"Nhưng cháu muốn đi. Cháu xin chú." Hiroki cúi đầu.

“Nhưng bố mẹ cháu không lo lắng sao?”

“Cháu đã xin phép mẹ rồi ạ. Mẹ vừa tắm xong nên không tiện bước ra ngoài được, nhưng đã bảo cháu mang theo túi rác của nhà. Mẹ cháu bảo, nếu chú ngại con mắt soi mói của xóm giềng, thì chỉ việc vứt rác vào túi được chỉ định riêng cho khu nhà cháu là được. Thực ra thì mẹ cháu hình như cũng muốn đi theo, nhưng vướng bố cháu sắp về. Tiện thể cháu có dẫn theo một người nữa.”

Nói xong Hiroki mở rộng cửa, ở thềm cửa, Keisuke trông thấy chị gái của Hiroki.

“Chị ấy là bạn của chị Hinako ạ.” Hiroki nói.

Nhìn vẻ mặt là biết cô bé không tỏ ra mặn mà với chuyện này lắm, nhưng vẫn thắt chặt dây giày và bước ra, sau đó hướng về phía Keisuke, cúi gập người nói: “Mong chú giúp đỡ ạ.”

“Vậy thì ta đi thôi.”

Cùng với hai đứa trẻ nhà người khác, Keisuke bắt đầu đi bộ tiếp về khu Hibarigaoka. Cô chị gái thì hoàn toàn im lặng, Hiroki thì đang ngâm nga một giai điệu. Không còn nước dừng lại nữa.

Đã tới khu Hibarigaoka. Nhà của Keisuke đang chìm trong yên lặng. Đèn phòng vẫn sáng, nhưng không còn nghe thấy tiếng đồ vật va chạm nữa. Giống với mọi ngày, chỉ có tiếng ti-vi lọt ra ngoài mà thôi. Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Kinh khủng quá, cái gì đây?” Hiroki kinh ngạc lên tiếng. Cô chị gái cũng sững sờ nhìn những tờ giấy.

“Vậy ta bắt đầu thôi.”

Tay cầm túi rác, ba người bắt đầu gỡ những tờ lăng mạ xuống.

0 giờ 20 phút sáng.

Mayumi giương mắt nhìn.

Bà Kojima Satoko đang càm ràm chuyện gì đó ở trước cửa nhà Takahashi. Cô cứ ngỡ là ba kẻ hóng hớt đến quấy rối căn nhà xảy ra án mạng, nhưng một trong ba người đó nhìn sao cũng thấy là Keisuke.

Một tay cầm túi rác buông thõng xuống, Keisuke đang gỡ những tờ giấy trên tường nhà Takahashi.

Không chỉ vậy, hai người còn lại là một cậu nhóc và một cô bé trông có vẻ chục tuổi Ayaka mà cô chưa từng gặp. Cả ba người họ đều bỏ ngoài tai những lời phàn nàn của bà Satoko, lặng lẽ bóc những mẩu giấy. Có vẻ như những tờ giấy đó không chỉ được dán bằng băng dính mà còn bằng hồ hoặc keo, nên để bóc đi cũng rất mất thời gian.

Cớ gì Keisuke lại làm điều này? Không phải anh ta đã tháo chạy khi chính gia đình mình đang trong lúc nguy cấp nhất sao? Đã vậy, bây giờ anh ta còn đang dọn dẹp ngôi nhà phía đối diện. Quá đỗi ngạc nhiên tới mức cô bắt đầu thấy đây như một sự làm màu lố bịch.

“Endo, cậu làm thế này là có ý gì vậy? Mới vài tiếng trước rõ ràng tôi đã nói với cậu rằng những người dân sống ở Hibarigaoka chúng tôi đã làm điều này với niềm tin vào hành động của mình cơ mà.” Bà Satoko lớn tiếng nói một cách gay gắt.

“Điều đó, quả là cháu đã nghe. Cháu hiểu cảm xúc muốn nâng niu Hibarigaoka của những người đã sống ở đây từ xưa như các bác. Tuy nhiên, cháu không nghĩ làm như thế này là đúng đắn.” Keisuke đáp trả bà Satoko. Giọng chồng cô lý nhí và rụt rè, nhưng đúng là anh đang phản bác lại. Lần đầu tiên cô thấy Keisuke như vậy.

“Giỏi nhỉ, cậu mà cũng dám nói ra mấy điều trịch thượng đó cơ đấy. Trong khi gia đình cậu thì đang gặp trục trặc thế kia. Tôi nói cho cậu biết, nếu tôi không thay mặt cho kẻ trốn chạy là cậu tới cứu kịp thời, thì có lẽ con gái cậu đã lìa đời rồi đó.”

“Bà nói sao…”

“Nếu nghĩ là tôi nói dối, cậu thử tự kiểm chứng mà xem.” Bà Satoko hất chiếc cằm tròn lẳn về phía nhà Endo, Keisuke cũng nhìn theo. Ánh nhìn của hai người đồng loạt chiếu vào Mayumi đang đứng trước cửa nhà. Cô đã muốn trốn quách vào trong nhà cho xong, nhưng đôi chân không chịu nghe lời. Tránh ánh nhìn của bà Satoko, cô nhìn Keisuke, nhưng không tài nào đọc được suy nghĩ của chồng mình. Đây không phải mới lần đầu cô không hiểu chồng mình. Cách suy nghĩ *im lặng là vàng, nhẫn nhịn là bạc, trốn tránh là thượng sách* của Keisuke khiến cô nhiều lần không khỏi bực mình, nhưng bù lại không bị chồng phàn nàn dù bữa tối có là thực phẩm đông lạnh, dù có mua một tấm thảm đắt tiền hay làm bất kể điều gì giúp cô cảm thấy dễ thở hơn.

Đã bao giờ cô từng nghĩ xem người chồng đang im lặng kia đang suy nghĩ gì chưa nhỉ?

Anh ấy đang nghĩ gì trước lời nói *có lẽ con gái cậu đã lìa đời rồi đó* của bà Satoko? Có đang khinh rẻ chính bản thân mình không? Có

đang lo lắng cho Ayaka không? Tuy nhiên, Keisuke không chạy về phía này, chứng tỏ có lẽ anh ấy chỉ coi những lời của bà Satoko là *thổi phồng* và bận tâm tới công việc đang dang dở của mình hơn. Hẳn là vậy rồi.

Cô không khỏi ghen tị với Keisuke, tới lúc này rồi mà vẫn còn thứ gì đó để vùi đầu vào. Mayumi tiến thêm một bước xuống cầu thang rồi băng qua con đường hẹp.

"Em cũng làm."

Nói vỏn vẹn một câu như vậy, Mayumi kéo một chiếc túi rác từ trong bó túi đặt phía trước bức tường, giữ cho túi mở căng ra hết cỡ, rồi với tay về phía tờ giấy ghi *Nỗi sỉ nhục của Hibarigaoka* và bắt đầu bóc. Do lớp keo dán cứng đầu nên không thể bóc được ngay, nhưng trong khi dùng móng tay gỡ từng chút một miếng giấy bám chặt trên tường, tâm trạng của cô cũng vì thế bỗng dịu đi một cách lạ kỳ.

"Đợi đã, cả cô nữa, thế này là sao?" Giọng bà Satoko vang lên bên tai, nhưng Mayumi lờ đi và tiếp tục với tới một miếng giấy khác. Tô đi tô lại thật đậm những từ ngữ xấu xa này, lại còn dán đè một lớp băng dính sau khi đã dán bằng keo, thật là quá đáng quá thể! Dù cho tình cảm đối với Hibarigaoka có mãnh liệt tới đâu thì làm những chuyện này quả là quá quắt. Vậy mà cô lại nghi ngờ là Ayaka làm. Ngòi nổ cho vụ ầm ĩ tối nay của nhà cô xuất phát từ nơi này.

Nếu không có thứ này thì cô đã có thể sống một cuộc sống bình yên. Chỉ cần làm những thứ này biến mất là được. Cả việc tối nay nữa. Cả vụ giết người xảy ra ở nhà Takahashi nữa. Nếu có thể coi tất cả những việc này chưa từng xảy ra thì tốt biết bao.

"Dừng lại ngay!" Bà Satoko chộp vai Mayumi, nhưng cô không hề

quay lại. Chỉ cần bức tường này lại trở về như cũ, cô có thể coi như không hề có chuyện tối nay. Chỉ vậy thôi.

“Các cháu là con nhà ai? Ta chưa thấy mặt hai đứa bao giờ. Các cháu có quyền gì mà dám làm chuyện này chứ?” Bà Satoko quay sang nạt nộ cô bé đang bóc những tờ lăng mạ. Song, cô bé không thèm nhìn mặt bà Satoko. Cô bé chỉ chăm chú vào những tờ giấy, tiếp tục bóc trong im lặng. Biểu cảm như muốn trút giận lên chúng, đồng thời như muốn nén những giọt nước mắt.

Lẽ nào cô bé cũng đang mang trong mình một nỗi niềm gì đó chăng? Mà thực ra thì cô bé này là con ai? Tại sao lại cùng Keisuke làm chuyện này?

“Giờ cũng đâu phải là thời điểm trẻ con các cháu đi lông nhông ngoài đường thế này. Các cháu học trường nào? Chắc cũng chẳng phải trường nào tử tế đâu, nhưng ngày mai ta sẽ gọi báo cho trường các cháu!” Bà Satoko vừa ngước nhìn cậu bé vừa nói. Bà ta đang siết chặt hai tay vào chiếc xắc, định lôi ra chiếc máy báo chống tội phạm ban nãy à? Cậu bé đang vừa bóc giấy vừa ngâm nga hát liền quay lại vui vẻ nhìn bà Satoko.

“Mời bà muốn làm gì thì làm. Chính bà cũng có quyền gì mà cản trở tụi cháu chứ? Bà nói như thể chính mình là người dán mấy thứ này lên, vậy cháu thông báo với cảnh sát có được không?”

“Ta, với tư cách một người dân đã góp phần gây dựng nên khu dân cư Hibarigaoka, có quyền khiếu nại ngôi nhà này!”

Trước lời tuyên bố thẳng thừng của bà Satoko, cậu bé nao núng trong giây lát.

“Bà không có quyền!” Người lên tiếng là cô bé.

“Không ai có quyền chỉ trích Hinako cả! Hinako đã gây tội gì với bà chứ? Bà chỉ chực chờ để mang bộ mặt người bị hại, nhưng bà nói xem thực ra bà đã bị liên lụy gì chứ?”

“Chúng đã hạ thấp uy tín của khu Hibarigaoka. Vụ án được đặt tên là ‘Vụ sát hại vị bác sĩ ưu tú tại Hibarigaoka’, rồi gì mà ngạo mạn, ảo tưởng, sự trừng phạt vì đã khinh thường những thành phần không sống ở Hibarigaoka… Trên diễn đàn điện thoại, toàn bộ khu dân cư Hibarigaoka đang bị công kích kia kìa.”

“Bởi vì hằng ngày những người như bà tỏ thái độ kẻ cả như vậy đó. Không phải vì thế người ta mới lợi dụng vụ án để chà đạp khu Hibarigaoka sao? Đừng đổ tội lên đầu gia đình của Hinako. Khu dân cư cao cấp Hibarigaoka đang hứng chịu ác cảm là lỗi của chính những người dân sống ở đây đó!”

“Cháu nói gì cơ?”

“Nếu muốn liên lạc với trường cháu, thì mời bà tự nhiên. Là học viện nữ sinh S, hệ phổ thông trung học đó ạ. Tên cô chủ nhiệm là Onishi. Chắc cô ấy sẽ nói xin lỗi với bà khoảng chục lần đó. Vì cô ấy là người không nghĩ được tới việc bản thân làm như vậy sẽ càng biến hình ảnh của Hinako trong mắt mọi người thành kẻ xấu. Hoàn toàn không trông cậy được gì đâu. Dù bà có nói gì, thì cháu sẽ không dừng lại cho tới khi nơi đây trở lại như cũ. Cháu không muốn để Hinako nhìn thấy dù chỉ là một mẩu giấy như thế này. Với tư cách là bạn của Hinako, cháu có quyền gỡ sạch chúng xuống!”

“A…” Keisuke nãy giờ đang quan sát tình hình trong khi buộc miệng một chiếc túi rác đã đầy ắp bỗng kêu lên một tiếng. Mayumi cũng dùng tay và dõi theo ánh nhìn của Keisuke.

“Chà…”

Takahashi Hinako đang đứng nấp sau cây đèn đường nằm cách đó hai cột đèn. Đằng sau, còn có cả Yoshiyuki, và Shinji.

1 giờ sáng.

Hinako chạy vọt lên trên dốc. Đứng trước nhà nó là Ayumi. Mặc dù không thể nhìn rõ trong bóng tối, nhưng dáng người đó nhất định là Ayumi. Bên cạnh còn có Hiroki. Họ đang làm gì vậy? Đang chạy thì trong đầu chợt lóe lên dự cảm không lành, con bé liền dừng chân. Nó quyết định trốn trong cái bóng của cây đèn đường.

Trên tường nhà hình như đang dán chi chít những tờ giấy gì đó. Ayumi làm ư?

Ayumi vo tròn tờ giấy trong tay rồi thả vào túi rác kẹp bên nách, sau đó lại vươn tay với lấy tờ giấy khác. Chiếc túi rác cỡ lớn có thể chứa rác cả một tuần đã đầy khoảng một nửa. Không phải dán, là cô bạn đang bóc chúng. Cùng với Hiroki, và không hiểu sao, có cả chú và cô nhà đối diện.

Có một bà đang mắng Ayumi. Là bà Kojima Satoko. Khi Ayumi lờ đi thì bà ấy bắt đầu quay qua mắng Hiroki. Hiroki đáp trả như không thèm chấp, khiến bà Satoko còn tức anh ách hơn, thế rồi tới lượt Ayumi lên tiếng nói bà ấy:

Với tư cách là bạn của Hinako, cháu có quyền gỡ sạch chúng xuống!

Không phải từ chiếc điện thoại mà con bé đã mở ra rồi đóng lại

biết bao nhiêu lần tới mức ốc vít sắp long, giọng nói của Ayumi trực tiếp bay tới tai Hinako. *Bạn, bạn*. Nước mắt nó trào ra giàn giụa, nước mũi cũng chảy ra theo. Khoảnh khắc nó sụt sịt, nó cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình. Là chú nhà đối diện. Tiếp theo đó, cô nhà đối diện, Hiroki, và Ayumi cùng nhìn về hướng này.

Tụi nó đứng chôn chân nhìn nhau chằm chằm một hồi, rồi Hiroki đẩy lưng Ayumi và nói "Kìa, đi đi chứ". Ayumi lúng túng tiến một, hai bước, thế là Hinako cũng tiến lên vài bước theo. Ở khoảng cách mà bàn tay hai đứa có thể chạm nhau, dù mặt đối mặt nhưng không đứa nào thốt lên được một lời. Như thể người vừa đáp trả bà Satoko bằng khẩu khí sắc nhọn chỉ là tưởng tượng, còn Ayumi thật giờ đang cúi gằm mặt trong im lặng. Hinako cũng không biết phải nói gì. Bỗng, nó nhìn thấy tay phải của Ayumi vẫn đang siết chặt tờ giấy bị vo tròn.

"Cảm ơn cậu." Chỉ nói một câu như vậy mà nước mắt con bé lại giàn giụa.

"Cảm ơn em. Muộn thế này rồi mà em còn ở đây bóc những tờ giấy đó trước khi tụi anh trở về. Thực sự cảm ơn em." Đứng đằng sau lưng Hinako, Yoshiyuki nói nốt những lời mà con bé không tự thốt lên được.

"Cảm ơn cô chú ạ." Yoshiyuki cũng cúi thấp đầu cảm ơn Endo Keisuke và Endo Mayumi. Hinako cũng cúi đầu cùng anh mình, nhưng nó không hiểu tại sao Ayumi và Hiroki lại ở cùng cặp vợ chồng này. Bọn họ tình cờ tụ tập ở đây với chung một mục đích sao?

"Cảm ơn cô chú ạ." Ayumi cũng cúi đầu trước Keisuke. Lại càng khó hiểu hơn nữa.

"Chú Endo đã tới tận nhà để rủ tụi mình đó." Ayumi giải thích

tường tận mọi chuyện cho Hinako. Có vẻ như trưa hôm nay Keisuke đã tới nhà Suzuki để thay giấy dán tường phòng cho Hiroki.

"Chú ấy đã tới tận nhà mình để đánh tiếng rằng chú ấy muốn dọn dẹp căn nhà phía đối diện trở về như cũ. Bởi vì chiều nay mình với Hiroki đã nói về Hinako lúc chú Endo ở nhà mình… đúng không ạ?" Ayumi quay qua Keisuke.

"À, ừm… có lẽ vậy." Keisuke gãi đầu trong khi lúng búng tìm câu trả lời. Ayumi quay lại nhìn Hinako.

"Xin lỗi cậu nhé, Hinako. Cậu gặp chuyện như vậy, mà mình không thể nhắn tin… Mình đã không biết nên nhắn gì cho cậu. Cả lớp đều tùy tiện nói những lời như là *thật đáng sợ*, rồi thì *kinh tởm*, chúng nó còn viết những điều tồi tệ lên diễn đàn nữa. Bàn học và tủ khóa của Hinako cũng bị vẽ bậy chằng chịt lên, vậy mà cô chủ nhiệm lại giả vờ như không thấy gì…"

"Đừng nói mấy điều không cần thiết đó chứ."

"Mình sợ là nếu gửi tin cho Hinako sẽ vô tình thành kẻ địch trong mắt cả lớp mất, nên…"

Hiroki ngăn lại, nhưng Ayumi vẫn tiếp tục nói. Lồng ngực Hinako nhói đau vì những chuyện nó tưởng tượng thực sự đã xảy ra, song nó hiểu Ayumi đang nói ra những điều này không phải để gây tổn thương cho nó. Cô bạn chỉ đang cố gắng hết sức xin lỗi nó mà thôi.

"Ngay cả khi chú Endo qua rủ, thực ra mình đã lưỡng lự. Mình sợ nhỡ đâu mình sẽ bị những người lạ chĩa sự thù địch vào thì sao. Mình bị Hiroki cưỡng chế kéo tới đây. Mình cũng bị thằng bé nhắc hỏi suốt xem đã nhắn tin cho cậu chưa."

"Chị nói ra cả việc đó sao." Hiroki càu nhàu.

“Xin lỗi cậu nhé, vì mình dùng cách nói như thế này. Nhưng khi tới đây và thực sự nhìn tận mắt những tờ truyền đơn, mình đã nghĩ là không thể tha thứ cho hành động này. Mình đã nhận ra, thì ra từ hèn nhát chính là mô tả những việc làm như thế này đây.” Ayumi lườm bà Satoko. Bà Satoko hừ một tiếng, nhưng Ayumi không hề để tâm, cô bé quay lại nhìn thẳng vào mắt Hinako.

“Mình miệt mài bóc đống giấy đó, một phần do cảm thấy ăn năn vì không thể làm gì giúp cậu. Nhưng không phải làm điều này là mình sẽ được tha thứ đâu nhỉ. Một người bạn mà lại không làm gì được cho cậu như mình còn hèn nhát hơn cả bà ấy… Thực sự, xin lỗi cậu.”

Hinako đặt tay lên đôi vai run rẩy của Ayumi.

“Cậu đừng xin lỗi nữa. Vì mình đang rất hạnh phúc.”

Hinako khóc, Ayumi khóc, đứng bên cạnh hai đứa con gái đang ôm nhau khóc nức nở, Yoshiyuki nhờ Keisuke gọi một chiếc taxi. Keisuke làm theo lời yêu cầu và lôi điện thoại ra khỏi túi quần.

“Đợi đã, tụi em mới chỉ xong một nửa thôi mà. Tụi em sẽ làm tới cuối.”

“Đêm nay, việc các em tới đây đã đủ cứu vớt cả Hinako lẫn tụi anh rồi, nên chỉ cần thế này thôi cũng được. Thực sự cảm ơn hai em.” Yoshiyuki lịch sự đón túi rác từ tay Hiroki rồi cúi đầu.

Hinako và Yoshiyuki liên tục nói lời cảm ơn trong khi Ayumi và Hiroki chui vào trong xe taxi, vẫy tay cho tới khi chiếc xe khuất dạng.

VÒNG ĐU QUAY KHỔNG LỒ

[Từ 1 giờ 40 phút sáng đến 4 giờ sáng thứ Bảy, ngày mùng 6 tháng 7]

1 giờ 40 phút sáng.

Còn lại sáu người. Endo Keisuke, Endo Mayumi, Takahashi Yoshiyuki, Takahashi Hinako, Takahashi Shinji và Kojima Satoko - tất cả đều là người dân sinh sống ở khu dân cư Hibarigaoka.

"Cháu có điều muốn hỏi chú Endo." Yoshiyuki hỏi Keisuke.

"Vào đêm xảy ra vụ án, cháu nghe Shinji kể là đã trông thấy chú khi rời nhà để đi ra cửa hàng tiện lợi. Chú có thể cho chúng cháu biết liệu có phải trước hoặc sau đó chú đã nghe thấy tiếng bố mẹ cháu nói chuyện hay tiếng đồ vật gì đó không?"

"Đúng là chú có nghe thấy tiếng bố mẹ các cháu nói chuyện với nhau, dù không rõ lắm. Nhưng thực sự chỉ là một đoạn hội thoại bình thường, theo chú thấy thì tuyệt đối không có liên quan tới vụ án. Giữa chừng cửa sổ bị đóng nên chú nghĩ sau đó đã có chuyện gì đó… Phải vậy không, bà Satoko?"

"Tôi? Đừng nói mấy câu hạ thấp phẩm giá của tôi chứ. Tôi không hề đứng nghe lỏm đoạn hội thoại của nhà người khác đâu nhé."

"Vậy thì giờ xin mời bà về cho. Vì từ bây giờ tôi sẽ kể lại chuyện

đêm đó cho Yoshiyuki, Hinako và Shinji, bà sẽ hoàn toàn trở thành một người ngoài cuộc. Mayumi, em cũng về đi!"

"Đợi một chút, đêm đó em đã gặp Shinji ở cửa hàng tiện lợi. Em đã luôn lo lắng cho cậu bé. Em nghĩ mình có quyền được cùng nghe câu chuyện."

Mayumi nhìn Shinji, nhưng Shinji vẫn cúi gằm mặt trong im lặng.

"Đợi đã. Tôi cũng sẽ nghe. Đêm hôm đó, không hẳn là tôi không nghe thấy gì đâu. Chỉ là, tôi đã nghĩ sẽ tốt hơn nếu giả bộ như không nghe thấy gì thôi. Kiểu như lịch sự ấy. Để kiểm chứng những lời của cậu Endo, chắc chắn tôi cũng nên cũng có mặt ở đây. Hơn nữa, việc quan trọng thế này mà mấy người định đúng ngoài đường để nói hả? Nhà của cả hai bên đều đang không trạng thái có thể hoan nghênh người khác vào, đúng chứ? Nhà Endo thì thôi quá đủ rồi. Mọi người, mời vào nhà tôi."

Không một ai lên tiếng phản đối tràng liến thoắng của bà Satoko. Vợ chồng, anh em chỉ quay qua nhìn nhau.

"Đợi đã." Từ trong nhà Endo, Ayaka lóc cóc chạy ra.

"Tôi cũng đi. Tôi cũng bị gây phiền phức biết bao nhiêu rồi, nên tôi có quyền được nghe kể thật kỹ càng."

Con bé đã thay bộ đồ ngủ sang áo phông và quần jeans.

"Vậy thì, ta đi thôi nhỉ?"

Bà Satoko dẫn đầu, bảy người lục tục kéo vào nhà Kojima.

"… Lũ người hóng hớt." Shinji đi cuối cùng, thì thầm. Hinako dừng chân quay lại:

"Điều đó, chị biết. Cả anh lẫn chị đều biết. Chị cũng nghĩ những kẻ

đang gào miệng đòi quyền lợi này có phải bị ngốc không. Thế nhưng, nếu không làm thế này thì hiện giờ ta đâu còn cách nào khác. Nghe này, từ nay những việc như thế này nhất định sẽ còn xảy ra thêm nhiều lần nữa. Em không được yếu lòng trước những kẻ hóng hớt giả làm bạn chỉ để tiếp cận em. Chúng mình sẽ chỉ moi những thông tin cần biết mà thôi. Không được để lộ cảm xúc không cần thiết. Không được lầm bầm như vừa rồi nữa. Em hiểu chưa?"

Hinako thì thào nói vậy rồi đẩy lưng Shinji.

'Chuyện ầm ĩ đó là thế nào vậy? Thật xấu hổ.'

'Em xin lỗi. Vì là trước buổi thi thử quan trọng nên Shin-chan hình như có chút căng thẳng.'

'Tại vì em cứ nói mãi điệp khúc học, học chứ sao.'

'Thì bây giờ là thời điểm quan trọng nhất mà?'

'Trung học phổ thông thì thế nào chẳng được!'

'Không được. Nếu muốn vào khoa Y, thì nhất định phải đỗ vào trường trung học phổ thông N. Yoshiyuki cũng đã như vậy còn gì.'

'Đó là Yoshiyuki tự lựa chọn. Khoa Y cũng vậy. Anh chưa một lần bắt các con mình phải thành bác sĩ. Mà đâu phải cứ vì bố mẹ làm bác sĩ mà các con cũng phải theo nghề đó đâu. Như Hinako cũng đâu hề thiết tha chuyện đó. Shinji không chỉ chơi thể thao giỏi mà lại điển trai nữa. Cũng không phải là không thông minh. Trở thành ca sĩ thần tượng cũng được mà!'

'Anh đang nghiêm túc đó hả?'

‘Ừ, nghiêm túc đó.’

‘Khi Yoshiyuki đỗ vào khoa Y chẳng phải anh cũng đã mừng lắm sao? Anh còn khen thằng bé *quả là tuyệt vời* còn gì.’

‘À, ý anh không phải khen nó giỏi vì nó là con trai anh. Bởi vì hồi xưa anh cũng không thông minh tới mức có thể đạt chiếc cúp to như thế kia tại một giải toán học.’

‘Từ nay Shin-chan cũng có thể cố gắng hết sức mà.’

‘Đúng là được như vậy thì lý tưởng nhất rồi, nhưng thằng bé không cần thiết phải học đến phát điên lên như vậy.’

‘Ý anh là sao?’

‘Ý là thôi, đừng kỳ vọng quá mức vào Shinji nữa.’

2 giờ sáng.

Tại phòng khách nhà Kojima, vừa chậm rãi nhớ lại, Keisuke vừa thuật lại mẩu đối thoại anh nghe được giữa Hiroyuki và Junko sau vụ ầm ĩ.

“Sau đó cửa sổ bị đóng nên không nghe thấy tiếng gì nữa.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Nghe Mayumi hỏi vậy, Keisuke gật đầu.

“Kể cả cứ cho là anh ấy đã nói câu đó với tông giọng lỗ mãng hơn thế đi chăng nữa, không hiểu ý nào trong câu nói đó đã khiến cô ấy nảy sinh ý đồ…”

Mặc dù đã báo trước đó là một cuộc hội thoại bình thường, song anh đã kỳ vọng rằng có thể chỉ vì mình là đàn ông nên mới không hiểu được, còn vợ anh biết đâu sẽ thấu hiểu được cảm xúc lẫn động

cơ cho việc xuống tay của Junko. Thế nhưng, trái với kỳ vọng, Mayumi cũng có vẻ hoàn toàn chẳng hiểu gì giống như Keisuke.

Keisuke nhìn bà Satoko, nhưng trông bà không có vẻ sẽ bổ sung hay sửa đổi tình tiết nào.

Anh nhìn quanh căn phòng, hỏi xin một cốc nước, thì lập tức bà Satoko mang ra những chai nước khoáng loại mà anh chưa từng thấy cùng với những chiếc cốc có vẻ đắt tiền cho tất cả mọi người.

Bên trong phòng được thiết kế một cách đơn giản, ấn tượng không hẳn là một căn phòng quá tráng lệ, nhưng bản năng nghề nghiệp mách bảo anh từng chất liệu và kết cấu của căn phòng này đều được lựa chọn một cách kỹ lưỡng. Chiếc ghế sô pha mà ba người nhà anh cùng ngồi vẫn thoải mái được bọc một lớp da mềm. Mặc dù những con búp bê dường như do chính tay bà Satoko làm và tấm thảm thêu có chút lạc quẻ, nhưng nhìn tổng thể vẫn đúng chuẩn là một ngôi nhà ở Hibarigaoka.

Nếu được nghe *thuyết Hibarigaoka* của bà Satoko tại đây, có lẽ anh cũng đã nhìn nhận một cách khác đi.

Anh nhìn những đứa trẻ nhà Takahashi ở xô pha đối diện, cả ba đứa đều đang ngồi im lìm cạnh nhau với biểu cảm không hề thay đổi. Có lẽ leo dốc xong bị khát nước, nên khi Hinako mở chai nước khoáng và rót đều vào ba cốc, ngay sau đó lần lượt từng đứa một cầm lên uống. Trong khi Keisuke - người mở lời xin nước uống - lại đang chần chừ không dám động vào cốc.

Mayumi và Ayaka đều ngồi im re, đặt tay trên đùi. Cho dù ở trong nhà mình họ không thể hiểu được người kia đang suy nghĩ gì, nhưng chẳng phải ở bên ngoài cả ba người vẫn hiện lên rõ mười

mươi là một gia đình sao?

“Chứng say đường dốc.” Ayaka bỗng lẩm bẩm. “Một người với cảm nhận và giác quan thông thường, khi cố ép bản thân sống ở một nơi bất bình thường sẽ dần dần cảm thấy dưới chân mình bắt đầu chao nghiêng. Nếu không cố hết sức đứng thật vững thì sẽ ngã mất. Vậy nhưng, càng ý thức về điều đó, thì con dốc sẽ ngày càng nghiêng hơn… Phải chăng Cô ấy đã tới giới hạn của mình rồi?”

Khi nhìn Shinji ngồi bó gối kẹp giữa anh trai và chị gái, cắm mặt xuống đất, con bé rơi vào tâm trạng khó tả.

Người mà nó từng thích thật lòng là con người này ư?

Shinji - cậu trai mỗi sáng đều ra khỏi nhà trong bộ đồng phục của ngôi trường nổi tiếng mà dường như việc cậu khoác nó trên người là điều hiển nhiên. Shinji - người đổ mồ hôi cống hiến cho những trận bóng rổ và nhận lấy vô số lời tán dương của tụi con gái. Dù sống ở ngay nhà đối diện nhưng không dám chào Shinji một cách thân mật, là bởi nó đã luôn cảm thấy mặc cảm vì thấy bản thân không xứng với Shinji. Ít nhất nếu nó có thể khoác lên mình bộ đồng phục của học viện nữ sinh S, ít nhất nếu nó sống trong căn nhà lớn cỡ nhà Shinji, thì ắt hẳn nó đã không phải chịu đựng thứ cảm xúc tủi hổ đến thế.

Trước mặt nó bây giờ là một cậu trai yếu đuối và u ám, trông như thể tới lúc này vẫn đang kìm nén nỗi bất an để không bật ra tiếng hét. Chẳng giống Takagi Shunsuke một chút nào. Tại sao nó lại có thể thích một người như thế này nhỉ?

Trong khi cố hết sức ghìm chân xuống mặt đất để giữ thăng bằng, tránh ngã lăn xuống dốc, bản thân đã trở nên xiêu vẹo. Nhưng vì không thể tự nhận ra sự xiêu vẹo của chính mình, nên chỉ cần một cú

đẩy nhẹ từ phía sau lưng, con người ta sẽ mất thăng bằng mà ngã quỵ.

"Bà cũng thế còn gì."

Ayaka nhìn mẹ. Dường như mẹ vẫn đang bối rối với đoạn hội thoại vào đêm xảy ra án mạng mà bố vừa thuật lại. Có lẽ thứ mẹ không thể hiểu nổi không chỉ là cảm xúc của đứa con gái này.

"Ban nãy, bà cũng đã nổi bùng lên chẳng vì gì cả đó thôi. Đã có điều gì khiến bà quyết định ra tay? Đoạn hội thoại mà ông bố nghe cũng chẳng có phần nào hàm chứa nội dung khiến người ta nảy sinh ý đồ giết người cả, nhưng có lẽ ở đâu đó đã có một câu nói mang tính quyết định đối với cô ấy chăng?"

Có lẽ mẹ cũng đang cố hết sức ghìm chân xuống mặt đất để khỏi lăn xuống con dốc.

Người đẩy lưng mẹ, là mình.

Mayumi ngẩng đầu lên như chợt nhận ra điều gì.

"Ừ, có lẽ đúng như lời Ayaka nói. Không phải là tự dung bộc phát đâu. Junko nhất định đã…"

"Làm ơn hãy dừng lại đi ạ." Yoshiyuki ngắt lời Mayumi.

"Chúng cháu rất biết ơn khi mọi người kể cho chúng cháu những chuyện của đêm xảy ra vụ án. Thế nhưng, xin đừng tự ý suy diễn cảm xúc của mẹ chúng cháu. Dù ai suy diễn như thế nào thì người hiểu bản thân mình nhất chỉ có mẹ chúng cháu. Ngay cả những đứa con là chúng cháu cũng không hiểu. Hôm nay rất cảm ơn sự giúp đỡ của cô chú."

Yoshiyuki cúi đầu thật thấp trước Keisuke rồi quay sang bà

Satoko.

"Chúng cháu thực sự rất xin lỗi vì chuyện nhà mình đã gây ra phiền phức cho những gia đình khác ở Hibarigaoka. Nhưng chúng cháu, đặc biệt là em gái và em trai cháu được sinh ra và lớn lên tại đây, hai đứa vẫn chưa một lần sinh sống ở nơi khác. Chí ít xin hãy để hai đứa ở lại nơi này cho tới khi cả hai đều tự lập được. Làm ơn, xin hãy cưu mang chúng cháu!"

Giữ nguyên tư thế ngồi, cúi đầu chạm đầu gối, Yoshiyuki nhận thấy vai mình đang run lên. Sau khi quay trở lại Hibarigaoka, giờ đây cậu mới thực sự đau đớn cảm nhận được sự thật rằng vụ án quả là đã xảy ra nhà cậu. Ngay cả việc sống ở trong ngôi nhà mà mình sinh ra và lớn lên cũng không còn là điều hiển nhiên nữa.

"Chúng cháu xin bà ạ." Hinako cũng cúi đầu. Shinji cũng cúi đầu theo.

Thế nhưng, ba đứa chẳng hề làm việc gì xấu. Ngay đến người mẹ đã gây án cũng chẳng hề gây phiền phức gì cho những người này cả. Vì thế, nhất định mình không được phép dễ dàng nói ra lời xin lỗi. Ba đứa chỉ là đang cúi đầu với lòng tự trọng mà thôi.

"Được rồi, thôi, ba đứa ngẩng mặt lên đi. Ta đã hiểu được tấm lòng của ba cháu rồi. Việc ở Hibarigaoka hãy để ta lo. Ta sẽ thuyết phục mọi người ở hội phụ nữ. Hôm nay chắc các cháu cũng đã mệt rồi. Thôi hãy nghỉ ngơi đi. Nếu không chê, các cháu có thể ngủ lại nhà của ta."

Nghe bà Satoko bảo vậy, Yoshiyuki chậm rãi ngẩng đầu. Những tưởng trên mặt bà ấy sẽ nở một nụ cười đầy tự mãn, nhưng biểu cảm của bà Satoko trông như đang thực sự quan tâm tới ba đứa.

“Cảm ơn bà ạ, nhưng chúng cháu chỉ xin nhận tấm lòng của bà thôi ạ.”

Tỏ ra kính cẩn nhún nhường không có nghĩa ba đứa bị cảm xúc lấn át lý trí. Suy nghĩ một cách tỉnh táo, thì người chúng có thể trông cậy nhất ở Hibarigaoka này là bà Kojima Satoko, vì bà ấy biết rõ về ba đứa nhất.

Không phải là Yoshiyuki đã hoàn toàn an tâm rằng ba đứa đã được chấp nhận, nhưng dù sao đi nữa, chuyện bị dán những tờ giấy phỉ báng sẽ không tái diễn.

Ba đứa sẽ có thể trở về nhà.

2 giờ 40 phút sáng.

Ra khỏi nhà Kojima, gia đình Endo lần lượt nói lời tạm biệt với từng nhà, nhưng Yoshiyuki chỉ chào lại một cách hời hợt, còn Hinako và Shinji chẳng thèm nhìn lại.

Mở cánh cửa ra vào, Ayaka và Keisuke bước vào trong trước. Trước khi đóng cửa, Mayumi ngoái lại nhìn nhà Takahashi một lần nữa. Vẫn còn sót một vài tờ giấy. Không để ý đến điều đó, những đứa trẻ mở cổng và dợm bước tiến gần vào bên trong ngôi nhà tối mịt, bỗng chúng dừng bước, và rồi dường như đang xì xầm gì đó. Sau đó, Shinji chạy về phía này.

“Cháu xin lỗi, cháu đã chậm trễ ạ.” Nói vậy xong, cậu bé đưa tờ tiền mười ngàn yên gấp gọn cho Mayumi bằng cả hai tay.

“Ấy, cháu không cần phải vội đâu.” Mayumi đón lấy tờ tiền.

Đúng rồi, cô đã lo lắng suốt vì chuyện này. Còn chạy xe quanh thành phố để tìm kiếm Shinji… Đây đều là những sự kiện xảy ra trong cùng một ngày ư?

“Cháu cảm ơn ạ.” Shinji nhanh chóng nói lời cảm ơn và thoáng nở nụ cười rồi bỏ đi.

May quá, cậu bé đã bình an trở về.

Tiễn Shinji rồi Mayumi cũng đi vào trong nhà. Sau khi khóa cửa, cô xếp lại giày của Keisuke và Ayaka. Cô vào bếp, mở chiếc túi treo trên tường để cất tờ tiền vừa nhận từ Shinji vào trong ví thì phát hiện điện thoại đang nhấp nháy đèn. Có một tin nhắn của Miwako - người đồng nghiệp ở siêu thị Fresh Saito gửi tới lúc 8 giờ tối.

Chào cô, tin động trời lắm. Hóa ra cô Akiko là em gái của thủ phạm trong “Vụ sát hại vị bác sĩ ưu tú tại Hibarigaoka” đó! Con của tôi còn là bạn cùng khóa của con gái thủ phạm cơ! Đáng sợ nhỉ? Cơ mà, cô Akiko nghỉ làm rồi, nên tôi cũng tạm an tâm. Hình như là có thai, nhưng chẳng biết có thật thế không nữa? Nói dông nói dài vậy đủ rồi, hẹn cô ngày mai nhé.

Chẳng có gì đáng sợ hết. Vì Akiko chẳng hề gây ra chuyện gì cả. Cớ sao họ lại không nghĩ rằng trong khi ra sức dìm người khác xuống, thì một lúc nào đó có khả năng chính bản thân sẽ trở thành kẻ gây án hoặc là người thân của kẻ gây án nhỉ? Song, Mayumi thật mừng vì lý do nghỉ việc của Akiko là mang thai. Hay là mình qua thăm cô ấy? Liệu mình có bị nghĩ là qua thăm vì tò mò không? Thế nhưng, nếu là bản thân cô bây giờ, thì cô nghĩ mình có thể tiếp chút sức mạnh cho Akiko.

Xóa tin nhắn xong, cô cất lại điện thoại vào trong túi. Phóng mắt nhìn ra phòng khách ở phía bên kia bàn bếp, cô trông thấy Keisuke và Ayaka đang nằm ườn một cách uể oải trên chiếc xô pha.

"Cho anh xin cốc nước."

"Tôi cũng thế."

Để ý thấy Mayumi đang ở trong bếp, cả hai đồng thanh nói. Mayumi lôi chai nước từ trong tủ lạnh ra. Cô rót thứ nước khoáng miễn phí ở Fresh Saito vào ba chiếc cốc rẻ tiền có lớp thủy tinh dày cộm. Cô vừa đặt cốc lên bàn, cả Keisuke lẫn Ayaka liền cầm lên tu ừng ực. Mayumi cũng ngồi xuống ở một góc ghế và uống một ngụm nước mát lạnh.

Trong phòng vẫn còn lưu chút mùi hôi tanh. Vì mở toang rèm, nên vết kính vỡ cũng rõ mười mươi. Tuy nhiên, Keisuke không nói gì cả.

"Cơ mà, anh em nhà đó trơ tráo thật đấy. Đằng này đã tốt bụng giúp đỡ, ấy vậy mà còn dám nói là 'xin đừng tự ý suy diễn cảm xúc của mẹ chúng cháu'. Định tỏ vẻ gì đây? Tôi cũng đã có chọn từ ngữ tử tế nhất có thể để diễn giải cho mà lại…"

Ayaka đặt cốc lên bàn, âm thanh *cạch* vang lên. Thú thực, Mayumi đã vô cùng ngạc nhiên trước những lời Ayaka nói tại nhà Kojima. Cô đã thấu hiểu như nắm trong lòng bàn tay những điều mà trước giờ Ayaka cố gắng nói ra. Đồng thời, cô cảm thấy những lời đó không nhằm giải thích cho tâm tư của Junko, mà là lời bộc bạch tâm tư của chính Ayaka. Cuối cùng cô cũng đã hiểu vì lý do gì mà con bé lại thường nổi cơn thịnh nộ.

"Tiện đây, tôi với bố già bao giờ phải chuyển đi thế?"

"Chuyển đi?" Keisuke dựng người dậy.

“Người này bảo là muốn sống trong căn nhà này một mình đó.”

“Chuyện đó…” Mayumi ngắc ngứ khi thấy Ayaka hất cằm về phía mình. Quả là cô đã nói thế thật, nhưng…

“Không được đâu.” Keisuke bác bỏ một cách chóng vánh. Trước một tuyên bố ly thân đột ngột, vậy mà Keisuke không hề tỏ ra dao động tinh thần. Nhưng anh cũng không có vẻ gì là đang nghe tai này lại cho ra tại kia như mọi lần. “Cuộc sống bây giờ đã khó khăn trăm bề rồi, làm gì có tiền để mà tách ra riêng. Giả sử có bán căn nhà này đi, thì chỉ còn lại một khoản nợ thôi. Dù có ghét Hibarigaoka, dù không ưa ngôi nhà này, dù khó chịu khi phải ở bên nhau đi chăng nữa, thì đây là nơi duy nhất để quay về. Thế nhưng, ngày hôm nay, trong tình trạng tệ nhất này, việc cả ba người đang tề tựu bên nhau tại nơi đây không phải chứng tỏ rằng từ nay về sau, bằng cách nào đó, chúng ta vẫn sẽ có thể sống yên ổn cùng nhau sao?”

Keisuke nói xong liền uống nước rồi lại nằm dài trên ghế xô pha.

Ayaka không đáp lại. Tuy nhiên, con bé cũng không có động thái sẽ về phòng. Cuộn lưng nằm trên ghế sô pha, nó ngắm nhìn một điểm trên trần nhà.

Mayumi cũng im lặng. Căn phòng tĩnh mịch đến mức có thể nghe rõ tiếng kim đồng hồ. Khi trời rạng sáng, cuộc sống như trước đây sẽ lại bắt đầu. Hôm nay là thứ Bảy. Chắc chắn Fresh Saito sẽ cực kỳ đông khách. Ayaka chắc sẽ lại nổi cơn thịnh nộ, cả người bây giờ đang nói những lời có lý là Keisuke cũng sẽ quay trở về với chủ nghĩa “im lặng là vàng, nhẫn nhịn là bạc, lẩn tránh là thượng sách”. Dù vậy đi chăng nữa…

“Cái gì đây?” Ayaka để ý thấy chiếc túi giấy đặt mé bàn. Là của

hãng sô cô la nổi tiếng. Bà Satoko lại mang qua cho nhà cô à?

"À, đó là bánh sô cô la bố được khách cho. Là nhà của hai bạn đến đây ban nãy làm đấy. Khi bố nói mình có con gái, họ đã chia cho bố một miếng bảo là mang về cho con." Keisuke trả lời. Ayaka với lấy chiếc túi và ngó vào bên trong.

"Hừm, ăn thử tí nhỉ. Cơ mà, giờ này cũng muộn rồi, nổi mụn thì phiền lắm... Nàyyy, mình cùng ăn đi." Dứt lời, Ayaka lần lượt nhìn Keisuke và Mayumi.

"Ừ. Vậy thì, mẹ có nên pha một ấm hồng trà không nhỉ?" Mayumi vội vàng đứng lên. Không sao. Mặc dù ba người vẫn sẽ cùng nhau sống ở đây, nhưng vì đã vượt qua được ngày hôm nay, nên ngày mai và sau này, mọi thứ nhất định sẽ trở nên ổn hơn.

3 giờ sáng.

Vì không dám bước vào căn phòng khách tầng một, nơi đã biến thành hiện trường vụ án, và vì cửa sổ phòng Hinako và Shinji trên tầng hai đều đã vỡ, nên ba đứa quyết định sẽ ngủ tại phòng của Yoshiyuki.

Hinako định bật điện trong phòng, nhưng rồi con bé bỏ ý định đó và ngồi dựa vào thành giường.

Vì lúc ở bên ngoài đã gây ra náo loạn đến vậy, nên chắc khu dân cư đã biết ba đứa trở về rồi, nhưng đêm nay ba anh em vẫn mong mọi người để chúng được yên.

"Quả nhiên là lỗi của em nhỉ!" Cuộn lưng ngồi trước cửa, Shinji

nói nhỏ.“Em đã hy vọng chút đỉnh là biết đâu sẽ nghe được điều kiểu như bố mẹ xích mích vì tiền bạc hoặc là ngoại tình từ chú hàng xóm cơ đấy, nào ngờ lại là điều mà em không muốn biết nhất…”

“Em biết đó là lỗi của mẹ rồi đúng không? Đã gần hai mươi năm kể từ khi kết hôn, vậy mà mẹ vẫn tiếp tục ganh đua với người vợ cũ.”

“Liệu đó có thực sự là nguyên nhân không? Làm sao mà ganh đua được với một người đã khuất? Chắc mẹ cũng phải hiểu điều đơn giản đó chứ.”

Ngồi trước bàn học, Yoshiyuki lên tiếng. Hinako không biết anh trai đang nhìn đi đâu và đang có biểu cảm nào trên mặt. Trong bóng đêm mà mắt của cả ba đang dần quen, chỉ vang lên giọng nói của từng người.

“Trực tiếp thì không thể. Bởi thế, phải chăng mẹ đã lôi con cái ra để ganh đua? Xem người nào có thể sinh ra cho bố một đứa con tài giỏi có khả năng làm bố tự hào. Nếu mẹ xác nhận động cơ như vậy tại tòa án, thì có lẽ cả anh và Shinji cũng sẽ bị cánh truyền thông bủa vây.”

Hinako thở dài thật lớn.

Trong khi lắng nghe Endo Keisuke kể lại cuộc hội thoại, con bé đã phải hết sức kiềm nén để không hét lên rằng hãy ngừng lại đi. Cái gì mà *tuyệt đối không có liên quan tới vụ án* cơ chứ. Chắc chắn mẹ đã cảm thấy thua cuộc khi biết đứa con trai mà mình cất công nuôi dưỡng hòng ganh đua với con của vợ trước lại không hề được chồng kỳ vọng gì. Có lẽ vì chiếc cúp của người con riêng mà chồng vừa mới khen ngợi vô tình lọt vào tầm mắt nên mẹ đã ra tay trong cơn bốc đồng. Nhưng nó cũng thông cảm với câu nói *đừng kỳ vọng*

quá mức của bố. Dù bảo các con hãy theo đuổi điều mình thích, nhất định đâu đó trong thâm tâm bố cũng đã có chút kỳ vọng. Ấy vậy mà trong một lần tình cờ về sớm lại bắt gặp cảnh ầm ĩ đáng xấu hổ đó, thì có lẽ bố sẽ muốn vứt bỏ sự kỳ vọng đi vì nghĩ rằng *lúc nào cũng như thế này sao*.

Nếu ở nhà đã xảy ra một vụ ầm ĩ tương tự như nhà đối diện, thì người cảm thấy tuyệt vọng nhất có lẽ sẽ là mẹ. Trót nhìn thấy giới hạn của Shinji, cộng thêm lời nói mang tính buông bỏ từ chồng, phải chăng mẹ đã cảm thấy như mười mấy năm cuộc đời của mình vừa bị phũ phòng chối bỏ?

Vậy mình là gì?

Chứng say đường dốc - Ayaka đã đề cập cụm từ đó. Cảm thấy mặt phẳng dưới chân bắt đầu nghiêng đi. Trong khi cố gắng tiếp tục bám chân để trụ lại, sẽ mất đi nhận thức rằng chính bản thân cũng đang bị nghiêng theo, và sẽ ngã lăn bởi một chuyện vô tình nào đó. Mẹ đã không cố làm thân với họ hàng thân thích. Ngay cả dì Akiko cũng hầu như không tới Hibarigaoka thăm ngôi nhà này. Từ dưới con dốc leo lên trên đây, để giao du được với những người như bà Kojima Satoko, thì cần phải nỗ lực bám trụ hết sức mình để không bị ngã lăn xuống dưới dốc ư? Thi thoảng nấu một bát mì ăn liền thì cũng có làm sao đâu.

Hinako chưa bao giờ cảm thấy dưới chân mình bị nghiêng đi cả. Song, nó cảm thấy tương lai hẵng còn mù mờ của mình hẳn sẽ không phải là một đường thẳng. Nhưng nó không muốn miêu tả tình trạng hiện tại của mình bằng từ ngữ của Ayaka. Nếu không có cơn thịnh nộ của con nhóc đó, thì không phải vụ ầm ĩ của Shinji sẽ được

quy thành một đêm tâm trạng bất ổn đơn thuần thôi sao? Ngay từ ban đầu, không phải tinh thần Shinji bị mất kiểm soát là do ban trưa con nhóc đó nói những điều lố bịch với thằng bé hay sao?

Một gia đình chung một giuộc hóng hớt đang cố gắng ghì chân để bám trụ trong khi khăng khăng đòi quyền lợi này quyền lợi nọ một cách trịch thượng. Mặc dù vui vì họ đã dẫn Ayumi tới, nhưng con bé không thể thật lòng cảm thấy biết ơn được. Không phải gia đình không mấy hạnh phúc ấy đang lợi dụng vụ án ở nhà đối diện để khôi phục lại hạnh phúc cho chính họ sao? Nói tóm lại là nhà nó đang bị lợi dụng.

Thế nhưng, Hinako không cho phép mình tức tối vì một chuyện như thế. Thử thách mà trong tương lai nó phải vượt qua nhất định không phải là một việc cỏn con như vậy.

Chính vì thế, nó rất mừng khi anh trai nói với gia đình đó câu *Xin đừng tự ý suy diễn cảm xúc của mẹ chúng cháu*.

“Muốn giết người chỉ vì một chuyện như thế, anh không hiểu nổi.” Yoshiyuki lầm bầm.

“Có khi nào không chỉ với Shinji, mà bố còn vốn không hề kỳ vọng nhiều ở cả ba đứa chăng? Bố lo cho chính bản thân mình đã đủ mệt rồi. Có lẽ một ông bố không thể coi các con như một phần tách ra từ chính mình giống như một bà mẹ được. Từ nay về sau chắc anh vẫn sẽ như bây giờ. Nếu động cơ đúng là như em nói, thì anh cảm thấy cả đời này mình cũng sẽ không hiểu được cảm xúc của mẹ. Cho dù thế, việc mẹ đã nuôi dưỡng chu đáo đứa con trai của người phụ nữ mà mẹ so bì tới mức giết người vẫn là sự thật không đổi.”

“Đúng là lỗi của em.” Shinji nghẹn ngào nói. “Em đã không đáp lại

được kỳ vọng của mẹ, em đã làm ầm lên vì một chuyện ngớ ngẩn, là lỗi của em. Làm ơn, xin hãy tha thứ cho mẹ…” Shinji khóc không ra tiếng. Vừa khóc vừa nói những từ mà ban nãy đã dùng ở nhà hàng để chỉ trích bản thân. Nó quay trở về Hibarigaoka vì điều gì chứ? Điều nó muốn biết là gì chứ?

Sự thật chỉ có một. Đối tượng để khóc thương, đối tượng để chỉ trích, đối tượng để an ủi, tất cả đều là gia đình, chỉ vậy mà thôi.

“Tha thứ không phải là từ dùng giữa bố mẹ và con cái hay giữa anh chị em đâu. Chắc chắn là vậy đấy. Bởi vì dù có mang cảm xúc nào đi chăng nữa, thì chúng ta vẫn phải tiếp tục là một gia đình. Chị còn nhiều việc muốn suy nghĩ, nhưng chị không muốn người trong gia đình chỉ trích lẫn nhau xem ai là kẻ sai nữa.”

“Đúng vậy. Việc nội bộ trong gia đình, không khiến người ngoài phán xử. Sự thật cũng chỉ cần người trong gia đình biết thôi. Giờ ta hãy nghĩ xem từ nay nên làm thế nào là tốt nhất, rồi ngày mai ba anh em mình đi thăm mẹ nhé.”

Gật đầu đồng ý với lời nói của Yoshiyuki, ngay sau đó, khi nghe thấy tiếng xe máy có lẽ là của người đi phát báo, cứ chạy một đoạn rồi lại dừng lại, ba đứa nhận ra bình minh sắp ló dạng khắp khu dân cư Hibarigaoka.

[Sự thật về vụ án mạng vị bác sĩ ưu tú tại Hibarigaoka]

(*Tuần báo Futaba*, số ngày 15 tháng 7)

Nạn nhân Takahashi Hiroyuki thường ngày là một người hết sức tâm huyết với giáo dục. Đặc biệt đối với S, cậu con trai thứ đang

chuẩn bị thi lên trung học phổ thông vào mùa xuân tới, nạn nhân gọi căn phòng học ở góc tầng hai là "phòng phẫu thuật" rồi hằng tối dạy con rất nghiêm khắc cho tới khuya. S đang theo học tại ngôi trường trung học cơ sở tư thục nổi tiếng, thành tích học tập cũng xếp vào loại xuất sắc, tuy nhiên nguồn tin cho hay nạn nhân Hiroyuki lại muốn ép con mình tiếp bước học ngành Y và ám ảnh về điều này tới mức bất thường. S vốn đang tham gia trong đội hình chính thức của câu lạc bộ bóng rổ tại trường, nhưng nạn nhân Hiroyuki vì cảm thấy điều này cản trở việc học hành của con trai nên đã ép S phải bỏ câu lạc bộ. Vào ngày diễn ra buổi thi đấu, một người hàng xóm đã chứng kiến dụng cụ và quần áo bóng rổ của S đã bị vứt ra khu đổ rác.

Vào đêm xảy ra vụ án, đồng thời là trước ngày thi thử, nạn nhân Hiroyuki dạy dỗ S một cách nghiêm khắc, tuy nhiên S đã kêu rằng bị đau đầu. Việc S xin về sớm ngày hôm đó cũng đã được phía nhà trường xác thực. Tuy nhiên, nạn nhân Hiroyuki cho rằng con trai viện cớ để trốn tránh việc học nên nhất mực không chấp nhận. S không chịu nổi cơn đau đầu nữa đã mất đi lý trí và gào lên thật lớn. Nhằm đàn áp cơn bùng nổ bất ngờ của S, nạn nhân Hiroyuki đi xuống dưới nhà để lấy cây gậy gôn đặt trong phòng khách. Thủ phạm gây án Junko nhận thấy nguy hiểm liền cố gắng can ngăn, nhưng vì nạn nhân Hiroyuki đã bỏ ngoài tai mọi lời, nên thủ phạm đã vớ lấy chiếc cúp trên giá và đánh từ phía sau lưng.

Thủ phạm Junko sau khi giết chết chồng mình đã yêu cầu S - người không hề biết sự tình - đi ra cửa hàng tiện lợi. S làm đúng theo lời thủ phạm Junko dặn và mua đồ ở cửa hàng tiện lợi tầm 20 phút rồi quay trở về nhà. Ngay khi về tới nhà, trông thấy xe cứu thương

đang đỗ trước cửa nhà mình, cùng xe tuần tra cũng vừa mới tới, vì quá sợ hãi nên S bỏ chạy. Tuy nhiên, sang ngày hôm sau, S gặp lại và ở cùng với anh chị mình.

“Tâm hồn cháu đã ngấp nghé ở bờ vực của cái chết. Mẹ đã vì cứu cháu mà gây ra tội. Xin hãy tha cho mẹ cháu.”

S giãi bày với các ký giả trong nước mắt, gương mặt điển trai giống với một thần tượng nổi tiếng của cậu bé lộ rõ nét đau đớn và khổ sở.

KOJIMA SATOKO IV

Ôi, Ma-kun, lâu rồi không nói chuyện. Con gọi điện cho mẹ quả là chuyện hiếm có đấy. Con muốn mẹ gửi gì cho con à?

Con đã tìm hiểu trên mạng về "Án mạng vì bác sĩ ưu tú tại Hibarigaoka" à? À thế hả? Nơi đây đã quay trở về là Hibarigaoka như xưa kia rồi. Yên tĩnh lắm.

Tình hình có vẻ khác so với những gì mẹ nói ư? Mà mẹ đã nói gì ấy nhỉ? Khi đó mẹ bị hoang mang nên chắc đã nói ra vài điều hiểu lầm rồi. Tất nhiên là Ma-kun tìm hiểu thì vẫn chính xác hơn chứ.

Những đứa trẻ nói dối? Con lại nghĩ quá rồi. Người chồng thực sự là một người đáng sợ đó. Có khi nói cô Junko là nạn nhân mới đúng. Nội bộ trong gia đình thì chỉ có người trong gia đình mới có thể biết tường tận mà thôi.

Tiếng gào thét? À ừ, chuyện mẹ kể cho Ma-kun là chuyện nhà bên cạnh đúng không? Máy báo động có ích lắm con ạ. Đúng lúc suýt xảy ra thảm kịch thì may quá có máy báo động đấy. Ma-kun của mẹ quả là tuyệt vời quá đi, ở xa nhưng con vẫn bảo vệ mẹ. Cơ mà, nhà bên cạnh gần đây cũng yên ổn hơn rồi.

Con không thể về đây thật à? Không sao, con đừng bận tâm. Giờ đây mẹ đang bận rộn một chút. Nói nôm na kiểu như mẹ là người bảo hộ thay thế của gia đình Takahashi ấy. Nhưng mẹ cũng đang tận

hưởng nhiều điều khác nữa. Điều đáng trông đợi nhất chính là buổi biểu diễn của Takagi Shunsuke vào ngày mai. Mẹ còn mua vài bộ quần áo mới nữa cơ. Nhưng rắc rối là mấy bộ đó không hợp với chiếc xắc của mẹ. Thôi không sao, mẹ sẽ đeo túi khác đi.

Còn nữa, mẹ mới biết dạo trước, người ta nói năm sau nữa sẽ xây một vòng đu quay lớn ở gần phía biển con ạ. Ma-kun thích mà đúng không? Tới lúc nó được hoàn thành có lẽ con quay về cũng được đấy.

Không phải ở tuổi còn thấy thích thú với vòng đu quay khổng lồ nữa? Con đang nói gì vậy? Vòng đu quay này cao nhất Nhật Bản đó. Đến mẹ còn đang mong ngóng nữa là.

Dù là nơi mà bản thân đã sinh sống lâu năm, sau khi ngồi một vòng quay, khi bước xuống có khi nào lại thấy cảnh vật thân quen khác đi một chút không nhỉ?

Mẹ muốn được cùng Ma-kun ngồi trong vòng đu quay đó quá.

Hikikomori là hội chứng giam mình trong phòng, tránh tiếp xúc với người khác trừ một vài thành viên trong gia đình. ↩

Chương trình hài giải trí. ↩

Hibari: chim sơn ca. ↩

Tại Nhật Bản, trung học cơ sở bắt đầu từ lớp bảy. ↩

Furikake: gia vị rắc cơm tại Nhật Bản, có rất nhiều vị như cá, thịt, rau, trứng… ↩

Vải acrylic: vải nhân tạo tổng hợp thay thế cho vải dệt từ nguyên liệu tự nhiên. ↩

Một loại xốt dùng trong ẩm thực Pháp, có màu nâu. ↩

Ngày lễ của Nhật Bản diễn ra vào thứ Hai của tuần thứ hai tháng Giêng hằng năm, nhằm chúc mừng những người vừa đến tuổi hai mươi, đánh dấu bước chuyển đổi từ thiếu niên thành người trưởng thành. ↩

Một biệt danh khác mà Ayaka dùng để ám chỉ Shinji, xuất phát từ biệt danh Takabon (nghĩa là cậu ấm nhà Takahashi). ↩